Răzvan Mihai Ghiţ

Idilă cu şefa mea

Poate pentru cei mai mulţi dintre noi, bărbaţii, una dintre cele mai provocatoare şi intrigante dorinţe se referă la o relaţie cu una dintre femeile din viaţa noastră care au un rol de mentor, superior, profesoară etc. Pentru mine dintotdeauna a fost o dorinţă latentă, ce a început încă din şcoala generală, a continuat în facultate, unde am avut o pasiune pentru o profesoară şi a atins apogeul în cadrul companiei unde am lucrat şi am întâlnit-o pe cea pe care aveam să o consider femeia viselor mele.

Mereu m-am simţit atras de femeile mai mature în gândire, este o atracţie pe care o resimt instinctiv şi care mă face şi în prezent să îmi caut o femeie matură emoţional şi cu care să pot să am ce discuta. De cele mai multe ori o astfel de femeie este şi mai în vârstă decât mine însă asta nu mă deranjează, dimpotrivă, mă incită şi mă satisface.

Şi uite aşa, congruent fiind cu ceea ce îmi dictează natura sexuală, am reuşit să am o relaţie cu şefa mea, o femeie cu aproape şase ani mai în vârstă ca mine, cu două tentative nereuşite de căsătorie şi cu un bagaj de experienţe mai încărcat decât al meu. O femeie cu multe experienţe nefericite încă din perioada copilăriei care au lăsat cicatrici până în prezent şi pe care eu, în inconştienţa mea, am crezut că i le pot rezolva asemeni unui supererou care îi soluţionează problemele, o salvează de la o viaţă destinată singurătăţii şi nefericirii cronice şi rămâne cu ea până la adânci bătrâneţi, eventual şi cu copii, nepoţi, căţel şi purcel.

Aşa începe povestea mea cu şefa…

Cuprins:

Capitolul 1: Prezentarea 4
Capitolul 2: Ziua Rozei. 10
Capitolul 3: Iniţierea relaţiei. 19
Capitolul 4: Stabilizarea relaţiei. 31
Capitolul 5: Întreţinerea relaţiei 43
Capitolul 6: Destabilizarea relaţiei 57
Capitolul 7: Periplul Vienez 72
Capitolul 8: Zona crepusculară şi oferta din Luxemburg 86
Capitolul 9: Renaşterea relaţiei 99
Capitolul 10: Finalul relaţiei 115

Capitolul 1

Prezentarea

Era deja a doua săptămână în cadrul companiei şi trebuia să participăm la cursurile obligatorii pentru noi-veniţii în companie. Nişte cursuri plictisitoare la începutul cărora erai încântat că vei învăţa ceea ce urmează să profesezi, la mijlocul lor deveneau la fel de interesante ca privitul ploii pe geamul camerei şi la final te făceau să te întrebi cui trebuie să îi înmânezi demisia ca să scapi mai repede de supliciul la care ai fost supus de-a lungul zilei.

Cursurile mergeau bine, deja îmi cunoscusem o parte din colegi, aveam subiecte de discuţie cu preponderenţă bârfa, evident, că doar două treimi din colegi sunt fete, iar atmosfera era destinsă, nici cei care ne predau nu se prea strofocau dat fiind faptul ca pentru ei era o binemeritată pauză de la o muncă asiduă pe care o terminau în fiecare zi de regulă după miezul nopţii.

A trecut şi a doua săptămână şi urma ultima, cea cu partea finală a cursurilor. Vin plictisit într-o zi posomorâtă de luni şi rămân vrăjit pe moment. Acolo era ea, Roza, stătea pe catedră, ca o profesoară insolentă, dominatoare, o rochie în culori mozaicale cu combinaţia de gri, mov şi albastru, cu părul blond platinat, ochi albaştrii scoşi în evidenţă de pleoapele machiate în indigo şi care îi ofereau o privire de leoaică neîmblânzită. Cursurile au început şi eu nu îmi puteam lua ochii de la ea, avea parţial o aură de femeie frivolă, o femeie căreia îi plac jocurile, care ar face orice să te prindă în vâltoare şi să te emasculeze până la ultimul strop de testosteron, o devoratoare de suflete şi bărbăţie cum era să aflu ulterior. Am zis să încerc să testez apele, mai indiferent, mai o glumă, mai o privire aruncată îndărăt, am simţit încă de atunci că există o chimie între noi, că există o atracţie inexplicabilă pe care aveam să o conştientizez şi materializez ceva mai târziu.

Cursurile au durat toată săptămâna, perioadă în care în capul meu existau tot felul de filme, cu mine şi ea în diferite locuri, ipostaze, stări emoţionale... La finalul lor am zis să mă trezesc la realitate, mi-am dat o palmă şi am zis că visele rămân vise şi oricum nu se poate să am o relaţie cu o femeie care e şi mai mare ca mine şi are şi funcţie mult mai mare. O prostie ce e drept, dat fiind faptul ca funcţia nu reprezintă decât un rezultat al unui cumul de experienţe educaţionale şi profesionale şi este influenţată invariabil strict de longevitatea în câmpul muncii, într-un final suntem oameni şi etichetele de manager, partener, director executiv dispar în momentul în care ieşi pe uşa biroului.

A mai trecut o săptămână şi lucram pe acelaşi proiect. Era cu prietena ei cea mai bună, Vica, îmi dă prima sarcină pe proiect şi mă lasă să mă chinui. După vreo oră o întreb dacă e bine ce am făcut, se uită şi spune ce trebuie să urmăresc, ce să fac în continuare şi îmi dă un feedback pozitiv dar pe un aer de superioritate. M-a incitat imediat, undeva în subconştient ceva îmi spunea că dominarea ei este atrăgătoare şi am continuat să îi cer în continuare sfaturi şi o ascultam captivat. Era o femeie care îşi ştia meseria şi mă făcea să simt că am ce învăţa de la ea şi ca individ, lucru ce mi se întâmplă destul de rar.

Între timp, am avut o discuţie cu Ella, era o fostă colegă de clasă din generală şi lucram împreună în firmă. I-am cerut nişte păreri despre oamenii cu care lucram şi urma să lucrez în restul anului pentru a-mi face o părere şi a şti în ce ape mă scald. Prima pe care mi-a descris-o a fost Roza, mi-a spus că este a dracului, că taie şi spânzură şi trebuie să am grijă cu ea, trebuie să fie promovată manager anul ăsta şi nu o să o oprească nimic din a ajunge acolo. Recunosc că deşi pe mulţi i-ar speria şi i-ar băga în gardă o astfel de descriere, pe mine unul m-a captivat, părea exact genul de femeie ce îmi place să o am în jurul meu, care mă chinuie şi încearcă tot timpul să mă pună la

punct. Ador acest lucru deoarece îmi place să mă găsesc în situaţii dificile unde sunt prins cu uşa şi trebuie să fiu în alertă tot timpul iar o femeie care mă pune într-o astfel de postură mă fascinează pentru că mă face să îmi depăşesc condiţia. În fine, după ce mi-a prezentat toată situaţia, mi-a zis doar atât „Deci ai grijă cu Roza, ea îţi va crea cele mai multe probleme”. Nici nu mă gândeam atunci ce probleme urmează să îmi creeze, dar Ella a avut gura aurită, ar fi trebuit probabil să îi urmez sfatul, însă dacă o făceam nu mai aveam despre ce să povestesc în continuare.

În săptămânile următoare am lucrat cu ea îndeaproape, o sunam seara de pe alte proiecte să îi comunic ce fac şi era receptivă şi deschisă şi uşor uşor am început să ne apropiem ca prieteni şi să ies cu ea şi grupul de prieteni destul de des, ajungând să o cunosc mai bine.

Între timp am început să fiu antrenorul personal al prieteni ei Livia. Deşi aceasta nu era o femeie cu un gabarit depăşit, dorea să fie suplă şi avea nevoie de o persoană care să o motiveze să ajungă în punctul acela. Dat fiind faptul că domeniul în care lucram era unul care nu îţi permitea să ai foarte mult liber, o persoană care să se ţină de capul tău şi care să te tragă după ea era importantă pentru un astfel de obiectiv.

Când mergeam cu Livia discutam şi despre colegii noştri, cu precădere cei din grup. Ea lucra foarte mult cu Roza şi Vica şi le cunoştea cel mai bine din firmă dintre persoanele cu care interacţionam. La un moment dat am avut o discuţie legată de ce persoane din firmă ar crede ea că sunt compatibile pentru mine. S-au menţionat câteva nume pe care nu le găseam deloc atractive. I-am spus ca eu fie sunt cu cea mai potrivită din punct de vedere al gusturilor mele în materie de femei, fie nu sunt cu niciuna, cu precădere dacă aceasta ar lucra în aceeaşi companie cu mine. Ea mai stă un pic şi se gândeşte, mai vine cu vreo trei nume, dintre care două erau Vica şi Roza. Strâmb un pic din nas, nu voiam să îi dau impresia că am vreo

afinitate pentru una dintre cele două, dar continui să o întreb, dacă tot le-a menţionat, ce părere are despre ele:

— Ce-mi poţi spune despre Vica şi Roza, ca persoane?

— Sunt două orfeline, nu cred că ai avea viaţă bună cu vreuna dintre ele, îmi răspunde ea sarcastic.

— Nici eu nu mă gândesc la ele ca iubite, dar de ce spui asta despre ele?

— Amândouă au problemele lor, Vica este mai rea şi mai complexată, Roza este o persoană sufletistă dar are un blocaj emoţional, probabil i se trage din copilărie, nu ştiu ce i s-a întâmplat dar este în continuare afectată şi nu poate trece peste.

Ascultând ceea ce îmi spunea mă gândeam că Roza este opţiunea mai potrivită, nu am răbdarea necesară să fiu cu o persoană care este instabilă emoţional, este complexată şi nu-şi poate rezolva problemele de una singură, le am pe ale mele pe cap şi nu doream să mai am o problemă în plus. Deşi Roza avea acel blocaj emoţional, trăiam cu impresia că persoana potrivită, care să-i ofere ce are nevoie din punct de vedere emoţional, o poate debloca, părea un târg bun la finalul căruia m-aş fi ales cu o persoană cu care aş fi putut construi o cetate ci nu un castel de nisip împreună.

Primul moment în care am simţit că este posibil să fie ceva între mine şi Roza a fost într-o seară rece de Februarie când am ieşit cu grupul restrâns în oraş. La momentul acela avea prieten dar el era plecat în India cu munca o lună şi ea îşi făcea de cap aici. A fost o seară în care s-a băut peste măsură şi am hotărât să plecăm într-un club să continuăm petrecerea. Am mers pe jos pentru că era relativ aproape clubul, iar ea era deja ameţită şi am sprijinit-o ca să nu cadă de la ameţeală până ajungeam la destinaţie.

Pe drum am avut o discuţie mai detaliată în care încercam să iniţiez ceva cu ea deşi ştiam că are prieten dar

el nu era în zonă deci de ce să nu-mi încerc norocul. La un moment dat începe să ţipe pe stradă „Am prezervative acasă”, atunci am ştiut că am o posibilitate să îmi termin seara într-un mod plăcut cu ea şi am continuat discuţia care devenea şi mai personală. Am ajuns în club şi acolo s-a domolit scânteia, nu am mai încercat nimic şi am zis să o las aşa pentru că oricum ea nu părea foarte interesată şi era şi beată criţă. A plecat acasă prima, nici ea nu mai ştie cum, aruncată de Vica într-un taxi, cu adresa comunicată tot de ea şi banii daţi tot de ea pentru cursă, doar ca să ajungă Roza în siguranţă acasă şi să nu doarmă pe o bancă în parc.

După acest moment ea a avut delegaţii în ţară, eu de asemenea şi între timp am suferit şi o accidentare la coastă, o întindere a muşchilor intercostali care mi-a stricat buna dispoziţie dat fiind faptul că nu mai puteam să fac sală şi asta mă nelinişstea, o accidentare care m-a ţinut cu totul departe de sport vreo şase luni. Nu m-am mai gândit deloc la ea, nu am mai interacţionat şi am stat aşa cam o lună de zile până la petrecerea zilei companiei când ne-am revăzut. Ea nu se scălda în ape tocmai limpezi, se despărţise de prietenul ei şi trecea printr-o perioadă mai stresantă la muncă, i se citea nefericirea în ochi deşi încerca să şi-o mascheze prin zâmbetul ei fals. Am făcut câteva poze, am discutat şi după aceea ne-am îndreptat cu mai mulţi colegi la un restaurant să continuăm ziua iar acolo am început să flirtăm şi am plecat împreună spre metrou.

Pe drum am început să fiu mai insistent şi să mut discuţia într-un spectru de unde puteam să fac o mişcare şi să iniţiez o relaţie cu ea, recunosc că iniţial doar mă vedeam în patul ei, dominând-o pe femeia pe care tot biroul doreşte să o aibă dar care nu reuşeşte şi ăsta era principalul meu ţel. Cu cât discutam mai mult cu ea, cu atât mi-am dat seama că poate e ceva mai mult de atât, am început să nu o văd doar ca pe o femeie cu care să mă

distrez de câteva ori ocazional, ci mai degrabă ca pe o femeie cu care aş putea să am o relaţie de lungă durată. Conştientizarea asta am avut-o când a fost prea târziu şi deja eram amândoi pe peron aşteptând metroul. În metrou treceam retrospectiv prin tot ceea ce am discutat cu ea, prin toate experienţele de până atunci cu ea şi imaginea pe care mi-o creionasem iniţial despre ea, cum că ar fi o femeie uşoară care vrea doar să se distreze, începea să pălească uşor, uşor.

Revenind la introspecţia mea din metrou, timp de cinci minute chiar mă gândeam cum să o abordez pe Roza să ieşim undeva şi să încerc să iniţiem o relaţie, timp în care îmi treceau prin minte toate detaliile, eu eram primul rang în firmă, abia venit de şase luni, ea era supervizor şi era anul când trecea la nivelul de manager, eu aveam doar 25 de ani ea 31, ea câştiga mai mult eu mai puţin, iar singurul capitol la care mă vedeam că sunt la acelaşi nivel cu ea era felul în care arătam. În timp ce îmi treceau toate astea în minte, metroul oprea în staţie şi era momentul să cobor, trebuia să mă ancorez din nou la realitate şi să-mi continui ziua.

Mai pe seară primesc un telefon şi sunt întrebat dacă vreau să ies în oraş cu grupul, veneau Roza, Vica, Robert, Mutu şi cu Tina. Mi s-a părut o idee bună şi am dat curs invitaţiei, până la urmă nu puteam să mi-o scot pe Roza din cap şi orice clipă petrecută în compania ei o apreciam mai mult decât era cazul.

Am ajuns la club şi evident că toată lumea a întârziat, punctualitatea nu era punctul forte al niciunuia, cu precădere al Rozei care prin natura ei este mai aeriană, m-am aşezat la masa rezervată şi mi-am comandat o apă plată, serios, chiar mi-am comandat o apă plată, urma să merg a doua zi să-mi fac infiltraţii în coastă pentru ca deja trecuseră două luni de la accidentare şi durerea nu îmi dădea pace. Cât stăteam să îi aştept primul venit a fost… pisica localului, evident. Am schimbat două vorbe cu ea, ca

într-un film cu autişti şi ea nu era foarte receptivă, părea că şi-ar dori să ia parte la discuţie dar din păcate nu dispunea de vocabularul adecvat, în fine, am făcut conversaţie cu ea până a sosit Vica. În momentul în care a venit, a început să se plângă de lipsa de punctualitate a grupului, de faptul că nu mai iese niciodată cu ei, cum este o victimă care tot timpul este lăsată să aştepte şi cum e inadmisibil aşa ceva. Recunosc că mă atrăgea în timpul discursului, din păcate pentru mine am o atracţie pentru femeile care au probleme, de orice natură şi încerc să le rezolv mereu, ceea ce mă atrăgea foarte mult şi la Roza.

Interesant e faptul că ele două se aseamănă foarte mult, de aceea şi atracţia mea pentru amândouă. Roza şi Vica erau amândouă pe acelaşi nivel ca funcţie, doar ca diferea rangul funcţiei, Roza având mai multă experienţă. Amândouă sunt două femei singuratice care au aşteptări nerealiste şi se agaţă de nişte idei preconcepute, iluzii privind felul în care trebuie să-şi trăiască viaţa, au un sistem de valori deformat, sunt instabile emoţional şi au complexe de inferioritate care izvorăsc din frustrările închipuite şi nerealiste acumulate de-a lungul timpului şi pe care le revarsă asupra celor din jurul lor. Cu alte cuvinte, amândouă sunt două femei foarte avariate pe plan emoţional, cu traume peste care nu au trecut nici până în prezent şi care reprezintă materialul perfect de a fi salvat şi reparat de un bărbat, cel puţin în accepţiunea mea.

Revenind la seara cu pricina, eram singur cu Vica şi nu ştiam dacă să o abordez pe ea sau să o aştept pe Roza şi să-mi încerc norocul cu ea, eram confuz, nu puteam să fac o primă mişcare decisivă cu niciuna din ele până nu eram convins că una din ele mă doreşte. Era clar că îmi închideam cealaltă uşă şi nu puteam să le pierd pe amândouă în caz că alegerea iniţială ar fi fost una greşită. Ştiu, e o gândire pragmatică şi contrară cu principiile de bază ale dragostei, până la urmă nu alegi pe cine iubeşti, pur şi simplu iubeşti, dragostea nu este un joc în care faci

calculaţii, strategii şi îţi cântăreşti deciziile.

În fine, nu am făcut nimic cu Vica şi între timp a venit şi Roza precum şi restul grupului. Încercam să creez o punte cu ea dar era rece, parcă discuţia de după-masă nici nu avusese loc. Eram un pic confuz, mă trata cu răceală şi eu habar nu aveam de ce, dar aparent jocul ei era unul mult mai amplu, mai complex şi aveam să îl aflu în ziua următoare.

Pentru mine seara a fost una scurtă, trebuia să plec mai devreme pentru că dimineaţa următoare trebuia să îmi fac infiltraţiile. M-am ridicat, mi-am luat la revedere şi m-am uitat la Roza, îi displăcea un pic faptul că plec aşa devreme însă îşi menţinea poziţia de femeie inabordabilă şi neimpresionabilă în continuare, dar nu înainte să îmi reamintească faptul că ziua următoare îşi făcea ziua acasă şi eram invitat şi eu.

Pe drum spre casă oscilam între Roza, Vica şi injecţia din dimineaţa următoare, mă gândeam de ce ţine Roza aşa mult să fiu prezent la ziua ei, oare îi place de mine sau poate m-a testat pentru a vedea dacă sunt suficient de bun pentru prietena ei Vica, faţă de care se observa că am o anume simpatie, iar trecând testul mă calificam ca un potenţial iubit pentru ea? Habar n-aveam, dar un lucru era sigur în toată această ecuaţie, nu aveam sub nicio formă cum să mă întorc cu mâna goala de la ziua Rozei.

Capitolul 2

Ziua Rozei

M-am trezit dimineaţă şi încă mai aveam dureri la coastă. Singura rază de lumină era cea care bătea prin colţul geamului şi m-a trezit, eram învăluit de o stare de apatie pronunţată şi tot ce îmi doream era să fac mai repede injecţia şi să sper că îşi va face efectul şi îmi pot

relua rutina. Am plecat spre asistenta care urma să-mi efectueze procedura şi mă gândeam cum voi sărbători diseară la petrecerea Rozei vindecarea mea miraculoasă.

În timp ce mă duceam spre asistentă, tata îmi povestea cum a cunoscut-o. Ea lucra pe salvare şi într-o seară a fost chemată la un vecin care avea o problemă de inimă. Era în perioada post Ion Râmaru când femeile blonde erau ţinta criminalului în serie, iar în rândul femeilor cu părul blond era instaurată panica. Tata era în faţa blocului cu un prieten şi asistenta i-a abordat întrebându-i dacă îl cunosc pe cel la care trebuia să se ducă, ei îl cunoşteau şi au condus-o până la pacient şi de atunci au rămas în relaţii de prietenie, tata fiind văzut ca un frate mai mic de către aceasta, prin urmare deja mă simţeam mai confortabil cu ceea ce urma să se întâmple.

Ajung la asistentă şi încă din pragul uşii mă cuprinde o stare inavuabilă de optimism privind intervenţia şi rezultatul. În casă avea mai multe icoane pe pereţi, semn că este o persoană religioasă şi binevoitoare, poze cu copiii ei pe fiecare perete ce-i întăreau aura de instinct matern şi protectiv pe care am simţit-o când a deschis uşa, în sufragerie avea o mini-farmacie cu felurite medicamente, atât pentru ea, cât şi pentru cei care vin la ea să îi trateze. Mă serveşte cu un suc, îi povestesc cum am ajuns să fiu în situaţia dată, după care începe procedura. Cu fiecare miligram de substanţă pe care îl simţeam că îmi intră în corp mă simţeam mai încrezător că mă voi vindeca şi gândul începea să îmi zboare spre seara cu pricina.

După ce termină de făcut injecţia îmi masează locul, spune o rugăciune şi îmi zice direct „Tot ce se va întâmpla nu va fi datorită mie ci datorită lui Dumnezeu, el lucrează prin mine şi acum îţi transmit din energia lui, totul se va rezolva datorită lui”. Am rămas perplex, nu sunt un creştin practicant, ba chiar mă consider un agnostic şi nu sunt genul de persoană care să apeleze la divinitate atunci când se află într-un moment dificil în viaţa sa, însă serenitatea

afabilă de care dădea dovadă asistenta mi-a produs o alteritate emoţională şi în acel moment am simţit că doar lucruri pozitive se pot întâmpla în cursul zilei şi că nu pot da greş în nimic din ceea ce voi întreprinde. Singura parte proastă din toată această intervenţie a fost că timp de două zile nu aveam voie să consum alcool sau să mănânc sărat, ceea ce mă deranja dat fiind faptul că urma să merg la o aniversare, nu la o comemorare, dar până la urmă sănătatea vine pe primul loc şi am aprobat indicaţiile ei.

Pe drum spre casă mă gândeam la cuvintele ei legate de divinitate şi începeam să apreciez mai mult situaţia dată deşi mă aflam la începutul unei depresii moderate. Catalizatorul acestei schimbări de stări a fost reprezentat şi de amintirea celui mai bun prieten de-al meu din şcoala generală care a murit înecat în Marea Neagră când avea doar 16 ani. Motivul pentru care gândul mi-a zburat la el a fost că asistenta la care am fost să îmi facă injecţia stătea fix în acelaşi bloc şi aceeaşi scară cu el.

Am stat câteva zeci de minute şi mi-am amintit de momentele cu el, de experienţele petrecute împreună şi de modul injust în care viaţa i-a fost curmată atunci când avea tot viitorul înainte. Recunosc că m-am simţit mai recunoscător şi mi-am spus ca viaţa e prea scurtă ca să ai regrete şi să nu încerci să faci lucrurile pe care vrei să le faci, iar cu acest tren al gândirii eram pregătit să merg la Roza şi să fac primul pas în încercarea de a o cuceri pe cea care era considerată în firmă donjonul feminităţii.

În jurul prânzului primesc un mesaj de la Vica. Îmi comunică locul unde ne întâlnim şi ora la care începem să ne mişcăm spre casa Rozei pentru petrecere. Vica stătea aproape de mine şi am convenit să mergem împreună. Între timp am ieşit la o plimbare lungă să-mi pun gândurile în ordine şi să trasez în linii mari un plan de bătaie. Cu fiecare minut care trecea mă simţeam mai încrezător că pot să am o şansă cu cea care îmi căzuse cu tronc şi pe care o vedeam drept următoarea mea pradă, cel mai

important trofeu din viaţa mea şi cea care avea să îmi umfle egoul până la cer şi înapoi.

Ajung acasă şi îmi fac un duş, se apropia ora când mă întâlneam cu Vica şi trebuia să mă pregătesc pentru ceea ce urma să se întâmple. În timp ce eram în duş mă întrebam când îşi va face injecţia efectul, eram nerăbdător să fiu din nou într-o formă fizică decentă şi durerea din zonă deja începea să se amelioreze, ceea ce îmi oferea un plus de încredere în forţele mele. Ies din duş, îmi fac părul, îmi iau tricoul mulat pe mine şi o sun pe Vica să confirm ora şi locul întâlnirii. Ea se pregătea să iasă pe uşă şi eu i-am zis că ne întâlnim în 20 de minute. Zis şi făcut, după 20 de minute eram în faţa magazinului şi ne făceam proviziile pentru ceea ce urma să fie o petrecere de ţinut minte.

— Tu ce bei Alfie? mă întrebă ea în timp ce se decidea ce bea diseară, tărie sau vin.

— O să beau doar apă şi suc, îi răspund eu pe un ton serios care o împingea să creadă că fac mişto de ea.

— Hai zi pe bune, ce bei, vin sau Jagger?

— Am zis ca beau apă şi suc, nu am voie să beau alcool azi, i-am replicat.

— Bine, tu mereu bei apă şi nu te distrezi cu noi.

Am terminat acest dialog pueril şi ne-am îndreptat spre casă să achităm produsele. În timp ce ea plătea eu am chemat un taxi. Vine taxiul şi urcăm, pe chipul ei citeam o angoasă, un tumult interior, nu părea foarte dornică de a face conversaţie însă am zis să văd ce are, până la urmă îmi era o persoană dragă la care ţineam:

— Ce s-a întâmplat Vica, de ce eşti aşa apatică?

— Am fost la doctor şi am nişte probleme de sănătate, mi-a zis că au fost cauzate de stresul de la muncă şi orele numeroase state peste program.

— Părea destul de afectată de ceea ce i-a spus doctorul, privea în gol şi pe faţa ei îşi făceau loc tot felul de grimase, aşa că am continuat să investighez care e

natura problemelor ei medicale:

— Sunt foarte serioase problemele tale de sănătate?

— Destul de serioase, am probleme cu inima şi îmi amorţeşte mâna din când în când, mi-a spus doctorul că trebuie să renunţ la stilul de viaţă pe care îl am şi să-mi schimb locul de muncă pentru binele meu.

M-am oprit câteva momente şi i-am simţit derelicţiunea din glas după care i-am răspuns pe un ton calm:

— Lasă Vica, o să fie totul bine şi până la urmă îţi vei schimba şi locul de muncă şi îţi vei rezolva şi problemele.

Ea se uită la mine neputincioasă şi mă aprobă uşor din cap, simţeam că s-a mai liniştit şi că se bucură că cineva îi înţelege suferinţa. Terminăm conversaţia când aproape am ajuns la Roza. Ne dăm jos din taxi şi mergem spre uşa ei. Ea ne aştepta îmbrăcată comod, cu nişte colanţi, un tricou şi parul zburlit în cap, începuse petrecerea mai devreme şi deja deschisese o sticlă de vin şi era la al doilea pahar pe care l-a început singură. Îi urez la mulţi ani, o pup pe obraz şi ea ma redirecţionează spre dormitorul ei să îmi las geaca pe pat pentru că nu avea cuier. În timp ce îmi lăsam haina şi a doua gazdă vine să mă întâmpine, era căţeluşul ei Princess, o fetiţă de vreo trei ani, cu blana neagră şi pete albe care se bucura că are companie şi nu mai este singură cu Roza. O iau şi mă joc cu ea un pic, Roza privea din uşă şi zâmbea, mi-a spus că lui Princess îi place de mine şi asta o bucura.

Ne instalăm în sufragerie şi îi aduce Vicăi un pahar de vin, avea un Roze de Purcari, vinul lor preferat. Mă întreabă cu ce mă serveşte, îi răspund scurt şi concis că o să beau apă, îmi aruncă aceeaşi privire pe care mi-a aruncat-o şi Vica la magazin şi mă întreabă dacă fac mişto de ea, îi zic că nu acum, doar câteodată şi că acum chiar voi bea doar apă plată. Se conformează şi îmi aduce un pahar de apă din bucătărie.

La petrecere mai erau invitaţi Tina, Alex şi Robert

care aveau prostul obicei să întârzie peste măsură, deja întârziaseră 30 de minute şi tocmai au sunat să spună că acum pleacă de acasă şi se întâlnesc toţi ca să vină împreună.

Tina era o persoană foarte sociabilă, un pic naivă şi influenţabilă de către cei din jur şi cu un corp suplu şi chip atrăgător. Era înaltă, şatenă, foarte zâmbitoare şi tot timpul te amuzai copios, fie cu ea, fie pe seama ei, era definiţia mucalitului autentic. Ea era atrasă de Alex, deşi avea prieten stabil dar care de o aproape un an lucra în străinătate. Se simţea singură iar Alex era de asemenea disponibil şi părea tipul ei de bărbat. Alex era mai în vârstă ca ea cu patru ani, era şaten şi cu ochi căprui, practica sportul cu regularitate şi avea o prezenţă inocentă dar serioasă.

Singurul handicap al lui Alex în interacţiunea cu Tina era că avea câţiva centimetri în minus, diferenţă insesizabilă oricum cu ochiul liber, dar care pentru el erau obsedanţi şi creau o barieră în interacţiunea lui cu Tina, lucru pe care aceasta îl considera şi mai atractiv, lipsa de disponibilitate a unui bărbat mereu crează pasiuni într-o femeie. Robert era genul boem, înalt, misterios, cu părul şi ochii închişi, care cântărea cu atenţie ceea ce spune şi avea un debit verbal impresionant când era pasionat de subiect şi ştia că are dreptate. Avea o aură de misticism şi sobrietate şi părea mai tot timpul dezinteresat de ceea ce se întâmplă în jurul său.

La petrecere era invitat şi Mutu însă acesta nu a putut veni. Mutu era un tip afemeiat care nu rata nicio ocazie să facă o nouă cucerire. Era galant, ştia să ducă discuţia în direcţia în care dorea şi nu accepta un refuz. Era calm, relaxat şi mereu ştia să pună problema în aşa fel încât să iasă câştigat. Ar fi venit şi el însă niciuna dintre cele trei nu părea o pradă pentru el, în companie deja avea clientele lui şi nu voia să mai amestece pe alta în ecuaţie şi avea oricum o alternativă mai favorabilă.

Eram doar cu Vica şi Roza şi ea ne spune să ne jucam pe X-box-ul ei până vin şi restul, am căzut de acord şi am început să ne umplem timpul cu jucatul. Între timp ele se bucurau de licoarea bahică şi intrau în atmosfera de petrecere, erau deja bine împământenite când apar şi cei trei. Îi direcţionează şi pe ei în dormitor să îşi lase hainele şi ne strângem toţi în sufragerie unde ciocnim un pahar în cinstea Rozei, eu fiind excepţia, apa era sfântă.

După doar o oră cărţile erau făcute, Tina s-a retras în bucătărie cu Alex iar Robert cocheta cu Tina, între cele două cupluri care încercau să se formeze era deja o atracţie ce trena de o perioadă de timp. Eu şi Roza eram pe dinafară, sau cel puţin aşa aveam eu impresia, iniţial chiar nu venisem cu temele făcute la matematică, invitase trei băieţi şi trei fete, dintre care două fete şi doi băieţi aveau o atracţie unul pentru celălalt, de unde rezultă că mai rămânea fix o fată şi un băiat care nu aveau pereche, dar ce să vezi, nimic suspect, nimic dubios, „hazard-ul” după cum avea să îmi spună Roza ulterior în relaţie când i-am menţionat observaţia mea legată de această seara.

În orice caz, Tina şi Alex erau închişi în bucătărie asemeni unui bucătar dintr-un restaurant Michelin de 3 stele când are oaspeţi de seamă, Robert şi Vica se duceau pe balcon să vorbească iar eu şi Roza stăteam în sufragerie şi ne jucam. La un moment dat, Roza mă abordează:

— Alfie, vii cu mine afară să o plimb pe Princess? Ăştia sunt ocupaţi şi hai să îi lăsăm să îşi rezolve treburile.

O ascult până la capăt şi fără nicio ezitare îi spun:

— Hai să îmi iau haina, tu pune-i lesa şi o scoatem afară.

— Bine, haide, îmi răspunde ea.

— Ieşim din scară şi începem să dăm o tură de cartier în timp ce vorbim despre cele două cupluri proaspăt formate în apartamentul ei. Pe ici pe colo mai facem o glumă, mai aruncăm două trei vorbe cu încărcătură sexuală şi ne întoarcem în faţa porţii apartamentului ei. Ea

mergea un metru mai în faţă şi eu o urmam, admirând-o. Se opreşte brusc în faţa porţii şi se întoarce spre mine şi se apropie uşor, întrebându-mă direct:

— Alfie, tu ce îţi doreşti? Pe un ton imperativ care cerea un răspuns clar şi precis.

Evident că pentru o fracţiune de secundă am înlemnit, femeia cu care eu visam să am o aventură era chiar în faţa mea şi îmi făcea avansuri, simţeam că sunt într-o postură de putere şi am decis să mă joc un pic cu cuvintele:

— De la viaţă în general sau de la tine? O întreb uşor arogant.

— De la mine, îmi răspunde ea fără nicio ezitare.

— Îmi doresc să ne simţim bine şi să vedem unde putem să ajungem, concluzionez eu, uitându-mă în ochii ei cu subînţeles. Deja tensiunea sexuală atingea cotele paroxismului, o simţeam că mă doreşte iar eu o şi vedeam în dormitor, întinsă pe spate, uitându-se în ochii mei şi spunându-mi că mă vrea în ea.

Ea zâmbeşte, era un răspuns pe care îl aştepta şi se apropie de mine ca şi cum ar încerca să mă sărute. Rămân pe loc şi o aştept pe ea să se aplece cu totul, nu aveam de gând să îi fac jocul, până la urmă jucam în deplasare cu o persoană care avea experienţă mai multă faţă de mine, trebuia să fiu precaut şi să-mi calculez paşii, seara era abia la început şi ştiam că pot capitaliza în continuarea ei, trebuia să o las un pic să fiarbă.

Ea se întoarce cu un zâmbet perfid şi un pic diabolic şi ne îndreptăm spre apartamentul ei să continuăm petrecerea. Alex şi Tina puteai spune că îi renovează din temelii bucătăria, nici măcar să se ducă la baie nu au avut timp, Robert o ţinea pe Vica la respect, ea era cea care voia mai mult relaţia dintre cei doi, el arăta bine, înalt, ochi pătrunzători, tonalitate a glasului joasă şi gravă, gropiţe în obraji, pometi proeminenţi în timp ce Vica îşi masca nesiguranţa prin mult fard şi o atitudine agresivă şi

de femeie inabordabilă, era un joc interesant de observat din exterior. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, în toate cele trei cupluri femeia era cea care dorea mai mult iar jocul fiecăreia diferea. Dacă Vica purta o mască prăfuită şi care scârţâia din balamale, Tina era toată captivată de Alex, zâmbea şi la cele mai stupide glume ale lui, îl privea în ochi cum priveşte un copil de 4 ani pe Moş Crăciun în Mall şi îi dădea semnale că îl doreşte. Roza era cea mai versată, cea mai experimentată şi matură, avea un joc complex, ea nu pierdea orice se întâmpla şi părea stăpână pe dorinţele şi acţiunile ei, îi plăceau jocurile, poate prea mult pentru binele ei şi al meu.

Trecuseră vreo două ore şi Alex şi Tina îşi fac apariţia din bucătărie, Tina cam ameţită şi cu o stare în care îi venea să vomite. Toţi erau afumaţi de la alcool iar eu fiind singurul treaz o conving să meargă la baie şi să dea afară. Ajungem în faţa toaletei şi avem un dialog ciudat:

— Şi acum ce fac? mă întreabă ea punându-se în genunchi deasupra toaletei.

— Faci mişto de mine? îi răspund un pic iritat.

— Nu, eu nu am mai vomitat niciodată forţat, nu ştiu cum se face. Mă uit la ea amuzat şi o întreb:

— Sex oral ai făcut vreodată?

— Da.

— Atunci ştii şi cum să te forţezi să vomiţi, imaginează-ţi că îi faci sex oral prietenului tău, dar foloseşti degetele în schimb.

Se uită un pic nedumerită la mine şi începe să îşi bage degetele pe gât. Era o corvoadă să o văd cum se chinuie, dar în cele din urmă a reuşit. Bine, cu preţul ochilor bulbucaţi ca de broască pe care i-a avut după, ziceam în sinea mea „Are rezistenţă cu gura, nu glumă”.

Ne întoarcem în sufragerie şi ea le povesteşte cum a învăţat să vomite, prezenta în continuare un zâmbet tâmp care dacă nu te-ar fi amuzat copios, te-ar fi enervat la

culme. Între timp a venit şi mâncarea, ne aşezăm la masă şi ei îşi mai revin un pic din ameţeală. După ce am terminat, Alex şi Tina se reîntorc în bucătărie iar eu, Roza, Vica şi Robert rămânem în sufragerie să ne jucam pe X-box. Facem cu rândul, când eu cu Roza, când Robert cu Vica, parcă ne înţelegeam din priviri şi respectam rotaţia cu religiozitate.

Terminăm două rotaţii şi Roza şi cu mine stăm pe canapea, începem să ne atingem şi tensiunea sexuală se amplifică, ea se ridică de pe canapea şi se apleacă spre mine, încercând să mă sărute, prima oară se retrage, din nou ca afară, a doua ratare, se uită la mine şi mai încearcă o dată. De data asta se apropie mai mult şi eu nu mai ezit, o prind de gât şi avem un sărut pasional de câteva secunde în timp ce Robert şi Vica erau cu spatele şi nu ne vedeau, Roza se retrage, se uită dacă ne-a văzut cineva şi se apropie din nou, al doilea sărut şi sunt în joc, deja simt că am câştigat. Cei doi termină jocul şi în loc să facem schimb, Roza le propune să mai joace o dată şi mă întreabă dacă vin pe balcon să fumăm o ţigară, o aprob, îmi iau haina pe mine şi ieşim împreună.

Pe balcon continuăm să ne sărutăm, o ating pe corp, pe sâni, pe fund, ea e receptivă, mă atinge pe picior, se opreşte, se uită în ochii mei, continuă, se opreşte, suntem într-un du-te-vino continuu, mă trage, mă împinge, îşi face jocul fără nici cea mai mică remuşcare iar eu mă ţin tare, o trag spre mine şi continui să îi ofer plăcere, la un moment dat ne oprim şi avem prima discuţie legată de subiect:

— Alfie, îmi place dar cred că nu sunt potrivită pentru tine, îmi zice ea încercând să vadă cum reacţionez.

— Nicidecum, suntem potriviţi, avem o chimie epustuflantă, îi răspund eu uitându-mă adânc în ochii ei şi sorbind fiecare abur de pasiune care îi izvorăşte din privire.

— Dar sunt prea bătrână pentru tine şi nu văd vreo continuitate pentru noi.

— Eşti ceea ce îmi trebuie, tot timpul am fost atras de femeile mai mature şi tu te încadrezi perfect în ceea ce vreau eu de la viaţă, îi spun fără ezitare.

Ea prinde curaj şi continuăm seria de sărutări şi atingeri pasionale, simţeam că îi cunosc fiecare atom cu care intru în contact de o viaţă, eram atât de prinşi în moment încât nici nu am remarcat că trecuseră zece minute şi noi încă ne purtam ca nişte adolescenţi îndrăgostiţi pentru prima oară şi decidem să ne întoarcem să nu bată la ochi. Robert şi Vica ne aşteptau şi au ieşit la rândul lor pe balcon iar noi am continuat să ne sărutăm cu voracitate. Timpul parcă se oprise în loc, era prima oară când eram cu o femeie şi simţeam că îmi fuge pământul de sub picioare, mă îndrăgosteam de ea într-un ritm accelerat şi nu puteam să pun stăvilar sentimentelor.

Am continuat cu acest du-te-vino până spre dimineaţă, Roza între timp consuma pahar după pahar şi într-un final a capotat, s-a retras în camera ei să se culce şi eu, fără să ezit, m-am dus după ea să văd cum se simte. Stătea întinsă pe marginea patului şi ne sărutam pasional în timp ce eu stăteam în genunchi lângă ea şi o ţineam de mână, spunea că nu crede că e o idee bună ceea ce se întâmplă între noi, aducea din nou argumentul vârstei, al faptului că trebuie să îmi găsesc o fată mai potrivită şi că eventual nu va ieşi bine pentru niciunul din noi.

Eu m-am ţinut tare şi i-am răspuns că nu mă interesează diferenţa de vârstă, este doar un număr, iar într-un final toţi îmbătrânim, cel mai important este ceea ce simţim şi cum relaţionăm şi ce construim împreună. O simţeam şi o vedeam încântată şi am lăsat-o să doarmă cu un zâmbet pe buze, am ridicat-o pe Princess şi am pus-o lângă ea în pat, a luat-o în braţe şi au adormit imediat.

Am ieşit din cameră şi am tras uşor uşa după mine ca să nu o deranjez, iar când mi-am întors privirea spre bucătărie, Vica, Robert, Alex şi Tina se uitau lung la mine, erau un pic nedumeriţi de ce eram în camera Rozei şi de

ce am stat singur cu ea atât de mult. Le-am răspuns relaxat că am vrut să mă asigur că gazda noastră nu se simte rău şi poate să adoarmă, aparent m-au crezut şi nu au mai insistat pe acest subiect, nici eu nu voiam să îmi periclitez şansele. Să mă fălesc cu asta ar fi putut să joace în defavoarea mea şi ea să nege a doua zi totul sau să pună pe seama alcoolului ceea ce s-a întâmplat.

Spre dimineaţă am plecat împreună cu Vica şi Robert spre casele noastre, Alex şi Tina au rămas să doarmă la Roza. Fusese o seară plină şi uitasem de durerea mea de la coastă, Roza fusese ca un pansament pentru mine, în sfârşit simţeam că am întâlnit o femeie cu care să simt că am ceva în comun, o femeie cu care rezonez, cu care empatizez şi cu care mă înţeleg din priviri. M-am pus în pat şi am adormit cu ea în gând…

Capitolul 3

Iniţierea relaţiei

M-am trezit în jurul prânzului şi primul instinct a fost să o sun pe Roza. Am cântărit câteva minute dacă tot ce s-a întâmplat a fost pe fondul consumului ei de alcool sau asta a dezinhibat-o să-şi dea frâu liber dorinţei pe care o avea faţă de mine de mai mult timp. Am luat telefonul şi i-am dat un mesaj „Buna, cum te simţi?”. Aştept doar cinci minute şi primesc răspuns „Hey, iau masa cu Vica în oraş”. Încurajat de răspunsul prompt primit de la ea îi propun să ne vedem în continuarea zilei „Ce faci după-masă, vrei să ne vedem?”. Nici nu las telefonul din mână şi primesc confirmarea de la ea „Da, plec în 30 de minute şi îţi dau mesaj atunci să vii spre mine”. Acum am ştiut că nu era vorba de alcool ci pur şi simplu chiar voia să petreacă timp în compania mea, intru în duş şi până mă aranjez primesc mesajul de la ea, mă îmbrac, chem un taxi şi fug.

Bat la uşă, ea îmi deschide radiind de bucurie, nu o mai văzusem aşa până în momentul ăsta, o iau în braţe şi o sărut pasional, ea îşi pune mâinile în jurul gâtului meu şi ne mişcăm îmbrăţişaţi până pe canapeaua din sufragerie. Încerc mai mult, speram că o să cedeze din prima şi o să am parte de o după-masă cu artificii dar ea se opreşte, îmi spune că nu e genul ăla de fată şi că nu o să primesc nimic în ziua asta şi să stăm cuminţi. Aştept câteva minute, bem un pahar de vin şi încerc din nou, până la urmă e datoria bărbatului să încerce şi datoria femeii să refuze, asta fiind vorba ei de duh. Din nou mă lovesc de un refuz, un pic mai apăsat, înţeleg mesajul şi mă regrupez, ea chiar joacă tare şi vrea să mă ţină la distanţă, probabil îi e frică să nu o consider o femeie demimondenă şi după ce îmi fac treaba cu ea să o trimit la plimbare, lucru pe care mi-l confirmă şi ea:

— Nu vreau să facem nimic pentru că după o să îţi faci o părere greşită despre mine, îmi spune sus şi tare.

— Dacă nu vrei eu nu te presez, îmi face plăcere compania ta şi momentan sunt mulţumit, i-am răspuns.

Neinspirată mişcare a fost, deşi pe moment m-a admirat că i-am respectat dorinţa, mi-am creat un mecanism de pasivitate şi de conformare la dorinţele ei mai presus de ceea ce îmi doresc eu, a fost începutul construcţiei unui piedestal pe care încercam să o aşez, mai mult din dorinţa mea decât din a ei.

În continuare am discutat şi am delimitat tipul relaţiei pe care urma să îl avem dat fiind faptul că ea avea o poziţie în firmă şi eu eram mult sub ea. A fost o negociere similară cu tratatul de la Yalta, când marile puteri au divizat lumea după bunul lor plac iar ceilalţi doar s-au conformat, am fost de acord să ţinem relaţia secretă, să nu ieşim nicăieri împreună şi să ne ascundem de gura lumii. A fost primul semn pe care trebuia să îl iau în considerare şi să-mi dau seama că ceva este în neregulă şi relaţia nu are o previziune de viitor prea bună, dar datorită

convingerii mele că ea este ceea ce caut, m-am pus de acord.

Am agreat să vorbim la telefon zi de zi după ce terminăm munca şi ea să fie cea care iniţiază apelurile, iar în timpul săptămânii să ne vedem de ale noastre până în weekend când ne vedem. Mi-a explicat că s-a obişnuit să doarmă singură şi îi este foarte greu să se obişnuiască să împartă iar patul cu cineva, gogomănie pe care eu am înghiţit-o şi chiar am compătimit-o pentru situaţia în care a ajuns. De asemenea, când ea avea treabă mă anunţa în avans şi îmi făceam programul după al ei. Practic, eram la cheremul ei şi eu acceptam situaţia ca şi cum aş fi tras lozul câştigător.

Era foarte complicat să avem o relaţie sănătoasă dat fiind faptul că amândoi lucram până târziu, plecam în delegaţii şi ea oricum nu voia să audă de mutat împreună nici în ruptul capului, prin urmare mi se părea că este un târg bun pe care îl fac. Deşi încă de la început relaţia a fost ţesută pe un postament şubred, eu am sperat că pe parcurs lucrurile se vor îmbunătăţi, iar ceea ce simţeam atunci va suferi o acrescenţă în timp, mai ales că şi ea voia pe termen lung să-şi întemeieze o familie şi să construiască ceva alături de persoana iubită, lucru pe care îl voiam şi eu iar ea părea genul de persoană liniştită alături de care poţi întemeia o familie şi să ai un cămin eclatant.

Părea foarte încântată de ceea ce discutasem, venea dintr-o relaţie cu un final tumultuos şi îşi pierduse încrederea că va găsi pe cineva care să o înţeleagă şi să-i fie alături chiar şi cu stilul de viaţă actual, fără să îşi bată joc de ea şi să calce strâmb din lipsa ei de disponibilitate. Cum şi eu aveam acelaşi stil de viaţă, i s-a părut o alegere bună.

Îmi menţionează că a discutat cu Vica despre ce s-a întâmplat în seara precedentă, aceasta fusese un pic şocată, nu se gândea că suntem tocmai potriviţi dar a

încurajat-o să încerce, până la urmă nu ar fi avut prea multe de pierdut. Când mi-a spus asta am simţit balastul părerii Vicăi despre relaţia noastră, cântărea destul de mult părerea ei şi asta nu era încurajator pe termen lung, plus că din ceea ce aveam să aflu ulterior, Vica era şi posesivă cu prietenele ei, nu era tocmai încântată atunci când ele, cu precădere Roza, aveau pe cineva şi timpul pe care îl petreceau cu ea se diminua considerabil, iar Roza era ataşată de ea datorită similarităţilor dintre ele şi a experienţelor prin care au trecut împreună.

Eram amândoi extenuaţi şi ne aştepta o săptămână grea, eu plecam dimineaţă în delegaţie şi ea avea nişte proiecte pe care trebuia să le termine, ultimele două ore le petrecem mai mult în linişte, pe canapeaua ei şi cu Princess privindu-ne. Stătea cu capul în poala mea şi ne priveam în ochi, şi ce ochi, de un albastru ebluisant, pătrundeam treptat-treptat prin cochilia pe care ea şi-a creat-o, exploram abisul complexităţii ei şi mă trecea un fior de fiecare dată când clipea şi când schiţa un zâmbet, deborda de o candoare autentică. Se citea o aură de condescendenţă pe chipul ei şi asta nu făcea decât să-mi inducă o stare de serenitate accentuată. Îi treceam mâna prin părul auriu cu aceeaşi frecvenţă şi mă simţeam mai bogat decât dacă aş fi avut acelaşi volum de aur în palmă. Era o stare de euforie perpetuă care ne stăpânea şi nici măcar stihiile nu puteau să ne facă să ne luăm ochii unul de la celălalt.

Se lăsase întunericul şi a doua zi trebuia să plec din localitate, am simţit plumb în picioare atunci când m-am ridicat să mă întorc acasă să îmi fac bagajul şi totodată o stare de dor se instalase până să ajung la uşă. Weekend-ul următor venea Paştele şi ea pleca acasă, asta însemna că două săptămâni urma să îi adulmec mirosul, să-i simt atingerea şi să-i văd privirea doar din amintiri, un gând care mă întrista. Ne luăm rămas bun, ne sărutăm şi ne dorim fiecare ca acel moment să dureze o veşnicie, n-a

durat atât dar intensitatea şi afecţiunea resimţită rezonează chiar şi în acest moment pe buzele mele şi în sufletul meu. Eram din nou pierduţi în lumea noastră feerică până când taxiul confirmă ca a sosit, ies pe uşă şi încep să număr zilele până când o voi avea din nou în braţele mele.

A doua zi mă trezesc şi îi las un mesaj, îmi răspunde, îmi urează drum bun şi să mă gândesc la ea în săptămânile ce urmează. I-am zis că o să încerc, în mintea mea încercarea cea mai grea ar fi fost să nu mă gândesc la ea, deja o simţeam ca pe o simbioză.

Mă întorc la hotel şi verific dacă mai este online. Observ că a plecat de 40 de minute de la muncă şi o sun, răspunde imediat. Discutăm mai bine de trei ore, ne povestim ziua, trecem în revistă ceea ce am discutat în ziua anterioară şi cimentăm şi mai mult regulile relaţiei de acum încolo. Ea îşi doreşte mult stabilitate, îşi doreşte mult să vină acasă şi să găsească un bărbat care să o iubească după o zi de muncă, în braţele căruia să stea când priveşte un film, buzele căruia să i le sărute când se simte neputincioasă şi pe pieptul căruia să adoarmă după o zi zbuciumată la birou. Trecând toate acestea în revistă am văzut că aveam agende comune, suntem foarte similari în dorinţe şi ideea de relaţie.

E trecut de miezul nopţii şi ne luăm la revedere, eu reflectez la discuţia avută cu ea şi conştientizez că vrea ceva serios, posibil ultima relaţie din viaţa ei. Pentru mine ar fi fost prima relaţie cu adevărat serioasă. Până în prezent m-am mulţumit cu aventuri sau prietene cu beneficii, studiile şi locurile de muncă nu mi-au permis niciodată să am o relaţie sănătoasă şi nici nu mi se părea corect faţă de partenera mea să nu îi acord atenţia şi disponibilitatea fizică şi afectivă necesară. În plus, în urmă cu nici doi ani, eu am fost plecat în Statele Unite unde doream să rămân, un motiv în plus pentru care nu am căutat nimic serios, consider că ar fi fost o formă extremă

de egoism să reţin o persoană pentru o relaţie în condiţiile în care în capul meu era deja setat să plec.

Reflectez asupra situaţiei, ea deja era trecută prin două tentative de căsătorie, mai multe relaţii terminate prost şi era plictisită de aventuri, chiar îşi dorea o familie iar eu eram într-un punct când ştiam că dacă accept situaţia ea va fi ultima femeie din viaţa mea. Am încercat să adorm şi să nu mă mai gândesc, mai era şi mâine o zi şi oricum eram stresat de o raportare pe care trebuia să o facem în două zile iar volumul de muncă era unul titanic, un stres în plus nu prindea bine.

În zilele următoare vorbim în fiecare zi, ne făcusem un obicei să ne dăm un mesaj când ajungeam fiecare acasă şi să ne sunăm. Discuţiile de cele mai multe ori erau interminabile, vorbeam trei, patru ore şi începeam să ne cunoaştem din ce în ce mai bine. În timp ce eu ajungeam în Bucureşti ea pleca acasă pentru sărbătorile pascale, mai trebuia să treacă o săptămână în care nu ne vedeam, gândul era chinuitor dar aşteptarea merita. În seara de Paşte avem o conversaţie mai serioasă, accentuată şi pe fondul emoţional pe care îl simţea fiind în vizită acasă. A fost prima seară în care m-a întrebat dacă cu chiar am intenţii serioase sau consider toată relaţia un joc la finele căruia mă voi plictisi destul de repede şi o voi lăsa pentru alta. Sincer nu eram convins că vreau să rămân cu ea în timp ce purtam discuţia aceasta, încă eram în perioada de cântărire a plusurilor şi minusurilor, ceea ce simţeam nu era suficient de puternic pentru a lua o decizie după o perioadă atât de scurtă. I-am răspuns că da, am intenţii serioase cu ea şi că vreau totul sau nimic, nu mă mulţumesc cu jumătăţi de măsură. Glasul i se schimbă şi se simţea emoţia, mi-a spus că e o persoană dificilă şi îmi va fi greu să rămân lângă ea, am nevoie de mulţi nervi şi răbdare. Fiind trecut prin atât de multe încercări, nervii şi răbdarea erau două atribute pe care mi le-am însuşit cu măiestrie, prin urmare i-am confirmat că asta nu va fi o

problemă şi dacă ăsta e singurul impediment situaţia este deja rezolvată.

În continuare i-am spus că o să redactez o scrisoare pe care i-o voi da în momentul potrivit, când toate profeţiile mele se vor realiza, trecuse o săptămână dar eram convins că totul va decurge în felul următor:

„Ţi-am zis că o să te fac fericită şi o să ne bucurăm de ce va veni. Nu a fost totul perfect însă am trecut prin toate cu zâmbetul pe buze.

Într-adevăr, au fost momente când şi mie mi-a fost teamă şi mi-a fost greu să gestionez situaţia, dar cu tine în dreapta mea am căpătat puterea să trec peste toate. Am trecut prin succese, ne-am fost aproape în clipele grele şi împreună am fost mai puternici.

Ţi-am spus că vei fi nefericită dacă nu îţi asculţi inima şi mă bucur că ai ales ce ţi-a dictat ea. Am văzut în ochii tăi încă de la început acea fetiţă care zbiera după afecţiune, dar care a fost întemniţată de acţiunile răuvoitoare a celor din trecutul tău. Am decis să fiu un mecena care să protejeze şi să dea din nou strălucire acestei opere de artă din viaţa mea, am riscat şi am câştigat.

Dacă ai vrea să ştii, în cazul în care aş putea da timpul înapoi aş face aceeaşi alegere, aş întreprinde aceleaşi acţiuni, aş bea aceleaşi cafele cu tine, aş petrece aceleaşi nopţi cu tine şi aş munci în fiecare zi să fim fericiţi… Împreună.

Acum când te gândeşti la timpul petrecut împreună ştiu că vei vărsa cel puţin o lacrimă, un amalgam de trăiri şi sentimente se revarsă în sufletul tău şi poate una din acele lacrimi va cădea pe foaia asta. Nu-i nimic greşit în asta, e o reacţie normală după o astfel de epopee. Timpul a demonstrat că am dreptate iar al şaselea simţ s-a dovedit a fi din nou un oracol.

Alături de tine am devenit mai bun ca om, ca profesionist, ca practicant de hobby-uri. M-am trezit

dimineţile mai încrezător decât atunci când nu te aveam, m-am bucurat mai mult de soare, de natură, de lucrurile mărunte şi de zilele mohorâte.

Acum sunt hotărât să nu cad în capcana monotoniei şi chiar dacă avem 40, 60 sau 80 de ani, să zâmbim cu aceeaşi intensitate, să ne ţinem în braţe cu aceeaşi pasiune şi să ne respectăm cu aceeaşi unitate de măsură".

Ce am aşternut pe foaie era exact ce simţeam în acele momente, ceea ce ea năştea în mine, ceea ce proiectam când mă gândeam la noi, era o extrapolare pe termen lung a intensităţii trăite în acele puţine momente când ne-am intersectat privirile, când ne-am unit sufletele şi când ne-am deschis unul în faţa celuilalt. Am pus scrisoarea într-un plic şi am pus-o la loc sigur, mă gândeam că i-o voi da la pachet cu inelul de logodnă atunci când o voi cere în căsătorie, simţeam că acesta era procesul natural de urmat al relaţiei noastre şi că nimeni şi nimic nu va sta în calea noastră.

I-am lăsat un mesaj şi i-am spus că mi-am aşternut gândurile cu penelul pe hârtie şi îi voi da scrisoarea la momentul potrivit. M-a întrebat ce i-am scris şi i-am zis că va afla când va fi cazul. A zis că o să scrie şi ea ceva când are timp pentru că şi ea la rândul ei are gânduri serioase în ceea ce ne priveşte.

Paştele a trecut şi eu m-am întors în delegaţie, în cursul acelei săptămâni am vorbit din nou în fiecare seară şi ne făceam planuri pentru weekend. Urma să mergem la munte cu un grup mare de colegi de muncă, în jur de 30 şi era prima ieşire de când eram împreună. Ea era un pic temătoare că se va afla de noi şi cineva îşi va da sigur seama că ceva se întâmplă, am asigurat-o că ne vom purta ca şi cum am fi doar colegi şi nu vom trezi suspiciuni în rândul colegilor, lucru ce a liniştit-o.

Vineri seară am ajuns acasă şi m-am îndreptat glonţ spre ea. Mă aştepta cu părul aranjat, cu colanţi şi cu multă dragoste. Mă strânge în braţe, mă sărută, se uită în ochii

mei şi îmi şopteşte în ureche că i-a fost dor de mine. Ne îndreptăm spre bucătărie şi povestim ce am făcut în ultimele două săptămâni în timp ce îmi servea ceva de mâncare.

Se face târziu şi am convenit să nu venim împreună la locul de întâlnire ca să nu bată la ochi. O aprob şi îi spun că mă îndrept spre casă dar ea îmi răspunde că pot rămâne la ea peste noapte şi pot să plec dimineaţă spre casă să mă pregătesc, îmi menţionează însă că nu facem prostii pentru că suntem obosiţi, era prima noapte pe care o petreceam împreună şi ea nu se simţea confortabil în pat cu un bărbat nou intrat în viaţa ei şi nici nu avea chef de sex. Ne ducem în dormitor şi mai zăbovim o oră vorbind despre viitor, deja acest subiect era laitmotivul conversaţiilor noastre. Devine mai personală şi începe să îmi povestească despre familia ei, despre ce i s-a întâmplat şi despre relaţiile eşuate pe care le-a avut în trecut şi cum a ajuns să-şi piardă încrederea în bărbaţi şi să se obişnuiască să doarmă singură.

Relaţia ei cu familia nu era un tocmai apropiată. Tatăl ei nu fusese prezent foarte mult în perioada copilăriei ei şi asta a făcut-o să nu aibă un reper tocmai stabil despre rolul unui bărbat în viaţa unei femei şi a unei familii. Evoluţia unei femei şi felul în care aceasta interacţionează pe parcursul existenţei ei cu bărbaţii este dată de interacţiunea cu tatăl, atâta timp cât nu există un respect faţă de figura paternă, toată viaţa ei va avea o lipsă de respect faţă de bărbaţi. Conştientizam că acest lucru va fi o problemă, este foarte greu pentru o femeie care nu a beneficiat de un cămin şi o familie cu ambii părinţi prezenţi să lege relaţii emoţionale profunde. stabile şi bazate pe respect pe parcursul vieţii ei, dar în continuare credeam că cu pot suplini acest gol afectiv pe care ea l-a dobândit încă din copilărie.

Îmi relatează şi relaţia cu sora şi mama ei. Era cea mai mică la părinţi şi întotdeauna era găsită ţap ispăşitor,

sora şi mama ei o desconsiderau şi nu îi recunoşteau meritele, lucru ce a făcut-o să se considere întotdeauna inadecvată. Continuă să-mi spună că a trebuit de multe ori să mintă pentru sora ei şi de fiecare dată era ameninţată că dacă nu o face aceasta îi va crea probleme, trăia într-o teroare şi un haos emoţional perpetuu, s-a închis în ea şi şi-a dezvoltat un simţ al singurătăţii profund.

Singura persoană din familia ei cu care se înţelegea bine şi în care avea încredere era mătuşa ei. Aceasta stătea la ţară şi ea îşi petrecea verile cu aceasta. Mi-a relatat că era fericită când muncea pământul, când mergea cu animalele şi când stătea pe marginea râului şi pur şi simplu se bucura de apa care curgea. Stătea pe gard cu orele şi se uita în gol, deşertăciunea lăuntrică era de neconceput iar modul în care îmi povestea, îmi transmitea starea ei de însingurare pe care şi-a dezvoltat-o ca pe un mecanism de apărare.

Când a plecat la facultate să studieze mătuşa ei a fost cea care o ajuta cu cheltuielile, părinţii ei au fost sceptici şi chiar au blamat-o, nu aveau încredere în ea că este suficient de capabilă să termine o facultate şi să-şi facă un rost în viaţă, lucru ce a îndârjit-o şi mai tare şi a făcut-o să se îndepărteze şi mai mult de părinţii ei. A fost nevoită să stea în casă cu o prostituată pe parcursul studiilor şi în fiecare seară primea vizite de la tot felul de persoane dubioase. Reuşise să-şi creeze o carapace atât de puternică încât nicio relaţie a ei nu a putut să se dezvolte în ambele direcţii.

În momentul în care a venit în capitală pentru a-şi continua studiile post-universitare ai ei au tratat-o cu aceeaşi indiferenţă şi răceală ca înainte, îi trimiteau doar strictul necesar pentru a-şi permite o chirie într-o casă cu o femeie în vârstă care nu-i oferea deloc intimitate. Momentul în care s-a produs definitiv ruptura cu ai ei a survenit atunci când a suferit o cădere de calciu şi a fost nevoită ca din ultimii bani pe care îi mai avea să-şi

plătească facturile medicale. A sunat acasă şi le-a cerut părinţilor să-i trimită nişte bani pentru că a rămas fără din cauza problemei medicale, iar aceştia au refuzat-o. Deja citeam o dezamăgire profundă în glasul ei, tonalitatea scăzuse şi intensitatea cu care îmi povestea se diminuase simţitor, a terminat în a-mi spune că în acel moment s-a aşezat pe o bancă în parc şi a izbucnit în plâns, cedase, nici măcar familia nu îi era aproape într-un moment dificil iar atunci şi-a dat seama că trebuie să facă totul pe cont propriu şi că este singură pe lume. Oftează şi face o pauză lungă...

Ascultând toate acestea am conştientizat drama prin care a trecut, cauzele care au dus la portul acestei măşti şi că de fapt în spate se afla o persoană greu încercată, rănită, cu plăgi emoţionale încă nevindecate şi cel mai probabil nevindecabile. O simţeam neliniştită şi i-am confirmat că în cazul meu nu se pune problema abandonului, că voi fi lângă ea şi dacă mă sună la trei dimineaţa şi că nu mai este nevoie de acum încolo să simtă goliciune, vreau să-i fiu sprijinul pe care l-a căutat. Se întoarce spre mine şi mă sărută, se pune cu capul pe pieptul meu şi îmi spune că simte că alături de mine este în siguranţă. În sfârşit o simt tihnită.

Dimineaţă ne trezim, îmi face o cafea, o bem în timp ce fumăm o ţigară, ne luăm rămas bun şi mă duc spre casă să-mi fac bagajul pentru excursie. La locul de întâlnire ajung primul, îmi aprind o ţigară şi îi aştept şi pe restul colegilor să sosească. Decalăm plecarea cu o oră iar printre ultimii îşi face apariţia şi ea, se duce şi stă cu un grup separat până ne decidem să plecăm. Trebuia să plecăm cu maşini separate însă în momentul plecării îi spune lui Mutu să merg cu ei, voia să mă simtă lângă ea.

Pe drum ne purtăm doar ca nişte colegi, în general bârfim, povestim ce am mai făcut în ultimele săptămâni şi ascultăm muzică. Cu noi trei în maşină mai era şi Ada, o colegă ce avea prieten însă era în limbă după Mutu, aveau

ceva întâlniri nocturne la activ şi în weekend-ul cu pricina aveau planuri mari împreună. Începe să-mi povestească despre prietenul ei greu încercat, un fost sportiv care de vreo trei ani are probleme serioase cu umărul, are implant cu titaniu şi că ei i se rupe sufletul să îl vadă cum se chinuie, a da, a menţionat şi cât de mult îl iubeşte. Era o conversaţie cam ironică având în vedere că cu ştiam că ea şi Mutu au o aventură şi că urma să se consume noi episoade şi pe parcursul excursiei noastre, însă m-am făcut că nu ştiu nimic şi i-am urat numai de bine împreună cu prietenul ei pe care îl iubeşte atât de mult.

Ajungem la munte şi ne cazăm. După ce fiecare se instalează în camera lui, ne strângem în sufrageria comună unde aveam să ne petrecem seara şi discutăm despre cum urmează să ne organizăm pe tot parcursul zilei. Aproape toţi cei prezenţi erau apatici şi placizi, Roza ia iniţiativa, era văzută ca o lideră de către cei de acolo şi o lasă să decidă programul. Recunosc că mă trecea un sentiment de satisfacţie urmărind-o pe cea care s-a deschis în faţa mea, a dormit cu capul pe pieptul meu şi mi-a făcut cafeaua dimineaţă privită cu atâta admiraţie de către toţi cei prezenţi. Roza pregăteşte planul de bătaie şi plecăm spre restaurant să luăm masa, după care urma să mergem să facem cumpărăturile pentru diseară. Pe tot parcursul zilei am stat cu Roza însă nimeni nu a bănuit că ar fi ceva între noi, ne controlam bine trăirile şi chiar mai făceam o glumă când rămâneam singuri.

Petrecerea a început timid, muzica era la un nivel destul de scăzut, lumea ezita să danseze şi consumul de alcool se făcea responsabil. Eu şi Roza interacţionam mai mult decât în timpul zilei, ieşeam la ţigară, mai dansam împreună şi discutam. Seara trecea pe nesimţite şi ea începuse să se ameţească de la băutură şi să devină foarte emoţională. Se ducea pe ringul de dans, se mai întorcea să îmi şoptească ceva la ureche şi tot aşa, cam vreo 15 minute. La un moment dat vine şi mă întreabă direct:

— Alfie, tu ce notă mi-ai da?

— 9,5 răspund eu sec, fără nicio remuşcare.

Roza încremeneşte, se uită la mine, se apleacă spre mine şi îmi spune la ureche:

— Atunci du-te şi găseşte-ţi pe alta de 10 şi lasă-mă pe mine în pace.

Rămân pe poziţii şi încerc să nu îi fac jocul, ea se duce şi îşi toarnă repede două pahare de vin pe care le dă pe gât. Începe după aceea să danseze lasciv cu fiecare bărbat de pe ringul de dans, aruncându-mi câteva priviri ocazional, nu schiţez niciun gest şi mă duc să îmi pun un pahar de votcă. Ea vine să-şi pună un alt pahar şi o trag deoparte:

— Roza, nu mai bea atât pentru că ţi se face rău, o văzusem înainte cum reacţionează la alcool.

Ea se dă un pas în spate şi îmi spune că nu mai e treaba mea şi bea cât vrea în timp ce goleşte paharul şi îl umple din nou, mă mai duc la ea şi îi spun să vină deoparte să discutăm, moment în care mă împinge şi spune să o las în pace. M-am simţit respins şi m-am îndreptat spre cameră, nu mai avea rost să stau cu ea de vorbă în starea în care se afla, când i se pune pata este iraţională, impulsivă şi necruţătoare, ştiam că orice aş face eu ies în pierdere.

Ajung în cameră şi încerc să adorm şi să uit de ceea ce tocmai s-a întâmplat dar nu mă ia somnul. Prin capul meu se scria şi rescria scenariul de mai devreme, dacă nu îi ziceam ce i-am zis, dacă nu o luam deoparte, dacă eram mai cumpătat. Mă întorc de pe o parte pe alta cam două ore şi nu îmi găsesc liniştea până când îi aud strigătele disperate pe hol. Îmi trag adidaşii în picioare, cobor şi o văd în faţa uşii camerei ei, trăgând de clanţă şi plângând. Cheia era la Tina şi ea nu putea să intre în cameră, iar eu încep să o caut pe Tina pentru a face rost de cheie şi a o calma. Bat din cameră în cameră şi până la urmă o găsesc, era cu Mutu, îi cer cheia şi mă duc la Roza să îi deschid

camera, ea nu mă lasă să o deschid şi se chinuie ea, durează cam 30 de secunde, timp în care nu vedea să bage cheia de lacrimi. Când deschide uşa, Tina şi Mutu vor să intre cu ea în cameră să vadă ce a păţit şi eu îi reped, le fac semn să o lase în pace că trebuie să discut cu ea, ei au rămas şocaţi şi nu au înţeles ce se întâmplă, trag uşa după mine şi încerc să dialoghez cu ea:

— Roza, nu am vrut… nici nu termin propoziţia şi ea îmi răspunde cu un ton dezolant.

— Pleacă…

— Roza, chiar nu am vrut să te jignesc, îi repet eu în timp ce îi ridic privirea din podea şi văd lacrimile şiroind din ochii ei.

— Mi-ai promis că nu o să mă laşi niciodată singură şi ai plecat şi m-ai abandonat, îmi replică ea uitându-se mai mult prin mine decât în ochii mei.

— M-ai împins şi m-ai gonit, nu am făcut decât să îţi respect dorinţa.

— Pleacă! ţipă ea în timp ce mă împinge.

În momentul ăsta ştiam că nu pot face nimic pentru a o calma şi că relaţia mea cu ea s-a terminat la fel de abrupt pe cât începuse. Seara de dinainte, experienţa împărtăşită, toate fuseseră doar un miraj, simţeam totodată că mi-am încălcat promisiunea şi am lăsat-o singură şi vulnerabilă. Nu mai zic nimic, cuvintele sunt de prisos, mai fac un ultim gest înainte să părăsesc camera ei, îi ridic un pic capul şi o sărut pe frunte în semn de la revedere. Ies din cameră şi Mutu cu Tina erau încă acolo, nu le zic nimic şi urc la mine unde încerc să mă odihnesc.

Gândul că am rănit-o pe femeia care s-a deschis în faţa mea cu doar o zi în urmă mă bântuia, nu puteam să adorm şi mă întorceam de pe o parte pe alta. Pe lângă gândurile care nu-mi dădeau pace, mai dormeam şi cu Yuri în cameră, un moldovean care sforăia teribil. De fiecare dată când simţeam că aţipesc îi auzeam grohăitul care

stătea să spargă geamul. Peisajul unei nopţi ratate era complet.

Mă trezesc după ce am reuşit să aţipesc doar o oră şi mă simţeam terminat, atât fizic cât şi emoţional. Celălalt coleg de cameră, Cristi, tocmai se trezise şi voia să meargă să mănânce, l-am însoţit în oraş şi ne-am dus să ne luăm un sandviş. În timp ce ne întorceam spre cabană ne întâlnim cu Roza, părea afectată şi ne întreabă dacă mergem să mâncăm cu ea, noi mâncasem dar am ales să îi ţinem companie, ar fi bătut la ochi dacă ne-am fi ignorat după ce cu o zi în urmă eram de nedespărţit. Ea purta ochelari de soare ca să-şi mascheze privirea şi emoţiile şi de asemenea încerca să mă evite, se purta cu mine aproape ca şi cu un necunoscut. După ce termină de mâncat ne întoarcem cu toţii să ne facem bagajele şi să mergem la o cafea înainte de a merge acasă.

Plecăm spre casă în aceeaşi formulă în care şi venisem, cu Mutu şofer, ea pe scaunul din faţă, eu pe banchetă în spatele ei şi Ada în spatele lui Mutu. Ada părea foarte încântată de weekend-ul petrecut la munte, aveam să aflu că ea şi Mutu au avut parte de o seară piperată, bine, Mutu a avut parte de trei porţii principale, Ada fiind doar una dintre ele. Eram obosit şi debusolat iar la un moment dat trag cu ochiul în oglinda de la uşa pasagerului din dreapta unde stătea Roza şi o observ cum trăgea cu ochiul spre mine, mă uit nemişcat vreo 20 de minute iar la fiecare 5 secunde trăgea cu ochiul, eram confuz şi mă gândeam că toată mascarada din seara precedentă fusese un vodevil iar ea a jucat rolul unui cabotin.

Înainte să intrăm în oraş oprim la o benzinărie pentru a merge la toaletă. Când mă întorc la maşină Mutu mă întreabă unde stau ca să ştie unde mă lasă. Ştiam care e traseul lui şi că prima oprire va fi acasă la Roza, dar îl întreb ca să mă asigur. El îmi răspunde că o lasă pe ea prima şi după aceea se duce spre centru, moment în care îi

spun să mă lase şi pe mine acolo că iau metroul şi e mai uşor să ajung. Ştiam că era ultima mea şansă să rezolv problema şi să mă împac cu Roza iar acesta era planul la care mă gândisem în tumultul nopţii.

Ajungem acasă la Roza şi Ada o întreabă dacă poate să urce să se ducă până la toaletă, Roza îi răspunde că da şi se duc împreună la ea în casă, iar Mutu rămâne la maşină să o aştepte pe Ada pentru a o duce acasă. Îmi dăduse un pic planul peste cap dar găsesc o improvizaţie, le spun că rămân cu Mutu până vine Ada ca să nu o aştepte singur, el îmi mulţumeşte şi stăm aproximativ zece minute până revine Ada, ei se urcă în maşină şi eu mă fac că mă îndrept către staţia de metrou, moment în care scot telefonul şi o sun pe Roza. Telefonul sună, de două ori, de patru ori, deja la al şaptelea sunet ştiam că nu îmi va mai răspunde şi mă pregătesc să închid telefonul, totul se terminase. Dar tocmai când mişc telefonul de la ureche cu scopul de a-l închide aud în telefon:

— Da?

— Roza, vreau să vin la tine să vorbim doar cinci minute.

— De ce, mă întreabă ea pe un ton morocănos?

— Oferă-mi doar cinci minute şi promit că după aceea nu mai auzi de mine.

— …Bine, hai urcă.

Era semnalul pe care îl aşteptam, avusesem timp toată noaptea să îmi pregătesc discursul şi acum ştiam că am cinci minute să spun lucrurilor pe nume, urc la apartamentul ei, bat la uşă şi o găsesc în pijamale, gata să se culce, deşi abia era ora cinci. Închide uşa şi se duce în dormitor iar eu vin după ea, se pune în pat iar eu în genunchi, la capul patului şi îmi încep monologul:

— Roza, nu am vrut să spun că nu ai fi perfectă, problema este la mine, nu pot vedea pe nimeni de nota zece deoarece nu consider că există perfecţiunea, există

doar oameni perfecţi pentru noi, oameni care ne fac să ne tresară sufletul când îi privim, oameni pe care îi dorim lângă noi necondiţionat şi oameni alături de care ne dorim să ne petrecem timpul. Ştiu că te-a deranjat ce ţi-am zis aseară dar am văzut cum te uitai la mine în maşină şi sunt convins că ăsta a fost doar un pretext să vezi dacă o să renunţ la tine aşa uşor, să vezi dacă într-o situaţie de criză mă ţin de promisiune şi dacă reuşesc să îmi ţin promisiunea făcută faţă de tine, acum nu mai puţin de două zile în patul ăsta.

Am recitat monologul exact cu tonalitatea şi expresivitatea lui Ryan Gossling în The Notebook iar ea începe din nou să lăcrimeze şi să radieze. Mă ia de mână şi îmi spune să urc în pat lângă ea că nu e nevoie să stau în genunchi şi că într-adevăr a fost un test dar se bucură că l-am trecut şi am putut să recunosc că am greşit. Mă strânge în braţe, mă sărută şi continuăm aşa vreo cinci ore, cele cinci minute s-au extins.

A doua zi plecam din nou în delegaţie şi trebuia să fiu acasă, îi zic că plec şi ea se uită la mine şi îmi spune:

— Alfie, mă doare sufletul să te vând plecând, aş vrea să stai cu mine toată seara.

Dacă ar fi fost după mine aş fi petrecut toată seara cu ea şi nu aş mai fi plecat din oraş toată săptămâna, o iau în braţe, o ţintuiesc de perete şi avem cel mai pasional sărut de până atunci, ea îşi trece mâinile prin părul meu, pe spatele meu şi pe umerii mei, ar vrea să intre cu totul în mine, să îmi intre în inimă şi în suflet, dar timpul nu ne permite. Mă duc să mă încalţ şi în timp ce deschide uşa o iau de brâu şi o sărut din nou, ne luăm la revedere în condiţii mai bune decât am început weekend-ul şi mă pregătesc de o nouă săptămână departe de ea.

Capitolul 4

Stabilizarea relaţiei

Era ultima săptămână în delegaţie pentru mine şi deja mă simţeam extenuat dar mă gândeam că în lunile ce urmează voi avea ocazia să petrec mai mult timp cu Roza, dat fiind faptul că şi pentru ea delegaţiile se terminaseră pentru următoarea perioadă. Zilele treceau rapid iar serile adormeam după discuţii interminabile cu ea la telefon, eram un pansament şi un mijloc de relaxare reciproc pentru zilele încărcate şi stresante de la locul de muncă. Joi seară, în ultima zi de delegaţie îmi spune că e răcită şi că nu ştie dacă ne vom putea vineri, nu voia să mă îmbolnăvesc şi eu, dar nu-mi păsa, „Voi veni cu un Fervex la tine şi te pun pe picioare” îi replic.

Vineri mă întorc spre casă şi îi dau un mesaj să văd în ce ape se scaldă, era încă răcită şi abia aştepta să vină acasă pentru a se odihni, a spus că mă aşteaptă dacă încă mai doresc să ne vedem. Mă opresc direct la farmacie, îi iau două pliculeţe şi mă îndrept spre magazin, aveam de gând să o răsfăţ în weekend şi să îi pregătesc în fiecare zi micul dejun. Mă urc în taxi şi mă duc direct la ea, ajung în jur de zece, speram să nu doarmă, ea nu dormea, mă aştepta să vin ca să petrecem măcar o jumătate de oră împreună. O sărut pe frunte, o iau în braţe, îi spun că o să am grijă de ea şi mă duc în bucătărie să bag mâncarea în frigider, după care îi fac pliculeţul şi i-l aduc la pat. E reticentă în a lua medicamentele dar până la urmă o conving şi le ia. Rămânem în pat, îmbrăţişaţi, cu capul ei sprijinit uşor pe umărul meu şi adormim.

În mijlocul nopţii m-am trezit să merg la toaletă şi când mă întorc o verific să văd dacă mai are febră. Era cufundată într-un somn profund şi temperatura îi scăzuse, grijile mele începeau să se diminueze în timp ce mă aşez lângă ea în pat. Îmi pun palma lângă a ei şi îi simt strânsoarea, mă întorc să văd dacă s-a trezit însă dormea în continuare buştean. M-a trecut o emoţie profundă, deşi

într-o stare de inconştienţă, mi-a luat palma şi avea să nu-i mai dea drumul până dimineaţă, simţeam, de această dată şi mai abitir decât înainte, că suntem suflete pereche şi între noi este o legătură ce sfidează logica şi raţiunea şi care frizează nebunia. Deşi atât de diferiţi ca vârstă, experienţe de viaţă sau profesionale, în acele momente simţeam că suntem un singur trup astral, o conştiinţă contopită. A fost primul moment în care am conştientizat sincer că ea este femeia alături de care mi-aş dori să-mi petrec restul zilelor.

De dimineaţă Princess dădea târcoale prin pat şi stătea între noi. Începuse să schelălăie şi am ştiut că este momentul să o duc afară să-şi facă nevoile. Roza se trezeşte şi ea şi mă roagă frumos să merg cu ea până jos, ea avea încă nasul înfundat şi ar mai fi dorit să doarmă, mă conformez, îi pun lesa şi cobor cu ea. Princess era un pic neliniştită, simţea că ceva nu este în regulă cu Roza şi nu voia să meargă mai departe de poarta din faţa casei, încerc să vorbesc cu ea şi până la urmă mă urmează, a terminat repede şi fuge repede către poartă, voia să se întoarcă mai repede la Roza şi să vadă cum se simte, îi scot lesa, o spăl pe lăbuţe şi o trimit în dormitor, se duce la ea şi se cuibăreşte în braţele ei, Roza o ia la rându-i în braţe şi se simţea mai bine.

— Mai dormi sau vrei să fac de mâncare? O întreb în timp ce mă pun în pat lângă ea.

— Cât e ceasul?

— E aproape 11.

— Mi-e un pic foame şi aş mai dormi un pic până pregăteşti tu masa, poţi să o iei şi pe Princess cu tine?

— Bine, mă duc la bucătărie, când termin mă întorc să te trezesc, îi spun în timp ce o sărut pe frunte şi o învelesc.

O iau pe Princess în bucătărie şi încep să pregătesc masa nu înainte de a pune cafeaua pe foc. Ea obişnuia să prepare cafeaua la ibric şi bea Tchibo albastru, îşi punea

trei linguriţe cu vârf pentru a fi mai puternică, pun două căni cu apă în ibric, scot cafeaua şi aştept apa să fiarbă. Spăl roşiile, castraveţii, scot brânza şi ouăle din frigider, ma dumiresc repede unde ţine sarea şi piperul şi încep să pregătesc masa. Bat ouăle, le amestec cu brânză şi le las în castron până pregătesc şi salata, Princess se uita la mine din uşă, cu botul pe labe şi încă mai schelălăia, simţeam că nu se simte confortabil şi o pun pe scaun lângă mine să se simtă mai protejată. Curăţ roşiile, tai castraveţii, rad brânza, torn uleiul de măsline şi le amestec. Între timp apa fierbe şi pun cele şase linguriţe de cafea pentru a pregăti cafeaua pentru amândoi. Torn cafeaua în căni, pun două tablete de zaharină în cafeaua ei, aşa cum îi place ei să bea, una în a mea şi pun ouăle la făcut.

În timp ce omleta se făcea pun două felii de pâine la prăjit, să se facă până apuc să pun ouăle pe farfurie, spăl ibricul de cafea, pun salata pe masă şi aranjez farfuriile şi furculiţele. Ouăle sunt gata, le pun pe farfurie, spăl şi tigaia şi aranjez feliile de pâine pe farfurie, micul dejun era gata. Îi fac un semn lui Princess că mergem la mami să o trezim şi începe să dea din coadă, se duce în uşă şi începe să bată cu lăbuţa în ea în timp ce se uita la mine aşteptând să deschid uşa, i-o deschid şi mergem în dormitor.

Roza era într-un somn profund, cu faţa spre fereastră. Mă pun lângă ea în pat şi ezit să o trezesc, părea atât de liniştită încât nu voiam să o trezesc încă, mă aşez uşor lângă ea în pat şi îi admir chipul. Dormea cu faţa direct pe saltea şi puteai observa cu uşurinţă ridurile ei de expresivitate, care, într-un mod ciudat, nu mă deranjau, ba din contră, pentru mine acele riduri însumau toate momentele ei de veselie, de bucurie, toate zâmbete sincere şi forţate de-a lungul timpului, toate grimasele şi momentele mai puţin fericite prin care a trecut, era doar o fetiţă oropsită, greu încercată de viaţă, care a găsit puterea de a merge mai departe de fiecare dată când a intrat în impas, admir lucrul ăsta la ea. Îi observ şi mâna

pe care o ţinea lângă chip, se vedea că este mai trecută de timp decât a mea însă apreciam la ea toate eforturile făcute, toate hainele spălate, toate cinele preparate, toate vasele spălate cu mâna ei, eram pur şi simplu captivat şi în transă, în cele trei minute cât m-am oprit să o admir îmi treceau prin minte toate scenariile posibile, cu ochii ei minunaţi avea să îmi privească în ochi copiii, cu mâinile ei trudite avea să le pregătească micul dejun, să îi mângâie şi să-i dezmierde când sunt bolnavi, sau să îmi mângâie creştetul după o zi istovitoare la muncă.

Eram într-o stare empirică, deşi aveam numai trei săptămâni împreună simţeam că o cunosc de-o viaţă sau că cel puţin într-o viaţă anterioară am fost suflete pereche, oftez încântat de ideea că îmi voi petrece restul zilelor alături de ea şi cu durere în suflet că trebuie să o trezesc, îi trec uşor mâna prin păr, o sărut pe obraz şi îi şoptesc în ureche că masa este gata. Deschide ochii cu greu, se uită în ochii mei, mă simţeam recunoscător că am o astfel de privelişte sâmbătă dimineaţă şi mergem în bucătărie.

Se aşază pe scaun, îmi ia mâna şi îmi mulţumeşte că am pregătit masa, o aprob uşor din cap, zâmbesc cu colţul gurii şi îi urez poftă bună. O observam cum mănâncă şi o întreb dacă îi place:

— Dacă nu îmi convine să îmi pregătesc singură, răspunde ea pe un ton amuzat.

Terminăm de mâncat şi ne ducem în sufragerie, ne punem pe canapea şi discutăm despre ce vom face în restul zilei. Ea nu se simţea tocmai bine şi îmi spune că vrea să stea acasă pentru că vrea să se refacă, eu trebuia să merg la sală cu Livia şi agreăm să îi dau un mesaj după ce termin şi să revin la ea seara, cădem de acord şi rămânem să ne terminăm cafeaua şi să ne uităm la un film. Spre după-masă plec să o antrenez pe Livia, mă vede cu un zâmbet larg pe faţă şi mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat Alfie de eşti atât de bucuros?

— Nimic în mod special, mi-am petrecut ziua cu

mândra şi m-am umplut de energie.

— Şi cum de te-a lăsat mândra să vii cu mine la sală, nu se supără pe tine că o laşi singură?

Încearcă ea să mă înţepe ironic.

— Nicidecum, am lăsat-o să se odihnească pentru că este obosită.

— Dar ce lucrează mândra ta de este aşa de obosită?

Voiam să îi răspund că este cea mai minunată femeie din firma noastră însă mă abţin, Roza voia să ţinem ascunsă relaţia faţă de cei din firmă cu excepţia Vicăi, aşa că îi răspund evaziv:

— Lucrează la o companie mare în departamentul de resurse umane, a avut o săptămână încărcată şi are nevoie de odihnă.

Interogatoriul s-a terminat şi începem antrenamentul, o trec prin toate exerciţiile pe care i le planificasem în decursul zilei şi o pun pe bandă. Profit de ocazie şi îi trimit Rozei un mesaj să văd cum se mai simte, îmi răspunde că stă în pat şi se uită la filme şi aşteaptă să ne vedem diseară. Termin antrenamentul Liviei şi ne întoarcem spre metrou. Pe drum mă întreabă ce planuri am pentru mâine şi dacă o antrenez, voiam să petrec mai mult timp cu Roza şi îi spun că am ceva treabă şi îi dau un mesaj în cursul dimineţii să stabilim o oră în caz că mă degrevez de sarcini, în mintea mea nu voiam decât să petrec toată ziua cu Roza şi să mă bucur de energia pe care aceasta mi-o transmite. Ajungem la metrou, ne luăm rămas bun şi mă duc spre casă să mă schimb şi să mă îndrept către Roza. Îmi fac un duş, mănânc ceva fugitiv, îmi iau schimbul pentru luni dimineaţă şi plec către ea, deja ştiam că o voi amâna pe Livia şi voi petrece o zi liniştită în compania Rozei. Trec din nou pe la magazin, fac aprovizionarea şi pentru dimineaţa de luni şi mă duc val-vârtej la ea. Mă aştepta cu înfrigurare, îmi deschide uşa şi repetăm ritualul de îmbrăţişări şi sărutări, deja devenise un ceremonial.

Petrecem restul serii la ea în sufragerie, urmărim un film, pregătesc ceva de mâncare şi îi povestesc de ziua în compania Liviei la sală, ea îmi spune că a vorbit la telefon cu mătuşa ei şi Vica şi că a dormit o parte bună din după-amiază. Ne îndreptăm către dormitor şi ne întindem la poveşti încă o oră.

În timp ce ne descopeream şi mai mult unul pe celălalt îi spun că suntem aici datorită unui pahar de lapte, la care ea rămâne mută, mă întreabă dacă fac mişto de ea şi încep să-i povestesc cum consider eu că destinul, mai exact acel pahar cu lapte, ne-a adus împreună şi ne-a pecetluit soarta.

Cu aproape doi ani în urmă plecam în Statele Unite cu gândul de a mă stabili acolo, am găsit un loc de muncă la un country club, mai exact un restaurant unde se juca şi golf şi se perindau oameni de vază ai societăţii cu buzunarele ticsite de bani, în Long Island, New York. Primele două luni fuseseră foarte productive, ajunsesem să câştig bani frumoşi şi chiar să pun deoparte o sumă pentru a o trimite acasă şi a acoperi o parte din datoriile familiei. Plecasem în Iunie şi la finele lunii Iulie, mai exact pe 30, am aflat că voi începe să mai lucrez şi într-un alt departament câteva ore suplimentare în fiecare zi începând cu 1 August. Fiind plătit la oră, iar ce sărea de 40 de ore era remunerat mai bine, mi-a convenit şi eram încântat de oportunitatea izvorâtă.

Pe 31 Iulie am avut liber şi m-am întâlnit cu fosta mea profesoară de engleză din şcoala generală pentru a merge la un festival unde se preparau hamburgeri. Practic, mai multe restaurante independente din regiune veneau şi îşi prezentau produsele iar participanţii puteau să deguste de la toate standurile şi să voteze care restaurant producea cei mai buni hamburgeri. Ziua a fost una minunată, la festival participa şi un restaurant administrat de români şi se strânsese un mic regiment de conaţionali. Mă simţeam ca într-o oază familiară cu oameni cu care

puteam vorbi limba mea maternă şi să nu am nicio problemă în a-i înţelege şi a mă face înţeles. Concursul se ţinea pe malul oceanului Atlantic şi simţeam o briză răcoroasă care mă mângâia uşor în păr iar sunetul valurilor care se spărgeau la mal acompania melodiile country difuzate în boxe.

După ce s-a terminat festivalul m-au adus înapoi la country club-ul unde lucram şi locuiam, în casa pusă la dispoziţie angajaţilor. Îmi cumpărasem nişte gantere şi m-am gândit să fac un antrenament scurt înainte de culcare şi pentru a arde o parte din caloriile consumate în cursul zilei. Am terminat antrenamentul şi îmi era un pic foame, cum nu aveam decât batoane proteice şi proteină pudră, am hotărât să urc până la restaurant pentru a-mi lua un pahar de lapte din frigider şi a-mi pregăti un shake de proteine.

Afară picurase şi asfaltul era un pic umed iar eu am plecat direct în papucii cu care stăteam în cameră, mi-era prea lene să îmi iau adidaşii pentru aderenţă şi oricum mai mersesem aşa încălţat, doar nu mi se întâmplă tocmai mie şi tocmai atunci ceva. Ajung la frigider, îmi torn paharul de lapte, bag cutia la loc şi mă îndrept spre ieşirea restaurantului pentru a mă duce în cameră. În drum spre casa unde locuiam erau trei trepte din lemn, două din ele şubrezite şi cu o gaură pe mijlocul lemnului care era pus pe post de extremitate a treptei. Venind grăbit, nu m-am mai gândit la starea precară a treptelor şi am alunecat pe prima iar când să mă stabilizez pe a doua am călcat strâmb şi mi s-a întors glezna la 180 de grade şi a sărit ca o minge de ping-pong. Am simţit o înţepătură până pe genunchi şi am ştiut atunci că nu e de bine, mi-am pus repede o compresă cu gheaţă şi am sperat că a doua zi de dimineaţă voi fi refăcut.

Din păcate nu a fost aşa, când m-am trezit şi am călcat în picior am început să înjur de tot ce îmi venea prin minte, durerea era interminabilă însă trebuia să mă duc la

muncă. Mi-am înfăşurat glezna într-o faşă, am luat 4 Advil-uri şi am sperat că o să treacă de la sine, nu a fost aşa şi după 30 de minute am cerut să mă întorc în cameră pentru că abia îmi târam piciorul după mine. A doua zi durerea se mai domolise dar nu o puteam calma fără medicamente, am început să iau câte 8 Advil-uri pe zi timp de 3 săptămâni. În timp ce glezna a început să se mai liniştească am făcut tendinită la braţe din cauză că mă lăsam pe mâini să îmi protejez glezna de fiecare dată când aveam ceva de cărat sau curăţat şi evident, a trebuit să continui cura cu Advil şi pentru durerea de la antebraţe iar la o lună distanţă şi stomacul a clacat. Era deja Noiembrie şi venea sezonul rece când activitatea era minimă iar remuneraţia abia îţi permitea să îţi acoperi costurile de bază. Atunci am decis să mă întorc acasă şi să am grijă de sănătatea mea, banii nu mai puteau compensa problemele de sănătate.

Am revenit în ţară şi am trecut printr-un proces de recuperare de aproape patru luni, la finele căruia mi-am căutat de muncă, compania la care am ajuns să lucrez a fost ultima unde am aplicat, într-o zi ploioasă de primăvară când mă pregăteam să părăsesc târgul de joburi la care eram prezent. Nu am crezut că voi fi recrutat dat fiind faptul că nu lucrasem în domeniu, însă soarta mi-a surâs şi am reuşit să fiu angajat iar de aici restul este istorie.

Roza m-a ascultat foarte atentă în timp ce i-am povestit peripeţiile mele începute de la un simplu pahar cu lapte şi contempla asupra celor spuse de mine, nu este genul care să creadă în coincidenţe, în suflete pereche sau în destin, însă acum nu ştia ce să mai creadă, toată înlănţuirea de evenimente a dus ca într-un final noi doi să ne întâlnim şi să descoperim că suntem foarte similari, gândim la fel, avem aceleaşi dorinţe de viitor şi ne înţelegem aproape la un nivel telepatic. Seara era învăluită într-un aer de misticism şi ea, în ciuda răcelii pe care o avea, se simţea mai plină de viaţă ca oricând gândindu-se

că totul are un scop şi am ajuns împreună când toate şansele ne erau potrivnice.

De dimineaţă respect cu sfinţenie acelaşi ritual ca în dimineaţa precedentă, mă trezesc, o duc afară pe Princess şi mă întorc să pregătesc micul dejun şi cafeaua. Roza se simţea mult mai bine şi îmi mulţumeşte din nou că am grijă de ea şi o răsfăţ, îi răspund că îmi face plăcere şi că pentru ea aş face orice şi se poate baza pe mine oricând, sunt aici lângă ea şi nu am de gând să plec nicăieri sau să mă opresc din a face lucruri care o fac fericită.

Cum întâlnirea de la sală cu Livia a fost contramandată pentru ziua de duminică, îmi pun telefonul pe silenţios şi petrec restul zilei cu Roza, ne făcea plăcere să trândăvim şi să nu facem nimic, mai ales că în timpul săptămânii lucram amândoi până târziu. Spre prânz ne ducem din nou la somn şi mai dormim câteva ore bune, aceeaşi poziţie, îmbrăţişaţi şi cu Princess claie peste grămadă la capul nostru.

Deşi trecuseră trei săptămâni, nu pot să spun că eram ahtiat să fac sex cu Roza, o simţeam şi pe ea că nu e încă pregătită şi nu voiam să presez, un astfel de moment trebuia să vină de la sine, când eram amândoi în starea corespunzătoare şi ne doream cu ardoare lucrul acesta. Ea oricum nu se mai simţea în siguranţă în compania unui bărbat după experienţele anterioare şi nici eu nu voiam să pun o presiune inutilă pe ea, în definitiv eu eram îndrăgostit de prezenţa ei, de personalitatea şi sufletul ei, iar atracţia era una mai mult spirituală chiar dacă se simţea cu desăvârşire şi cea fizică. Ne rezumăm la sărutări, dormit îmbrăţişaţi şi priviri necontenite unul în ochii celuilalt, îmi confereau o saţietate afectivă şi emoţională mai mult decât suficientă şi eram oricum convins că totul va veni natural de la sine.

În restul zilei am comandat ceva de mâncare, am mai vizionat două filme şi am dus-o împreună afară pe Princess înainte de culcare, urma o săptămână destul de încărcată

pentru ea şi ne-am culcat devreme, ea avea o raportare vineri şi asta era ultima zi când putea să-şi mai încarce bateriile pentru ceea ce urma.

Ne-am trezit mai devreme deoarece ea trebuia să-şi facă baie, nu mă deranja, eram în concediul săptămâna asta şi urma să merg acasă şi să continui sesiunea de somn. În timp ce ea se spăla eu m-am dus să-i prepar micul dejun, am decis să variez un pic meniul şi i-am pregătit o salată cu ton în timp ce Princess se uita nedumerită la ceea ce fac. Termin salata şi cafeaua chiar înainte să iasă din baie şi pregătesc masa. Ea iese din duş cu prosopul înfăşurat în jurul capului şi îmbrăcată destul de sumar, mă ia prin surprindere, mă îmbrăţişează din spate, mă sărută uşor de spate şi se aşază pe scaun să mănânce, era destul de flămândă şi terminăm repede, după care ne ducem să mai stăm o jumătate de oră pe canapea în timp ce ne bem cafeaua.

Era prima oară când o vedeam cu părul ascuns în totalitate în spatele prosopului şi asta o făcea şi mai atractivă într-un mod iraţional, deşi părul prin natura lui are rolul de a crea un plus de atractivitate pentru femeie. O ţineam în braţe şi îi observam atent fiecare detaliu al chipului, îmi plăcea la nebunie aluniţa de pe obrazul ei stâng, forma capului un pic ovală era proporţionată ideal cu cea a ochilor, a urechilor şi a sprâncenelor, buzele ei cărnoase îi scoteau în evidenţă feminitatea iar nasul uşor borcănat şi ochii de un albastru metalic consfinţeau ceea ce eu consideram chipul perfect în accepţiunea mea. Chiar şi micile ei imperfecţiuni cauzate de dermatita declanşată pe fond de stres mi se păreau atractive, eram îndrăgostit de tot ceea ce reprezenta ea şi mă abţineam cu tărie să îi spun că o iubesc după doar trei săptămâni.

Momentul de transă s-a terminat şi ea trebuia să se pregătească să plece la muncă, ştiam că cel mai probabil urma să o văd abia vineri şi deja mă cuprindea un dor teribil gândindu-mă că trebuie să mai aştept încă cinci zile

până să îi adulmec din nou mirosul şi să-i privesc admirativ trăsăturile feţei, mă îndrept spre uşă şi ne luăm la revedere cu aceeaşi pasiune cu care am petrecut şi weekendul.

În cursul săptămânii am vorbit în fiecare seară la telefon şi ne-am făcut planuri să ne vedem vineri seară şi să sărbătorim ultima raportare din sezon pe care aceasta a avut-o. Vineri aveam de gând să duc relaţia la nivelul următor şi să încununăm tot ceea ce am întreprins în ultima lună printr-o noapte de dragoste pasională. Am scos cel mai bun vin şi l-am pregătit, era un Merlot din 2009 pe care îl ţineam de trei ani pentru o ocazie specială iar aceasta a venit cum nu se putea mai bine. Spre după-masă îmi dă mesaj şi îmi spune că scapă un pic mai repede şi spre seară mă aşteaptă la ea cu o surpriză, mă aranjez şi plec către ea.

Mă întâmpină aranjată, îmbrăcată cu nişte colanţi şi o bluziţă decoltată, în privirea ei se vedea că mă doreşte şi e pregătită pentru ceea ce avea să urmeze, îmi ia sticla de vin, se duce la bucătărie, o desface şi aduce două pahare. Iau sticla şi torn vinul în fiecare pahar, tacticos, să nu se verse niciun strop de vin, îi dau paharul, ciocnim şi îmi replică: „Pentru o seară de neuitat”, zâmbesc şi continui să sorb şi din pahar şi pe ea din priviri. Se simţea în aer miros de sex, ea pune muzică şi începe să danseze, avea o lascivitate nativă, mă ridică de pe canapea şi începe să danseze pe lângă mine, uitându-se în ochii mei şi zâmbind diabolic, ştia că m-a prins în mrejele ei şi că din momentul acela poate face ce vrea cu mine şi din mine, îşi mai pune un pahar de vin şi continuă să danseze la fel de provocator.

Termină şi cel de al doilea pahar şi îmi spune să o aştept confortabil pe canapea până pregăteşte surpriza care mă aşteaptă, speram doar să nu scoată un strap-on, pentru asta sincer nu eram pregătit în seara asta. Aştept cinci minute şi ea apare în uşă, am rămas şocat pentru o secundă, avea un body negru, cu dantele şi push-up, se

mula perfect pe formele ei, pe picioare avea jartiere negre cu fundiţă.

— Îţi place ce vezi? întreabă ea retoric.

O aprob din cap cu o privire prin care îi comunicam explicit că nu are cum să scape în seara asta fără un orgasm, ceea ce o incită şi mai mult şi începe să se apropie uşor de mine precum lupul care ştie că şi-a încolţit prada. Se pune peste mine în timp ce stăteam pe canapea şi începe să mă sărute uşor pe frunte, coboară pe buze, continuă pe gât, se opreşte, îmi ia mâinile şi mi le aşază pe sânii ei, moment în care se aşteaptă să mă lase pe pilot automat şi să preiau eu controlul. Deşi încă mai mă durea coasta, mă ridic cu ea în braţe, o întorc în aer şi o culc pe canapea, coborându-mi uşor mâna dreaptă de pe gât până pe sâni şi tot mai jos, cu o lentoare atipică, ea începe să geamă, îşi dorea să cobor mâna mai rapid dar nu aveam de gând să-i fac pe plac, mă opresc în zona buricului, finalizez sărutul, îmi ridic capul şi îi comunic din priviri că suntem în punctul fără de-ntoarcere, ea închide ochii, îşi dă capul pe spate şi se relaxează, moment în care îmi cobor mâna şi mai mult până în zona inghinală, îi ridic breteaua şi încep să îi masez tacticos clitorisul cu două degete, gemetele se intensifică, moment în care îi simt unghiile înfipte în spatele meu, îl încordez instinctiv şi ea îşi intensifică apăsarea.

Nici zece secunde nu trec şi mă împinge uşor să mă ridic de pe ea, ia telefonul şi pune melodia ei care îi stârnea cel mai mult apetitul sexual în momentul acela, Pillowtalk a lui Zayn, avea o tentă sexuală explicită şi domoală, mă ia de mână şi mă duce în dormitor şi se opreşte lângă pat. Se întoarce să mă sărute dar eu o împing pe pat şi mă cobor peste ea, scoţându-i bodyul şi lăsându-i jartierele intacte. Ea îmi răspunde, îmi dă tricoul jos şi îmi desface cureaua, moment în care eu deja scot prezervativul şi îl deschid, sincronizarea era naturală, părea că facem dragoste de ani de zile. Îl rulez şi încep

penetrarea într-un ritm sportiv şi alert, ea mă opreşte, eu continui, ea din nou mă opreşte, „Mai uşor ca nu mă simt confortabil”, îmi şopteşte în ureche în timp ce mi-o sărută şi linge pătimaş, deja nu mai era sex, făceam dragoste, ea se încovoia şi mai mult în jurul meu, îi simţeam călcâiele pe zona lombară, gemetele erau mai rare dar mai intense şi cearşaful începea să se încreţească sub strânsoarea ei acrescentă, eu o sărutam pe gât şi o trăgeam uşor de păr în timp ce ea gâfâia incontrolabil. Schimbăm poziţia, îmi ignor coasta, mă pun în genunchi şi îi susţin popliteele cu braţele în timp ce mă stabilizez din spate şi abdomen, mişcările ei devin mai accentuate, îşi pune mâinile în jurul gâtului meu şi îşi lipeşte fruntea de a mea, îi simţeam respiraţia incontrolabilă, mă sărută pe nas, pe obraz, pe gură, oriunde găseşte un centimetru pătrat în vâltoarea în care a fost cuprinsă, eram la climax, o simţeam înăuntrul meu, în sufletul meu şi în gândurile mele, moment în care finalizez şi continuăm să rămânem strânşi în braţe câteva minute. O linişte grăitoare se instalează, respirăm amândoi greoi, ne uităm unul în ochii celuilalt şi ne dăm seama că ceea ce s-a întâmplat între noi nu e un simplu flirt, o escapadă între doi colegi de muncă plictisiţi, o aventură de-o noapte, nu, este ceva mai mult, ceva inexplicabil în cuvinte, ci doar în trăiri.

Ne ducem la baie să ne spălăm şi după aceea poposim pe balcon să fumăm o ţigară, cea mai glorioasă ţigară pe care am fumat-o, ea stătea în halat, eu doar în chiloţi, se uită spre mine fericită şi îmi zice:

— Dacă ar şti lumea la birou ai fi considerat şmecher şi eu o femeie singură care nu poate să-şi găsească bărbat, sunt primele cuvinte pe care mi le adresează.

— Nu mă interesează ce ar crede lumea, eu ştiu că ce este între noi este real şi nu trebuie să ştie nimeni nimic, iar după ce plecăm amândoi nu mai este problema lor.

Din punctul meu de vedere oricum nu ştiu cine era mai câştigat, eu sau ea, nu eram chiar ultimul om şi deşi

relativ nou, aveam o oarecare greutate, atât ca profesionist, cât şi ca bărbat, iar în definitiv atracţia nu ţine cont de vârstă, de nivelul ierarhic sau contul din bancă.

Mă ia de mână şi se uită în ochii mei zâmbind, nu zice nimic, se uită intens vreo două minute după care se apleacă şi mă sărută, se ridică de pe scaun şi se duce în sufragerie să pună o nouă melodie, Kiss it better de la Rihanna, nu mai are rost să menţionez că şi melodia asta avea o încărcătură sexuală considerabilă.

Mă duc după ea şi îmi face semn să ne întoarcem în dormitor pentru partea a doua în timp ce îşi lasă halatul să se prelingă de pe corpul ei până pe podea. Revenim în dormitor şi continuăm în aceeaşi manieră, iar eu cu lecţia deja învăţată o iau uşor şi încep să o explorez mai atent, să îi observ zonele erogene care îi oferă cel mai mare grad de excitabilitate. Pe primul îl găsesc instinctiv când o sărut pe lobul urechii, cobor uşor şi încerc să-i simt accentuarea tremurului, îl găsesc şi pe al doilea pe gât, la câţiva centimetri mai jos de bărbie, nu pot uita acel loc deoarece acolo se parfuma, simţeam pe limbă gustul parfumului ei Burberry, un pic cam amărui însă era ea destul de dulce pentru a ignora stimulul negativ. Concomitent îmi plimb mâinile pe corpul ei şi mă opresc pe interiorul coapsei la două degete de zona inghinală, o mângâi uşor, cu buricele degetelor şi o simt cum aproape explodează, ritmul impus de ea îmi oferea avantajul să pot să mă concentrez mai mult pe explorare şi deja găsisem ce mă interesa, alternez sărutările şi mângâierile odată cu poziţiile, o manevrez cu atenţie şi cumpănit, creez o stare de comuniune între noi doi care se accentua cu fiecare moment în care corpurile noastre se atingeau, eram amândoi în extaz, ea închidea ochii, dădea capul pe spate, eu cu cealaltă mână o trăgeam de păr, suficient de tare cât să nu o doară dar să îi amplifice plăcerea, în timp ce ea îşi mişca mâinile incontrolabil, ba pe cearşaf, ba pe pernă, ba pe spatele

meu, ba în părul meu. Ajungem la climax şi rămânem din nou îmbrăţişaţi, de data asta mai mult din cauza că eram obosiţi, ne sărutăm încet şi ne privim în ochi, iar liniştea ne consfiţea apropierea.

Ne ducem din nou la duş, ne spălăm, ne întoarcem în pat şi adormim amândoi imediat, cum altfel decât intercalaţi de Princess, era deja trei dimineaţa şi eram extenuaţi, fusese o săptămână plină, mai mult pentru ea, dar mă prinsese şi pe mine oboseala din urmă.

Când ne-am trezit ea era foarte fericită şi energizată, mi-a spus că pregăteşte ea micul dejun şi să stau în pat până mă cheamă ea. Era prima dată când îmi făcea de mâncare aşa că am zis să aştept liniştit cu Princess în pat să văd cu ce mă surprinde. După vreo 30 de minute în care mă luase şi somnul vine în cameră, mă ia de mână şi îmi spune să vin la masă că a terminat. Mă duc în bucătărie şi văd masa frumos aranjată, salata plasată aproape calculat în mijlocul mesei, pâinea prăjită nelipsită din farfurie lângă omletă şi cănile de cafea aburind în dreapta farfuriilor, mă sărută scurt şi îmi urează poftă bună. Recunosc că din relatările ei mă aşteptam ca mâncarea să fie un pic fadă, iau prima îmbucătură şi rămân plăcut impresionat, textura era potrivită, salata avea suficient de mult ulei iar pâinea aurie se împletea într-un mix perfect în gură, se simţea că totul era făcut cu dragoste, ceea ce mă făcea să mă cufund şi mai mult într-o stare de admiraţie şi să o iubesc şi mai mult.

Terminăm şi îmi spune să las vasele în chiuvetă, voia să facă totul până la capăt, de regulă când eu făceam mâncare ea spăla vasele, acum, poate din gratitudine, din iubire, din apreciere, a vrut să facă ea şi asta, am lăsat-o, până la urmă dacă îi face plăcere să îi facă până la capăt. Terminăm cafeaua şi o sună pe Vica, urmau să se întâlnească şi să petreacă după-amiaza împreună dar nu înainte de a petrece câteva ore cu mine discutând despre unde suntem ca relaţie şi unde ne îndreptăm. Pentru ea

sexul nu era doar sex, era un mod de apropiere cu persoana de lângă ea, am concluzionat că deja nu mai era o simplă aventură şi că ne îndreptăm spre ceva mai serios, totuşi pentru ea o relaţie se poate numi aşa după vreo şase luni, deci nici într-o relaţie nu eram, am denumit-o ca un precursor al unei relaţii.

Ea era foarte temătoare şi vulnerabilă, de fiecare dată când s-a deschis în faţa cuiva avusese mult de suferit, era închisă şi pentru a se deschide din nou nevoie de timp, de încredere în persoana de lângă ea:

— Pentru a fi într-o relaţie cu cineva trebuie să treacă mult ca să am încredere deplină, nu vreau să mai sufăr din nou, îmi spune.

Frica ei era pe undeva de înţeles, mi-a menţionat că diferenţa dintre noi este principalul impediment pentru ea, se proiectase în viitor şi conştientiza şi ea ca peste zece ani ea va fi trecută de 40 şi eu abia ajuns la 35 cu multe opţiuni de viitor şi probabil şi cu un statut social şi profesional înalt, va fi mai mult la mila mea şi ea nu va mai fi factor decident, ceea ce o speria şi mai mult. Întotdeauna i-a plăcut să fie în control, să decidă ce face, cum face şi când face, iar acest scenariu îi luă toată puterea, o făcea o victimă în faţa dorinţelor mele. Îmi spune clar că ceea ce simt acum nu voi mai simţi peste cinci ani, iubirea nu ţine la nesfârşit iar ea este o persoană dificilă, voi avea alte aspiraţii, altă optică asupra vieţii şi nu îi voi mai tolera ceea ce îi tolerez la început, iar ea nu se va schimba niciodată.

Încercam să procesez tot acest volum de informaţie, nu puteam fi congruent cu ce spunea deoarece eu o iubeam enorm, nu mă vedeam cu altă femeie în afară de ea şi în mod inconştient mă condiţionasem să îi fiu loial ei, să fiu aproape de ea în fiecare moment al vieţii şi îmi proiectasem deja viaţa pe zeci de ani cu ea alături, logica minţii mele era blocată de raţiunea inimii. În plus, eu eram mai mult o promisiune decât o certitudine, da, mi-a văzut

potenţialul, mia văzut nivelul şi ăsta a fost şi motivul pentru care s-a implicat, simţea şi ea că pot să ajung sus, dar pentru asta era nevoie de timp, de dăruire, de sudoare, de muncă, erau prea multe variabile care se suprapuneau cu tumultul ei privind diferenţa de vârstă iar asta o bloca şi mai tare oricât de mult încercam eu să-i arăt prin fapte că ea înseamnă pentru mine totul pe plan afectiv.

Nu prea puteam să aduc multe argumente pentru a-mi susţine ideile, i-am spus în schimb că vreau totul de la viaţă şi indiferent cât de greu va fi voi avea răbdare, dar cel mai mult că o vreau pe ea în viaţa mea, era punctul meu de echilibru, o vedeam motivul pentru care să merite să stau la birou până după miezul nopţii, să am nopţi nedormite şi să fac sacrificii. Până la urmă dragostea se traduce în sacrificiu şi sânge, iar eu eram dispus să fac asta cu şi pentru ea, eram dispus să merg până la capătul lumii pentru a şti că relaţia merge, eram dispus să trec prin iad şi purgatoriu pentru a trăi raiul în compania ei şi mai presus de toate voiam din tot sufletul să mă trezesc cu capul ei pe pieptul meu, să o ştiu alături dimineaţa la cafea, să îmi încep ziua îmbrăţişând-o pe ea, să o continui comunicând cu ea prin mesaje şi să o închei adormind îmbrăţişaţi, nu înainte de a-i simţi sărutul pe buze înainte de culcare.

Dar toate astea nu puteam să i le spun, trebuia să i le arăt iar barajul pe care ea îl ridicase mă punea într-o situaţie aproape imposibilă, mă loveam de un zid rece şi trebuia să perseverez, era un consum faraonic de energie dar în ecuaţia vieţii mele era rentabil să fac toate astea. Eu am văzut în ea ce nimeni altcineva nu văzuse până atunci, am văzut bunătatea ei şi o respectam, am văzut disponibilitatea ei de a se sacrifica pentru persoana de lângă, ceea ce mă obliga principial să îi întorc favorul înzecit, am văzut liniştea interioară pe care mi-o poate provoca dacă alung furtuna din sufletul ei.

Concluzionăm că trebuie să lăsăm timpul să decidă

ce o să se întâmple cu relaţia noastră şi că cel mai probabil o să avem o imagine clară spre sfârşitul verii când ea va fi cu mintea mai limpede şi vom avea deja câteva luni împreună, aveam deci câteva luni în care să reuşesc să îmi demonstrez atât mie că ea este aleasa, cât şi ei că eu sunt bărbatul de care ea are nevoie în viaţa ei pentru a fi fericită.

Terminăm discuţia şi ea se pregăteşte să cheme un taxi şi să plece să se vadă cu Vica, îmi spune că îmi dă un mesaj când termină şi să vin la ea pentru a petrece seara împreună, asta dacă nu am alte planuri, ceea ce nu aveam şi oricum suportau amânare, voiam să profit de fiecare secundă disponibilă pentru a o petrece în compania mea, mă însufleţea şi îmi dădea un simţ de apartenenţă emoţională.

Capitolul 5

Întreţinerea relaţiei

Spre seară primesc mesajul prin care mă invită să petrecem seara împreună, estimasem ora când avea să termine şi eram deja pregătit să chem un taxi şi să mă duc la ea. Ajung la ea şi îmi povesteşte cum şi-a petrecut ziua cu Vica, cum i-a povestit de seara dinainte şi cum aceasta i-a spus că se bucură pentru ea că în sfârşit a găsit pe cineva cu care se înţelege pe toate planurile şi o face să se simtă fericită şi împlinită pe plan personal.

Roza era toată un zâmbet, ochii ei oglindeau starea de euforie în care continua să fie încă de aseară şi am simţit că vrea şi în seara asta să facem dragoste. Începem preludiul însă o simt un pic încrâncenată şi neliniştită, era mai încordată decât în seara de dinainte însă continua ceea ce am început, o ridic de pe canapeaua din sufragerie să mergem în dormitor şi o simt un pic mai greoaie, nu îmi

spune ce o nelinişteşte şi mă urmează în dormitor.

Continuăm preludiul şi după câteva minute se dezbracă singură şi îmi face semn cu mâna să iau prezervativul din noptieră, nu mi se părea că e în apele ei însă am continuat şi am început actul în sine. Nu mai vedeam aceeaşi pasiune din seara precedentă însă mă gândeam că prima dată nu se compară cu nimic, iar sentimentul este irepetabil, în definitiv veneam după o aşteptare de o lună în care ne tachinam reciproc şi încărcătura sexuală din jurul nostru atinsese de multe ori cote înalte. Nu îi mai simţeam mâinile atât de active pe cearşaf, nu îi mai auzeam gâfâitul atât de dinamic şi nici mobilitatea corpului nu mai era aceeaşi. Eu am continuat până la final şi per total nu mi s-a părut că nu i-ar fi plăcut actul în sine. Se ridică glonţ din pat şi se duce în baie unde stă cinci minute, iese cu halatul pe ea şi se duce pe balcon să fumeze o ţigară, moment în care mă duc şi eu în baie să mă spăl.

Ies după ea pe balcon după ce termin şi o văd pe scaun, cu ţigara în mâna dreaptă, uitându-se în gol, cu un pahar de vin pe jumătate plin în cealaltă mână şi cu lacrimi în ochi. O întâmpin cu un zâmbet larg şi încerc să iniţiez conversaţia:

— Ce s-a întâmplat Roza, plângi de fericire?

— Niciodată bărbaţii nu m-au înţeles când nu am vrut să fac sex.

— Despre ce vorbeşti mai exact, nu înţeleg la ce te referi.

— Tot timpul am făcut pe plac bărbaţilor şi am făcut sex cu ei din ideea de a le face pe plac, niciodată nu au înţeles când nu voiam să fac sex, dar o făceam mereu deşi nu îmi plăcea de multe ori doar ca să îi ştiu pe ei satisfăcuţi şi neglijându-mă pe mine.

În timp ce îmi spunea asta plânsul i se intensifica, glasul îi slăbea cu fiecare cuvânt rostit, mâna îi tremura şi privirea îi cobora şi mai mult în pământ. Pentru câteva

secunde am rămas fără cuvinte, nu mă mai întâlnisem cu situaţia asta cu nicio femeie şi nu ştiam cum să o gestionez, în mintea mea treceau zeci de lucruri pe care puteam să i le spun însă niciunul nu părea potrivit, aşa că tot ce am putut să o fac a fost să mă aplec spre ea şi să o îmbrăţişez şi îi zic să vorbim în casă:

— Spune-mi mai mult legat de ce te nelinişteşte, hai să intrăm în casă că se lasă frigul şi vedem ce rezolvăm.

Lasă paharul de vin pe pervazul de la balcon, stinge ţigara şi îmi ia mâna până pe canapeaua din sufragerie, ne aşezăm şi continui să întreb ce o nelinişteşte.

— Nu înţeleg de ce nu ai zis nimic, am simţit că ceva e în neregulă cu tine dar nu mi-am putut da seama ce, nu citesc nici gânduri şi nici tu nu ai spus nimic.

— Nu voiam să îţi zic nimic pentru că te-am văzut cât de mult mă doreşti în seara asta şi nu ar fi fost plăcut din partea mea să îţi zic nu. Niciodată bărbaţii nu m-au înţeles când le-am zis nu şi m-am gândit că nici tu nu o să mă înţelegi şi o să te superi pe mine.

— Dacă nu îmi spui ce te nelinişteşte nu pot să ghicesc, puteai să îmi zici că nu vrei şi stăteam liniştiţi, nu mor de nerăbdare să fac sex, ţi-am zis de la început că îmi face plăcere cel mai mult prezenţa ta, mai bine stăm liniştiţi decât să te ştiu că faci ceva din obligaţie, o facem doar când vine natural.

— Păi în ritmul ăsta o să stai după mine cam mult pentru că mie nu prea îmi place sexul.

— Asta e, pot să stau şi o lună, două fără, atâta timp cât ştiu că atunci când mă trezesc dimineaţa te vând lângă mine şi când mă duc să dorm te strâng în braţe eu sunt fericit cu relaţia noastră.

În timp ce dialogăm ea se mai linişteşte în braţele mele, aveam tricoul ud de la lacrimile ei însă eram bucuros că am reuşit să o calmez, nu ştiam dacă voi reuşi asta dar din fericire eforturile mele au dat roade.

— Deci de acum încolo, chiar dacă mă vezi că vreau dar tu nu eşti în starea potrivită pentru a face dragoste îmi zici direct „Nu vreau să fac nimic azi” şi încheiem toată discuţia, stăm liniştiţi restul serii şi facem altceva, bine?

— Da, nu vreau să simt presiune să fac asta, îmi răspunde ea vlăguită.

— Bun, nu o să mai pun presiune pe tine niciodată în legătură cu asta, mergem să dormim, da?

— Bine.

Reuşesc în cele din urmă să o calmez de tot, să îi opresc lacrimile şi chiar să îi pun un zâmbet pe faţă, mă simţeam ca după o misiune pe frontul de luptă la finele căreia m-am întors fără a fi atins de un obuz. În cele din urmă ajungem în dormitor, o iau în braţe şi adormim, corpul ei era foarte relaxat, capul îi căzuse cu totul pe pieptul meu iar picioarele şi le pusese peste ale mele în timp ce Princess îşi făcuse culcuşul în părul meu. Deşi le simţeam pe amândouă în spaţiul meu personal, nu mă simţeam sufocat în niciun fel, ba din contră, în momentul acela mă simţeam că am cea mai mare oază de oxigen din viaţa mea.

Ne-am trezit, am mâncat, ne-am băut cafeaua şi am început să discutăm despre ce s-a întâmplat cu o seară înainte, mă simţeam încă neliniştit şi voiam să îmi dau seama ce i-a cauzat de-a lungul timpului starea psihică şi emoţională pe care o avea în legătură cu sexul, cum au fost relaţiile ei anterioare şi cum a ajuns în punctul acesta.

Prima ei relaţie a fost în jurul vârstei de 18 ani cu un fiu de preot. Fiind prima relaţie şi venind după o copilărie în care afecţiunea i-a lipsit în cea mai mare parte a acesteia, ea a încercat să facă tot ce era omenesc posibil şi ţinea de ea pentru a face relaţia să funcţioneze şi a primi în schimb afecţiunea la care ea visa încă din copilărie.

Era genul de femeie de casă, spăla, călca, făcea curăţenie, îşi aştepta iubitul acasă cu mâncarea făcută în fiecare seară la ora la care acesta anunţa că ajunge. Era

foarte ataşată şi încerca mereu să-i arate cât de mult ţine la el şi îl iubeşte, îl lua în braţe, îl săruta şi voia să petreacă cât mai mult timp cu el, lucru ce nu era pe placul lui şi care a dus ca într-un final el să îi reproşeze ei că îl sufocă. Pentru ea acesta a fost un moment de blocaj emoţional care a dus în cele din urmă la destrămarea relaţiei care a durat aproape trei ani şi care urma să se finalizeze îcu o căsătorie, aceasta fiind prima dată când ea trebuia să se mărite. Din acel moment s-a închis în ea realizând că ceea ce ea caută, el nu îi poate oferi, în ciuda faptului că ea nu îi refuza nimic, indiferent de cerinţele lui şi era disponibilă în permanenţă. Atunci a fost primul moment de conştientizare al faptului că încearcă mereu să facă pe plac bărbatului de lângă ea, chiar dacă ea nu primeşte în schimb ceea ce îşi doreşte.

Auzind povestea despre primul bărbat din viaţa ei, am început să îi schiţez un profil psihologic şi am anticipat cam cum aveau să fie următorii bărbaţi din viaţa ei. Pe tot parcursul descrierii relaţiilor ei până în prezent eu tăceam mâlc şi doar ascultam, îi analizam limbajul corpului, tonalitatea vocii, respiraţia, pentru a observa exact ce o deranja cel mai mult în aceste relaţii.

După prima tentativă eşuată de căsătorie a mai avut câteva relaţii de scurtă durată până la cunoscut pe bărbatul care a avut cel mai mare impact emoţional în viaţa ei şi a rănit-o cel mai mult şi pe care ea l-a iubit cel mai mult. Era genul de băiat rău cu care a stat patru ani de zile, ea îi oferea totul pe tavă, era femeia perfectă, nu îi ieşea din cuvânt iar el o folosea după bunul lui plac, o umilea, o înşela, o ţinea în lesă. Interesant este faptul că deşi relaţia cu el se terminase de vreo cinci ani de zile, ea mi-a spus că s-a mai văzut cu el şi cu câteva săptămâni înainte să începem noi relaţia, lucru ce mi-a confirmat odată în plus că ea încă avea sentimente puternice înrădăcinate pentru el chiar dacă nega lucrul ăsta cu vehemenţă şi cel mai probabil, dacă el ar primi-o înapoi ea

s-ar întoarce fără nicio ezitare.

În timp ce îmi povestea detaliile picante despre relaţia lor, cum o trata, cum îşi bătea joc de ea, cum o umilea, citeam pe faţa ei un regret, dar nu un regret că toate aceste lucruri s-au întâmplat, ci mai degrabă un regret că aceste lucruri s-au terminat şi acel bărbat, care o făcea să se simtă cu adevărat femeie a renunţat la ea. Deşi mi-a spus că în final ea a luat decizia să finalizeze relaţia, tonalitatea ei îmi spunea clar că acest lucru nu a fost întocmai aşa, a fost împinsă de el să ia decizia asta după ce a umilit-o până în punctul în care a călcat-o în picioare şi ea a plecat cu ultimul strop de demnitate din relaţie.

Deja începeam să îi creionez profilul psihologic şi ce reieşea nu era deloc dătător de speranţe, avea deja termeni de comparaţie numeroşi, avea experienţe pe care le-a trăit intens în tinereţe când euforia îi amplifica emoţia, erau bărbaţi diferiţi, cu multe puncte forte şi multe carenţe, respectiv o experienţă de viaţă tumultuoasă în care ei îi plăcea să fie femeie supusă şi dominată. Pentru ea lipsa de afecţiune atârna foarte greu şi începuse să-şi piardă încrederea că un bărbat îi poate oferi atât dragostea de care are nevoie, tumultul care să îi agite emoţiile, cât şi să o respecte ca femeie.

Nu avea respect pentru bărbaţii care îi ofereau totul pe tavă şi nu îi convenea nici să fie tratată ca un preş, bărbatul ideal în concepţia ei trebuia să o ţină în lesă dar să o lase şi liberă ocazional, să o respecte, s-o iubească şi să o domine. Era un mix destul de greu de întâlnit având în vedere că şi ea era o persoană capricioasă cu schimbări bruşte de stări emoţionale. Trebuia să fii foarte răbdător şi puternic psihic să-i faci faţă, să îi înţelegi acalmia, moleşeala şi acreala ocazională. Ştiam că e foarte complicat să menţin o relaţie cu ea şi că plec cu un handicap imens, însă aşteptam să îmi povestească şi ultimele relaţii ca să am tabloul complet.

Penultima ei relaţie a durat aproape trei ani şi

jumătate şi trebuia să se mărite pentru a doua oară. Pregătirile pentru nuntă erau în mare măsură gata însă cu doar câteva luni înainte de nuntă ea a anulat-o. Motivul? spunea că nu se mai înţelegeau, că se simţea folosită şi că partenerul de viaţă nu avea nicio aspiraţie. Nu voia să fie ea cea care aduce mai mulţi bani în casă şi cea care lucrează mai mult. Relaţia oricum era una care mergea din inerţie, certurile erau destul de dese, timpul petrecut de ei împreună era limitat, activităţile lor erau mai mult separate şi ea nu se mai simţea că ar fi într-un cuplu ci într-o convieţuire. Sexul era de asemenea dezolant, era programat o dată pe săptămână, sâmbăta, lucru ce ei nu îi convenea, de multe ori nefiind în starea necesară pentru asta însă trebuia să o facă pentru a-şi ţine bărbatul satisfăcut. Părea că este o datorie hebdomadară de care nu era încântată.

După această despărţire o perioadă a stat singură, a încercat să se vadă cu mai multe persoane însă nu a găsit pe nimeni potrivit până cu vreo şapte luni înainte să începem noi relaţia. Era un bărbat de vârsta ei care venea după o relaţie de şapte ani şi încă mai avea sentimente pentru fosta lui prietenă. Ea a încercat să fie din nou femeia care îi face pe plac, care e disponibilă sexual pentru el chiar şi când ea nu era în starea necesară, care îi găteşte dimineaţa şi care are grijă să fie totul în armonie. Această ultimă relaţie s-a terminat după ce el a înşelat-o cu fosta prietenă.

Momentul acela a fost capital pentru ea, şi-a dat seama că toţi bărbaţii o folosesc, vor să fie cu ea pentru sex şi pentru că arată bine şi nu le pasă deloc de ceea ce ea vrea, ce crede, ce îşi doreşte de la viaţă. A decis că cine urma să îi fie alături va trebui să sufere şi să treacă prin toate provocările posibile pentru că ea nu mai vrea să fie luată de proastă şi nici să pună suflet într-o relaţie, fusese rănită şi folosită, cel puţin în accepţiunea ei, de atâtea ori încât nu mai avea energia să încerce să iniţieze o nouă

relaţie.

Şi aici mă regăseam eu, după un număr considerabil de relaţii eşuate, bărbaţi care în loc să o educe şi-au bătut joc de ea, bărbaţi care în loc să ştie cum să gestioneze situaţia au abandonat sau s-au pierdut, bărbaţi care au considerat că ea nu este prima opţiune, trebuia să fac ceva să schimb tot ce au stricat toţi cei din urma mea. Avea un bagaj impresionant, nu doar scheleţi în dulap, avea un cimitir întreg, traume emoţionale adânci, nu mai putea să discearnă între cine îi vrea binele şi cine îi vrea răul. Nu mai avea încredere în bărbaţi şi nu mai credea că poate fi iubită cu adevărat de un bărbat care să îşi dorească să fie cu ea, pentru ceea ce reprezintă, pentru cine este ea ca individ, ci doar pentru felul cum arată, disponibilitatea ei pentru sex şi contul din bancă, până la urmă era o femeie care câştiga considerabil şi se putea întreţine singură la un standard de viaţă ridicat.

Mi-am dat seama că nu va fi uşor, că va trebui să sufăr, să trec prin multe momente dificile şi să construiesc încrederea pas cu pas. Eu chiar o iubeam pentru ceea ce era ea, pentru ceea ce năştea în mine când era nearanjată dimineaţa, cu părul zgribulit şi mă lua în braţe, pentru vocea caldă cu care îmi zicea noaptea înainte de culcare la telefon „Te pupi, noapte bună”, pentru felul cum îmi lua palma în palma ei în somn în mod inconştient, pentru toată bunătatea pe care mi-o arăta în momentele de luciditate şi sinceritate cu ea însăşi şi cu mine. Nu îi vedeam carenţele, sau cel puţin le ignoram, vreau mereu să văd ce e mai bun în oameni, ce pot face, nu ceea ce au făcut, ce putem construi împreună, ce amintiri putem crea, îi vedeam calităţile mai presus de orice defect, deşi acestea de cele mai multe ori erau mai puţin evidente.

Am luat-o de mână, am privit-o în ochi şi i-am spus ce simţeam:

— Observ că ai trecut prin multe traume, ştiu că îmi va fi greu şi voi suferi, că trebuie să am răbdare, dar

consider că suntem făcuţi unul pentru celălalt şi toate greutăţile prin care o să trec o să pălească la final când o să trecem, împreună, peste toate elementele care ne bântuie, vreau să construim ceva împreună, să fim complementari, să fim cuplul acela despre care se povesteşte cât de bine se înţeleg de-o viaţă, asta este obiectivul meu şi sunt dispus să lupt pentru el indiferent cât de mult va dura şi cât de greu va fi.

Ea se uita la mine cu o privire în care puteai citi speranţa însă reminiscenţele trecutului nu o puteau lăsa să trăiască în moment, rănile vechi nu erau vindecate întru totul iar ea nu era pregătită să se deschidă:

— Alfie, mi-e greu să mă deschid, nu vreau să mai sufăr încă o dată, nu cred că aş putea să îmi revin dacă m-aş mai încrede încă o dată în cineva şi m-ar dezamăgi.

— Ştiam că am pe umeri o povară uriaşă, conştientizam diferenţa de vârstă, nesiguranţa ei, dezechilibrul ei emoţional, dorinţa de afecţiune, de a-şi întemeia o familie alături de o persoană care să fie acolo, cu şi pentru ea, care să îi fie alături în cele mai negre momente şi să o ridice, să o lase să se chinuie când este cazul, să îi ofere un imbold când este în dificultate, simţeam cum în orice moment se poate închide din nou în carapace, eram conştient dar totodată încrezător că eu sunt bărbatul de care ea are nevoie şi ea femeia de care eu am nevoie, că împreună putem trece peste orice.

Se face seară şi mergem să ne culcăm, nu înainte de a o asigura că nu este nevoită să facă sex dacă nu simte nevoia şi că o înţeleg perfect, voiam să iau presiunea de pe umerii ei şi să se simtă cât mai relaxată şi în apele ei în jurul meu, să nu se gândească la faptul că nu-i voi mai da atenţie dacă mă refuză sau mă voi duce la alta, să îi ofer siguranţa că indiferent cât de mult îmi doresc, dacă ea nu simte nevoia nu o voi presa, în definitiv o înţelegeam perfect, nu mai avusese concediu de un an şi pe timpul verii îi fusese atribuit un proiect de trei luni în care avea

să lucreze destul de mult, mă aşteptam să fie o perioadă mai secetoasă pentru noi pe plan sexual, dar voiam să fie cât mai fructuoasă pe plan emoţional.

Dimineaţa îi pregătesc din nou micul dejun şi o plimb pe Princess, eu începeam o perioadă de o lună de cursuri şi terminam ziua destul de repede, aveam timp să dorm după-masă şi să mă relaxez, în schimb ea urma să înceapă un nou tur de forţă şi voiam să nu se mai gândească dimineaţa la ce mănâncă, când o plimbă pe Princess, cum îşi face cafeaua şi când mai are timp să se spele. Într-o relaţie trebuie să fii acolo pentru persoana de lângă tine în momentele stresante şi presante şi exact asta aveam de gând să fac, să îi facilitez perioada verii şi să îi ofer, atât cât pot, un început de zi liniştit şi înfloritor.

Următoarele săptămâni au fost chinuitoare, ea stătea până târziu la birou şi ne vedeam mai mult în weekend şi maxim o zi în timpul săptămânii, perioadă în care încercam să îi fac pe plac şi să o ajut să se relaxeze. Urma să avem o mini-vacanţă de trei zile şi plecam la mare cu un grup de colegi de la muncă din care nu lipseau Vica, Tina, Alex şi Robert. Seara de dinaintea plecării am petrecut-o împreună însă dimineaţă ne-am dus la locul de întâlnire separat, nu voiam din nou să bată la ochi şi am decis că nu ar fi cea mai bună idee să venim împreună, ne-am trezit mai de dimineaţă, am băut o cafea şi eu am plecat spre casă.

La locul de întâlnire trebuia să plecăm în maşini separate însă din nou am reuşit să plecăm împreună, cum făcusem în excursia de la munte. Şofer era Ninel, iar acesta nu era foarte încântat să mă ia în maşină. Până la urmă Roza şi Vica, dar mai mult Vica, l-au convins să mă ia cu ei în maşină alături de ele şi Robert. Ninel avea o afinitate pentru Vica şi se gândea că dacă îi face pe plac aceasta va avea o părere mai bună despre el, evident că lucrurile nu stăteau chiar aşa însă nu puteam să mă plâng, eu ieşeam în câştig din toată această poveste.

Pe drum Robert şi Ninel făceau insinuări cum că între mine şi Vica ar fi o chimie şi că ceva pluteşte în aer, niciunul dintre ei nu ar fi bănuit vreodată că cea care îmi lumina dimineţile şi îmi făcea somnul mai liniştit este Roza. Eu şi Vica le făceam pe plac şi intrasem în jocul lor, băteam apropouri şi dădeam impresia că este posibil să iasă ceva din excursia asta între noi doi, Ninel trăgea cu ochiul în retrovizoare şi îl observam că era o situaţie care-i crea câteva grimase, el avea propria lui agendă cu ea şi competiţia nu era planificată. Roza stătea între noi şi se amuza, ba mai mult mai făcea şi ea câte un comentariu despre cum ne încurajează din postura de prietenă a Vicăi să încercăm ceva şi că am fi potriviţi unul pentru celălalt.

Ajungem la destinaţie şi mă duc să discut cu proprietara vilei la care făcusem rezervare. Mă ocupasem cu închirierea şi trebuia să ne cazăm. Iniţial ar fi trebuit să ne împărţim băieţi cu băieţi şi fete cu fete, dar printr-un artificiu reuşesc să stau într-o cameră de trei persoane cu Vica şi Roza. Pentru colegi părea o pedeapsă că m-am pricopsit cu şefele pe cap şi că nici aici nu reuşesc să scap de ele, eu zâmbeam complice şi le cream impresia că mă sacrific pentru grup.

Ne lăsăm bagajele şi mergem să mâncăm la un restaurant pescăresc. Eu cu Roza eram de nedezlipit, mergeam unul lângă altul, vorbeam, râdeam şi ne purtam ca nişte adolescenţi îndrăgostiţi. Vica mergea cu noi şi la un moment dat ne atrage atenţia că este prea evident modul în care ne comportăm unul cu celălalt şi mai ales felul cum o privesc. Recunosc că deşi la muncă încercam din răsputeri să evit contactul vizual cu ea, în timpul liber îmi era foarte greu, barierele cădeau şi ceea ce simţeam era de nestăvilit. Ea era conştientă de felul cum o privesc, îi plăcea, se simţea dorită, se simţea apreciată, se simţea frumoasă şi lucrul ăsta îi oferea o satisfacţie incomensurabilă, mai ales că venea din partea unui bărbat mult mai mic decât ea ca vârstă, îi transmitea vitalitate şi

asta îi dădea mai multă încredere de sine în feminitatea ei.

Până spre seară am stat doar cu Roza şi Vica pe la diferite terase şi ne bucuram de o oază de intimitate, Vica îmi era foarte dragă şi fiind şi cea mai bună prietenă a Rozei o vedeam ca pe o soră, prin urmare puteam să vorbim orice să se ne dăm frâu liber privirilor şi cuvintelor, mai puţin atingerilor. Vica nu era foarte confortabilă cu noi, se simţea precum copilul care este în plus iar mai presus de asta era şi singură. Avea totuşi o atracţie pentru Gigi, acesta lucra tot în firma noastră însă într-un alt departament ca manager şi stătea în acelaşi complex rezidenţial cu ea. Aflase că şi el este în aceeaşi staţiune cu noi şi era nerăbdătoare să se întâlnească şi să vadă dacă se poate înfiripa ceva între ei. Eu şi Roza am încurajat-o să încerce şi să vadă dacă e menit să fie, ea era un pic cam nesigură pe ea şi nu se considera destul de atrăgătoare. Până la urmă vorbesc şi decid să se întâlnească spre seară după ce terminăm de mâncat.

Seara ne-am dus la un restaurant şi totodată am vizionat şi meciul echipei naţionale la fotbal. Deşi sunt microbist de mic şi era meci decisiv, eram absolut dezinteresat, ieşeam la fiecare zece minute afară cu Roza la ţigară şi ne bucuram de timpul petrecut împreună departe de grupul de colegi. La una dintre pauzele noastre a ieşit şi Robert cu noi să ne acompanieze şi am început o discuţie în contradictoriu, nu era nimic agresiv sau jignitor, doar aveam păreri diferite. În timpul conversaţiei noastre apare un cetăţean turmentat, îmbuibat serios cu alcool care avea impresia că am un conflict cu Robert. Mi-a pus mâna pe umăr şi a început să mă ameninţe că o să mă bată, deşi el avea o problemă în a-şi menţine echilibrul. Îmi simţeam spaţiul personal invadat şi deja devenise iritant după aproape un minut, moment în care îmi pun şi eu mâna pe umărul lui şi încep să-l privesc zeflemitor în ochi, eram pregătit pentru orice în momentele alea şi mă gândeam doar cum o să-mi petrec seara la secţia de poliţie

după o altercaţie cu un beţiv. El se apleacă un pic spre mine şi devine mai ameninţător, moment în care îmi amplific strânsoarea pe umărul lui, deja nu mai era loc de dat înapoi şi eram convins că nu avea să se termine bine pentru niciunul din noi. Eram ca doi cocoşi şi se simţea un aer de testosteron în aer. Atunci îi simt mâna Rozei pe umărul meu, era o stare de îngrijorare pe care mi-a transmis-o imediat şi am ştiut că trebuie să dau înapoi, nu avea rost să stric seara pentru o ambiţie prostească şi nici nu voiam să îi creez ei o stare de disconfort, mai ales că ştiam cât de mult empatizam unul cu celălalt şi asta i-ar fi stricat sejurul. Îmi retrag mâna, mă îndepărtez de alcoolic şi mă îndrept spre restaurant în timp ce el încă bodogănea. Mă uitam spre Roza zâmbind şi îi citeam pe ochi neliniştea, mă aplec uşor spre ea şi îi şoptesc:

— Erai îngrijorată că o să păţesc ceva?

— Da, să nu mai faci aşa ceva altă dată, îmi răspunde pe un ton serios.

— Bine, dar dacă e să se mai întâmple şi să simt că suntem oricare din noi în pericol să ştii că nu o să mai dau înapoi.

— Eşti tare încăpăţânat, concluzionează ea.

Ne întoarcem la masă şi ne terminăm consumaţia odată cu finalul meciului, cerem nota şi ne îndreptăm spre cluburile de pe plajă să ne bucurăm de restul serii. Roza era un pic ameţită şi începea să fie foarte sinceră, pe drum avem o discuţie care mă punea pe gânduri pentru că nu ştiam exact ce vrea de la noi şi de la situaţia actuală.

— Să ştii că eu sunt foarte a dracului şi mereu fac totul ca să obţin ce vreau, inclusiv să rănesc oamenii foarte mult şi asta îmi face foarte multă plăcere pentru că îmi place să mă joc foarte mult.

— Să înţeleg că asta îmi vei face şi mie?

— Nu, ţie nu îţi voi face asta, pe tine vreau să te ajut şi o să vezi că o să fac tot posibilul ca să fie aşa.

Mi-era greu să înţeleg ce voia să îmi comunice, nu era într-o stare în care eu să o fi văzut de multe ori şi mesajele ei păreau criptate, ştiam că ceva e în neregulă şi aveam de gând să aflu cât mai curând. Ajungem la primul club şi îşi continuă recitalul de alcool în timp ce se înfige pe ringul de dans. Eu unul nu sunt genul care să danseze şi stăteam pe canapea şi vorbeam cu restul colegilor în timp ce mai aruncam un ochi la ea. Era foarte energică şi avea din nou o lascivitate foarte sexuală, atrăgea privirea bărbaţilor şi toţi veneau rând pe rând să danseze cu ea, ştia că este atracţia principală a serii şi făcea tot posibilul să-şi valorifice gloria de moment iar printre picături mai arunca o privire spre mine să-mi vadă reacţiile.

Eram conştient că ăsta era jocul ei şi că voia să vadă dacă voi fi gelos, dacă voi spune ceva şi dacă mă deranjează în vreun fel faptul că ea acordă atenţie altor bărbaţi, de aceea nu i-am făcut pe plac şi evitam să mă uit în direcţia ei aproape mereu. După aproximativ jumătate de ceas Vica vine la mine şi îmi spune:

— Să ştii că Rozei nu-i place de Fane chiar dacă dansează cu el de atâta timp, nu îl găseşte atrăgător şi să ştii că nu trebuie să îl consideri ca o ameninţare.

Fane era un tip bine făcut, înalt, fost rugbist de performanţă care avea un estetic plăcut iar în plus era şi un foarte bun dansator. Deja era un tipar bine definit, ea încerca să mă aţâţe în timp ce prietena ei venea să testeze apele să vadă cât de afectat sunt, am rămas stoic şi un pic amuzat i-am răspuns scurt:

— N-am de ce să-mi fac griji, o cunosc pe Roza.

Petrecerea continua şi ea se simţea foarte bine pe ringul de dans. După încă vreo jumătate de oră vine la mine şi la Vica, aceasta era prinsă cu Gigi şi vorbeau prin mesaje de minute bune, acesta era în alt club din staţiune iar ea voia să se ducă să se vadă cu el. Roza îi propune să ne rupem de grup şi să mergem toţi trei acolo unde e el şi să vedem dacă e loc de ceva între cei doi. Plecăm fără să

îşi dea nimeni seama şi ne îndreptăm spre porţiunea de plajă unde era Gigi împreună cu grupul lui de colegi.

Recunosc că aveam aşteptări înalte în legătură cu el, din felul în care Vica îl descria părea un bărbat interesant atât din punct de vedere fizic, cât şi ca personalitate, eram chiar curios să ajung să îl cunosc şi eu. Ajungem la punctul de întâlnire şi rămân un pic dezamăgit, Gigi nu era tocmai Don Juan-ul autentic despre care citeşti în cărţi şi pe care îi vezi în filmele de la Hollywood, era un tip cu un pic de burtică, estetic al feţei mediocru, foarte puţin carismatic şi un pic necizelat. Nu consideram că ar fi fost tocmai arhetipul bărbatului cu care aş fi văzut-o pe Vica împreună, însă în cele din urmă gusturile nu se discută.

Petrecem câteva zeci de minute cu Gigi şi grupul lui de prieteni iar între el şi Vica nu era o interacţiune care să dea impresia de chimie, el nu era foarte interesat de ea iar ea era un pic reţinută în ceea ce privea iniţierea unei discuţii care să îi ducă într-un spectru mai intim şi personal. Nu se întâmplă nimic între ei şi mergem toţi trei pe malul mării sub nişte umbrele de stuf. Acolo Roza îmi ia mâna şi începe să mă sărute, eram un pic perplex însă foarte încântat, era prima oară când eram în public şi avea gesturi de afecţiune faţă de mine, cu riscul de a fi văzuţi de cineva din grupul de colegi. Stăteam amândoi în nisip şi timpul se oprise în loc, nu mai conta nimic şi doar ne bucuram de moment.

Între timp Vica primeşte un mesaj de la Gigi să se întâlnească şi să vorbească, aceasta era nerăbdătoare şi ne lasă pe mine şi Roza singuri să avem în sfârşit un moment de intimitate. Ne-am dus într-o zonă un pic mai izolată unde erau nişte şezlonguri aşezate unul peste celălalt şi ne puteau masca. Era o noapte cu cer senin, luna se reflecta în valurile liniştite ale mării şi sunetul făcut de ele în momentul în care se spărgeau la mal ne confereau un mediu fonic idilic. Bătea o briză uşor rece pe chipurile noastre care-i adia în păr Rozei, executând un tango ritmic

cu acesta. Ochii îi sclipeau, mâna îi era un pic rece dar sufletul şi zâmbetul încălzeau atmosfera, ea era vizibil emoţionată şi încerca să-şi ascundă trăirile, dar fără rezultat.

— De ce îţi place atât de mult de mine? Nu vezi că îţi creez numai probleme? Mă întreabă ea cu glasul gâtuit.

— Eşti femeia pe care am căutat-o tot timpul şi care-mi înseninează viaţa, nu pot explica în cuvinte de ce îmi place atât de mult de tine pentru că nu aş putea găsi atâtea încât să pot descrie tot ceea ce simt.

— Nu te gândeşti că este doar o stare de moment şi pe viitor o să-ţi treacă?

— Ceea ce am în suflet nu poate să treacă vreodată, dimpotrivă, pe zi ce trece se accentuează sentimentele, nu pot concepe că pe viitor acestea s-ar putea diminua vreodată, e imposibil.

— Dar e diferenţa prea mare între noi, cu timpul sigur o să fie o problemă şi nu o să mai vezi lucrurile aşa.

— Unul din lucrurile care mă atrag la tine este tocmai diferenţa de vârstă, sunt atras de maturitatea ta şi de felul în care vezi lucrurile, cu tine pot construi orice şi ştiu că putem avea o viaţă frumoasă.

— Nu te deranjează că atunci când tu încă o să fii tânăr eu o să fiu trecută?

— Absolut deloc, nu pun accent pe aspectul fizic, eu la rândul meu o să îmbătrânesc şi indiferent de ce se va întâmpla, între noi e o legătură prea puternică, o să merg cu tine alături tot timpul cu mândrie pentru că ştiu că eşti cea cu care am construit totul şi cu care am împărţit totul, asta nu se va schimba niciodată.

— Mi-e frică de faptul că pe viitor nu va mai fi aşa şi eu voi suferi, mi-e greu să mă ataşez şi deşi sună frumos sunt sceptică.

— Nu e nevoie să-ţi fie frică, voi încerca în fiecare zi din viaţa mea să ţi-o diminuez până o să piară de tot şi

atunci vom fi cu adevărat fericiţi împreună.

— Nu ştiu câtă răbdare poţi avea, va trebui să treacă mult timp şi ştii doar că sunt o persoană extrem de dificilă, poate de asta îţi şi place atât de mult de mine.

— Voi avea răbdare până la capătul lumii cu tine Roza, ţi-am spus încă de la început că alături de tine vreau totul sau nimic şi simţul meu îmi spune că împreună vom avea totul, iar eu sunt pregătit pentru tot ce va veni, vor fi şi momente grele dar împreună o să trecem peste toate.

— Deja o simţeam că se înmoaie şi că un zid mai căzuse, corpul i s-a relaxat, privirea i s-a înmuiat şi atingerea mâinii ei era mai pasională, sărutările erau mai încărcate de emoţie şi tot ceea ce era în jurul nostru se pierduse în eter, ne creasem propria bulă, propriul univers şi nu mai dorea niciunul din noi să iasă din el. Ne uitam unul la celălalt cu încrederea că am făcut alegerea potrivită şi că cel din faţa noastră va fi lângă noi la bine şi la rău, că indiferent câte obstacole vom avea de trecut le vom depăşi cu brio şi că viitorul este al nostru, dar cel mai important că viitorul ne este sortit împreună. Eram pătrunşi de o vrajă care ne cimenta în prezent şi care ne dădea în acel moment sens, trecuse o oră dar pentru noi părea o eternitate.

Se făcuse târziu şi Rozei îi era somn aşa că ne-am îndreptat spre camera noastră, îi trimitem un mesaj Vicăi să vedem unde se află iar aceasta ne răspunde că este cu Gigi, înţelegem mesajul şi o lăsăm să-şi continue seara cu el. Ajungem în cameră şi grupul era încă în oraş, era linişte şi nu se auzea nici musca, tragem jaluzelele şi ne punem în patul ei. Roza era pe stop şi nu puteam face dragoste, era prima dată când ea ar fi vrut să iniţieze însă era dezamăgită că nu poate, în schimb mă prinde strâns în braţe, mă mângâie pe tot corpul şi nu conteneşte din a mă săruta încontinuu. Îi simţeam tot corpul cum se fâstâcea în permanenţă, era excitată şi dorea să-mi simtă corpul lipit de al ei, gemea uşor şi îmi strângea ocazional părul în

palmă, se opreşte, oftează lung şi îmi spune:

— Acum simt ce nu am mai simţit de mult timp pentru cineva, simt ceva special pentru tine şi tare mi-aş dori să facem dragoste.

I-am pus degetul la gură şi am continuat să o sărut, îmi plimbam mâinile pe tot corpul ei, îi atingeam toate zonele şi puneam accent pe cele care o făceau să tremure uşor la contactul cu buricele degetelor, îi simţeam gustul şi îi savuram fiecare respiraţie greoaie în timp ce ea îşi ţinea mâinile încrucişate în jurul gâtului meu.

Auzim bătăi în uşă şi ne oprim, tragem un pic de jaluzea să vedem cine este şi vedem că e Vica, venise mai devreme decât ne aşteptam, mă ridic din pat şi mă duc să îi deschid uşa ca să intre în cameră. Intră pe uşă furibund şi începe să se mişte haotic în timp ce bolborosea cuvinte fără sens, Roza îi cere să se calmeze şi să povestească ce s-a întâmplat, iar ea cu lacrimi în ochi răspunde:

— Nu a ieşit cum am vrut eu, Gigi nu e interesat deloc de mine

— Ce s-a întâmplat mai exact? replică Roza.

— Ne-am dus şi am vorbit, ne-am sărutat dar mi-a zis că nu vrea şi e nu e pregătit de nimic cu mine, nu îi place de mine, spunea Vica în timp ce lăcrima.

— Nu-i nimic, măcar acum ştii că nu va fi nimic între voi şi poţi merge mai departe, îi spun eu pe un ton calm încercând să liniştesc spiritele.

— Păi şi atunci de ce îmi tot dădea mesaje şi spunea să ne vedem? M-a şi sărutat pe plajă, nu înţeleg.

— Nu-i nimic de înţeles, pur şi simplu nu te vede ca pe o primă opţiune ci se plictisea cel mai probabil, nu ai tu nicio vină, e problema lui şi nu ai ce face, sunt sigur că o să găseşti pe cineva care să te merite şi cu care să fii fericită, conchid eu.

Ea continua să lăcrimeze şi să se plângă pentru că nu găseşte şi ea o persoană potrivită cu care să împartă ceea

ce împart eu cu Roza, mă simţeam flatat şi măgulit dar totodată şi vinovat. Vica avea probleme de încredere în sine şi era un pic complexată de faptul că avea probleme cu tenul, atribuia eşecul ei în dragoste acestor probleme, era fragilă emoţional şi lua refuzurile personal, nu reuşea să se debaraseze de această idee şi se adâncea de la zi la zi. În fine, o calmăm în cele din urmă şi concluzionăm că cel mai bine este să mergem la culcare pentru că mâine va fi o nouă zi în care să putem reflecta la toate cele întâmplate.

De dimineaţă ne trezim, ne facem bagajele şi ne ducem să mâncăm înainte să plecăm spre casă, Vica era încă într-o stare posacă şi nu avea prea mult chef de vorbă, eu cu Roza ne vedeam de ale noastre şi o lăsăm să-şi reculeagă gândurile. Ne-am întors în aceeaşi formulă ca la dus şi Robert a început o discuţie în contradictoriu cu Roza şi Vica pe tema relaţiilor, la finalul căreia a concluzionat că femeile sunt limitate şi inferioare bărbaţilor în anumite domenii, lucru care a făcut-o pe Roza să ia foc, mai ales că Vica se simţea şi ea lezată şi rănită ca urmare a serii precedente. Mă simţeam între ciocan şi nicovală, pe deoparte îi înţelegeam trenul gândirii lui Robert şi aspectele la care el făcea referire, şi nu puteam să îl contrazic, iar pe de altă parte o aveam pe Roza care era iritată de subiect. Am decis că cel mai bine este să tac, nu voiam să iau apărarea niciunuia, în special ei, ar fi bătut la ochi şi probabil aş fi avut o bombă de dezamorsat când ajungeam acasă.

Ajungem la destinaţie şi Roza era foarte indispusă, până să-mi iau şi eu bagajul din portbagaj ea deja plecase, nu ştiam dacă e supărată pe mine că nu am intervenit sau dacă pur şi simplu are nevoie de spaţiu pentru ea să digere cele întâmplate. Decid să o las să se calmeze şi după nicio jumătate de oră primesc un mesaj de la ea:

— Îmi pare rău că am plecat fără să zic nimic, îmi cer scuze dar aveam o problemă.

— Nu-i nimic, ne putem vedea altă dată dacă nu te simţi bine.

— Nu mă simt bine dar poţi să vii la mine dacă vrei, mi-ar prinde bine.

M-am simţit un pic uşurat citindu-i mesajele, de regulă ea era ca un butoi de pulbere şi orice eveniment o afecta foarte mult şi o închidea în ea, nu mai simţea nevoia să mai discute cu nimeni şi trebuia să fiu atent la ce cuvinte folosesc pentru a nu-i accentua starea în care intra, nu aveam nicio putere să-i schimb starea de spirit prin prezenţa mea, dar asta şi pentru că nu-mi permitea ea.

Ajung la ea şi eram un pic ca pe ace, nu ştiam dacă o să îmi deschidă uşa cu o privire schimonosită sau cu una plină de adulaţie. Nu a fost niciuna, nici alta, dar măcar eram mulţumit că nu trebuia să folosesc din nou arsenalul de complimente şi analogii ca să îi înseninez seara. Mă primeşte în casă însă nu avea chef de multă afecţiune, mă sărută scurt, mă ia în braţe preţ de maxim două secunde şi se duce în sufragerie să se uite la un film prost care rula pe un canal obscur. Nu am discutat prea mult despre cele întâmplate în weekend, iar spre finalul filmului s-a proptit cu capul pe pieptul meu şi a rămas aşa jumătate de ceas. Mi-a spus că se bucură de prezenţa mea şi că a avut o seară frumoasă şi liniştită în compania mea, că a fost un weekend de care s-a bucurat că i-am fost alături şi că speră că vom fi la fel de fericiţi şi în continuare. Eram în sfârşit liniştit şi mă gândeam că viitorul ne va rezerva numai momente frumoase, poate chiar să mergem până la capăt şi să ne unim destinele pe vecie.

Capitolul 6

Destabilizarea relaţiei

Trecuseră deja două luni şi o convinsesem să vină la sală cu mine şi cu Livia. Mergeam cu Livia la sală de aproape jumătate de an şi deja îmi făcea reclamă bună în firmă, prin urmare şi ea era interesată de tratamentul pe care îl aplic la sală. Ca să nu dăm de bănuit Liviei că ceva se întâmplă între noi, de regulă ne întâlneam direct la sală, chiar dacă îmi petreceam seara de dinainte la ea.

Încă din prima zi am luat-o tare, trebuia să dau impresia că nu este nimic între noi şi totodată să fiu un pic autoritar, sala de forţă este sanctuarul meu şi aici ele două nu aveau nicio putere, ba chiar le plăcea ideea de a fi supuse. Evident că niciunul dintre noi nu puteam să ne comportăm ca şi cum nu ar fi nimic între noi, ei îi făcea plăcere tratamentul la care o supuneam şi mie îmi umplea faţa de bucurie când o vedeam cum se fâstâcea ca o fetiţă de şcoala generală de fiecare dată când nu voia să facă ceva şi până la urmă o convingeam. Aveam momente când uitam de Livia şi stăteam doar cu Roza, mai trăgeam cu ochiul să văd dacă se descurcă şi rămâneam cu Roza, aveam deja şi pretextul pregătit în caz că mă întreba de ce o las de izbelişte „Tu eşti veterană, ea e amatoare, trebuie să am grijă de ea să nu se accidenteze”.

Livia terminase antrenamentul şi ne-a întrebat dacă mai stăm, vorbisem cu Roza să mergem să mâncăm ceva după doar noi doi, motiv pentru care i-am spus că mai stăm să termine Roza antrenamentul şi că dacă are treabă poate să plece, nu e nevoie să ne aştepte, privirea ei părea că spune că ştie că ceva e între noi însă amândoi ne făceam că plouă. Am mai stat câteva zeci de minute şi ne-am dus să mâncăm ceva şi să bem o cafea. Afară era o zi toridă de vară timpurie, soarele era falnic pe cer dar se îndura de noi şi nu ne ardea, mă simţeam ca un puşti care are lumea la picioare şi ceea ce simţeam pentru Roza nu putea fi transpus în cuvinte.

Mai aveam un pic din cafea şi mă fâstâceam un pic, ea se uita la mine şi parcă simţea că vreau să îi spun ceva,

se aştepta din clipă în clipă să deschid gura şi să-i spun ceea ce ea oricum simţea, şi nu de atunci ci încă de la început:

— Roza, nu am mai simţit niciodată pentru nimeni ceea ce simt pentru tine, simt că ne-a fost menit să ne întâlnim şi destinul mi-a adus în faţă cel mai frumos dar de până acum din viaţa mea, îi spun cu vocea uşor emoţionată.

Ea era vizibil sensibilizată, stătea şi asculta doar, încercând să-şi mascheze trăirea interioară, o vedeam că e şi ea un pic neliniştită, luase un pic din starea mea şi eu eram conştient de asta, prin urmare mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus:

— Să ştii că te iubesc şi eşti prima persoană căreia i-am spus asta.

— Ştiam asta, o simt de ceva vreme, îmi răspunde ea zâmbind şi cu o lacrimă în colţul ochiului.

M-a luat de mână şi se uita în ochii mei, se instalase o linişte mortuară, ne bucuram de momentul nostru, de clipa pe care eu o aşteptasem o viaţă şi îmi pierdusem speranţa că o voi mai găsi, ea era cea care m-a făcut din nou să cred că există o persoană pentru mine, că există un suflet cu care să împărtăşesc necazurile şi bucuriile, pe care să-l simt că-mi dă curajul să trec peste orice impas şi care va fi plasa mea de siguranţă atunci când voi cădea pe alte planuri. Eram ferm convins în momentul ăsta că ea este femeia cu care mă voi însura, care îmi va dărui un copil şi pe care o voi respecta, aprecia şi voi avea grijă de ea până ce moartea ne va despărţi, era parte integrantă din mine şi o lăsasem să-mi acapareze tot, sufletul, corpul şi mintea, i-am oferit acces la cele mai de preţ bunuri ale mele şi aveam convingerea că ea este curatorul care va avea grijă de ele, în timp ce eu voi fi cel care îşi va folosi şi ultima picătură de vlagă pentru a mă asigura că ea este fericită şi împlinită.

Deşi o simţeam că e fericită datorită a ceea ce

simţeam pentru ea şi avea o oarecare siguranţă că îi ofer confortul emoţional de care are nevoie, ceva nu se simţea tocmai în regulă. Credeam că pentru a-i înlătura blocajul emoţional este suficient să fiu alături de ea în permanenţă, să ştie că şi dacă mă sună la ora trei dimineaţa voi veni indiferent de problema pe care o are şi mai ales să ştie că e iubită necondiţionat. Eram departe de adevăr, chiar foarte departe, ea încă nu se putea deschide, nu putea să facă un pas decisiv şi să rişte, pentru ea era un risc aproape fatal, îşi risca reputaţia, locul de muncă, dar mai ales îşi risca ultima fărâmă de iubire de care trăgea cu dinţii, căci după ce a avut inima măcelărită nu putea să mai rişte să ofere unei persoane alături de care nu era sigură că va rămâne până la finalul vieţii ei ceea ce îi mai rămăsese intact.

Eu eram conştient de ceea ce simţea ea, mă frustra că nu pot intra în sufletul ei şi să-i alung vălul tenebros care îi căptuşea simţămintele, mă vedeam incapabil şi neputincios. Făceam tot ceea ce era omenesc posibil dar nu reuşeam să penetrez fortăreaţa pe care iniţial o credeam mai casantă decât era în realitate, iar asta începea să îmi creeze şi mie o stare de nelinişte şi îmi năştea un început de teamă, o teamă că indiferent ce aş face, indiferent unde aş ajunge şi cât m-aş dărui, niciodată nu voi reuşi să fiu suficient ca să reuşesc să trec peste toate obstacolele pe care ea şi le punea intenţionat.

În fine, ne-am terminat cafeaua şi ne-am dus la ea ca să ne bucurăm de restul serii împreună. Ea urma să o primească pe Princess de la Ion, cel cu care avusese relaţia de patru ani şi cu care trebuia să se mărite. Câinele era plimbat de la unul la altul în funcţie de cum îi convenea ei şi cum avea programul, de regulă îl suna de fiecare dată când pleca din oraş sau ştia că are o perioadă mai intensă la muncă iar el venea de fiecare dată să o ia şi să i-o aducă. Mi se părea că el era încă atârnat şi ea doar profita de el, ceea ce era adevărat, era genul de femei

căreia bărbaţii îi ofereau în general ceea ce voia pe tavă, ştia să-i manipuleze şi cum să pună problema pentru a obţine de fiecare dată ceea ce îşi dorea.

Ion a întârziat şi până la urmă Princess a ajuns acasă mai târziu decât ar fi trebuit. Roza o îndrăgea foarte mult, probabil era singura făptură din lume pe care chiar o iubea şi eu vedeam asta, recunosc că era un pic iritant să văd câtă afecţiune îi oferă ei şi cum pe mine mă trata cu răceală în anumite momente, însă trebuia să fiu cretin la cap să fiu gelos pe un câine şi să-i reproşez ei că o iubeşte mai mult decât pe mine. Pe Princess o avea de trei ani de zile, a luat-o dintr-un magazin în care mai avea încă cinci fraţi, aceasta s-a dus val-vârtej către uşa cuştii în care era şi a început să dea cu lăbuţa în ea, ceea ce a făcut-o pe Roza să se înmoaie şi să o adopte şi iubească necondiţionat din momentul acela, îmi spunea că le era menit să fie împreună şi o considera reîncarnarea primului ei câine, pe care îl chema tot Princess şi era tot fetiţă. Cum a adus-o în casă a început să se joace cu ea, se punea în genunchi pe hol şi se apleca asupra ei şi îi repeta „ne iubim, ne iubim” şi o pupa pe botul îmblănit, făcea asta de fiecare dată când ajungea acasă, preţ de câteva minute, era extrem de copilăroasă şi asta îmi plăcea, Princess scotea din ea tot ce avea mai bun şi pur din ea şi puteam să o văd în prezenţa ei cum este cu adevărat.

Princess nu era nici scoasă afară şi era şi neîngrijită, ceea ce însemna că Roza trebuia să o scoată şi după să o spele pentru că mirosea îngrozitor. Nu prea mă încânta asta, era deja destul de târziu şi aveam chef de sex, ea era deja obosită după o săptămână plină şi să aibă grijă şi de Princess îi sporea gradul de oboseală. A scos-o afară şi după a băgat-o în cadă să o spele, cu totul a durat în jur de o oră, timp în care eu stăteam pe canapea şi butonam telecomanda, ce era la televizor îmi creştea gradul de iritare, erau numai emisiuni care îţi paralizau sinapsele şi te făceau să iei în considerare sinuciderea prin ingerare de

clor.

Într-un final termină baia ei cu tot cu uscatul, moment în care închid televizorul şi mă felicitam că încă nu mi-am făcut programare la psihiatru. Mergem în dormitor şi mă pun în pat lângă ea şi încep preludiul, simţeam că este un pic forţat dar nu mă deranja prea tare, ştiam că am nevoie de puţin mai mult timp să o bag pe ea în stare şi să am şi eu o erecţie funcţională. Ne sărutam, îi mângâiam corpul în zonele pe care le simţeam cele mai erogene, îmi plimbam buzele pe gâtul ei şi o priveam foarte pătrunzător în ochi, construisem o atmosferă aproape completă însă ea nu mai avea răbdare pentru că voia să se culce mai repede, mă împinge şi îmi arată noptiera din dreapta patului unde ţineam prezervativele, după care avem primul dialog un pic mai deplasat şi care m-a pus pe gânduri:

— Ia prezervativul şi hai, mi-a spus în timp ce ţinea mâna întinsă spre noptieră.

— Nu pot încă să mi-l pun pentru că nu am erecţia completă, îi răspund eu mai mult mort decât viu.

— Nu se poate aşa ceva, e prima oară când mi se întâmplă ca unui bărbat cu care mă culc să nu i se scoale.

— Probabil dacă am continua preludiul mai mult nu aş mai avea problema asta.

— Hai lasă-mă, mă bag să mă culc, îmi răspunde acid în timp ce îşi ridică pantalonii de la pijama pe ea, se întoarce cu spatele la mine, o culege pe Princess de pe jos să o ia în braţe şi adoarme.

— Discuţia şi modul în care ea a gestionat situaţia mă neliniştea şi îmi crea o stare de disconfort, eu voiam foarte mult să ştiu că ea e satisfăcută sexual şi îmi doream extrem de mult să îi provoc un orgasm de fiecare dată, însă graba şi faptul că ea nu se implica emoţional total, ceea ce o făcea să nu fie nici foarte pasională în pat, ba de multe ori să fie foarte pasivă şi doar să stea aşezată pe spate, dezbrăcată şi să aştepte să fac eu totul, îmi creau un

disconfort teribil.

Am adormit gândindu-mă ce a fost greşit şi cum aş putea aborda situaţia pe viitor, este neplăcut să ştii că împarţi totul cu persoana de lângă tine însă din punct de vedere sexual nu sunteţi în totalitate congruenţi, poate şi din cauza stresului, a oboselii şi a lipsei de exerciţiu. Analizam în profunzime interacţiunea şi nu îmi veneau foarte multe variante în cap despre cum ar trebui să reglez ceea ce părea o fisură în relaţia mea cu ea.

Când ne trezim dimineaţa încerc să fac uitat ceea ce s-a întâmplat în seara precedentă, prepar micul dejun, ea face cafeaua şi mâncăm fără a comunica foarte mult la masă, ne mai uitam unul la celălalt şi ocazional îi mai atingeam mâna să îi simt nivelul de încordare, părea că şi ea se mai relaxase şi dăduse uitării evenimentul nefericit, însă blocajul ei mă frământa destul de mult, încercam să maschez emoţiile dar nu prea puteam, ea empatiza cu mine extrem de mult şi orice tremur îl transmiteam şi ei. Ne bem cafeaua pe canapea până să plecăm şi ea îşi reazemă capul uşor pe umărul meu, încercând să inducă o stare de linişte şi calm între noi. Când plec la muncă ne luăm la revedere în condiţii relativ bune şi rămâne că ne auzim seara la telefon.

Săptămâna a trecut pe repede înainte asta şi din cauza programului ei încărcat, noul proiect care i-a fost atribuit pe perioada verii începea să o surpe psihic şi gândul că nu va avea concediu îi influenţa negativ starea psihică, surmenajul sezonului abia încheiat era vizibil iar lipsa unei perioade de respiro în care să-şi pună gândurile în ordine era apăsătoare.

Vineri agreăm să ieşim cu grupul şi să luăm cina în oraş, mi-ar fi făcut plăcere să petrec doar cu ea tot sfârşitul de săptămână şi să creez o atmosferă prielnică pentru a ne pune la punct viaţa sexuală. Faptul că ieşeam cu alte persoane din firmă nu îmi permitea să am o interacţiune plină de afecţiune cu ea şi asta îmi adâncea

starea de anxietate, ea era rece în public şi putea să mascheze cu uşurinţă ceea ce simţea, foarte rar mai arunca o privire semicaldă însă în rest părea că suntem doar doi colegi. De asemenea, purtam o luptă de convingere cu ea de fiecare dată când ieşeam cu grupul dacă să merg sau nu la ea, nu puteam să plecăm împreună şi de cele mai multe ori îi trimiteam un mesaj imediat după ce pleca să văd dacă vrea să petreacă restul serii cu mine, se mai întâmplase să îmi spună că vrea să fie singură şi mă demoraliza.

Din fericire răspunsul primit a fost unul pozitiv, am plecat cu Vica, am lăsat-o acasă şi m-am îndrepta la Roza imediat după. Ea era deja îmbrăcată în pijamale, o plimbase pe Princess şi nu avea tocmai starea necesară pentru o seară romantică. Am cântărit bine opţiunile, dacă încercam din nou să iniţiez un act sexual eram convins că nu va fi receptivă şi vom ajunge din nou în punctul în care să ne certăm pentru că nu pot performa. Dacă simţeam că femeia de lângă mine nu este în totalitate implicată, actul în sine nu putea fi desăvârşit, consider sexul mai mult decât atât, un act de contopire între două persoane care îşi doresc în aceeaşi măsură să întreprindă activitatea, în caz contrar eu nu puteam să am o erecţie şi seara devenea una neplăcută. Testez apele cu o întrebare care să evite subiectul sexului:

— Te văd obosită, facem nani acum, da? O întreb eu după ce îi evaluez starea în care se afla.

— Da, mi-e somn şi sunt foarte obosită, am avut o săptămână încărcată, a replicat ea în timp ce se aşeza în pat.

Răspunsul ei a fost ca o gură de oxigen pentru mine, asta în primul rând pentru că am evitat din nou un scenariu la finalul căruia anxietatea mea să se accentueze şi totodată pentru că îmi oferea răgaz să mă gândesc la o nouă abordare. M-am aşezat în pat lângă ea, ne-am sărutat preţ de câteva zeci de secunde, la finele cărora şi-a proptit

capul pe pieptul meu, m-a cuprins cu mâna de umăr şi a intrat într-un somn profund. Eu încă nu adormisem şi încercam să mă încarc cu energie pozitivă din simpla ei prezenţă, îmi condiţionam creierul să iasă din starea de letargie şi să mă umplu cu încrederea că femeia de lângă mine, chiar dacă aparent nu este total implicată, mă vede ca pe bărbatul viselor ei însă nu vrea să o arate. Îmi aşez uşor mâna pe capul ei, închid ochii şi mă concentrez asupra respiraţiei ei, de fiecare dată când inspira, capul îi juca uşor pe pieptul meu, îmi cream o imagine în cap conform căreia de fiecare dată când ea trăgea aer în piept, de fapt inhala un pic din sufletul meu şi se umplea cu dragostea pe care eu i-o purtam necondiţionat. Adorm şi eu, mai liniştit decât eram când am ajuns la ea şi mă cufund în lumea viselor.

Când ne trezim ne bem repede cafeaua şi fiecare o tuleşte unde are treabă, eu mergeam la sală cu Livia şi ea avea programare la unghii după care trebuia să mergem toţi din grup acasă la Livia care organiza o petrecere restrânsă cu echipa de pe proiectul pe care lucrasem în ultimele luni. Ajung la sală şi eram cu mintea în altă parte, Roza era omniprezentă şi nu puteam să o scot sub nicio formă din cap, nici măcar pentru o oră cât dura antrenamentul. Livia mă vede un pic abătut şi iniţiază conversaţia privind viaţa mea personală:

— Ce îţi mai face mândra?

— Bine, azi are program de voie cu fetele.

— Păi şi nu zice nimic că o laşi şi vii cu altcineva la sală? Deja o simţeam că are o bănuială despre cine ar putea fi potenţiala mea mândră.

— Nu zice nimic, avem încredere unul în celălalt şi ştie că eu nu aş face vreodată ceva cu altcineva cât sunt cu ea.

Ea zâmbeşte cu subînţeles şi continuă antrenamentul riguros pe care i l-am pregătit şi nu mai menţionează nimic de mândră. După ce terminăm îmi spune că ne aşteaptă

mai târziu la ea şi că are confirmarea că vor veni Roza, Vica, Tina şi Mutu. Era invitat şi Robert dar acesta avea alte planuri, aşa că nu mai putea ajunge.

Spre seară ne strângem cu toţii lângă complexul în care stătea Livia. Eu eram în zonă deja pentru că aveam un apartament lângă ea pe care îl renovam. Primul care ajunge este Mutu, purta o şapcă, nişte pantaloni mai largi pe el şi un maiou, se juca pe telefon şi în paralel mai vorbea cu câte o fată. El plecase de vreo două luni din firmă şi îmi povesteşte despre noul loc de muncă, sarcinile de zi cu zi, colegele pe care le are, cum niciuna nu este material de o aventură, sarcinile de zi cu zi, etc. Făceam conversaţie mai mult pentru a omorî timpul cât le aşteptam pe cele trei să sosească, aveau obiceiul să întârzie şi eu deja mă obişnuisem cu ideea, deja nu mă mai deranja. Apar şi ele trei într-un final la pachet şi ne ducem la Livia. Ea ne aştepta cu berile şi vinul la rece, cu nişte apetitive şi produse pentru ronţăit. Ne invită să ne instalăm confortabil, ne aduce fiecăruia să bem ce vrem şi începem să avem o discuţie relaxată.

Roza se duce pe balcon cu Tina care părea marcată de o problemă şi nu era în apele ei, se vedea că toate zâmbetele ei sunt forţate, glasul era vlăguit şi limbajul corpului emana resemnare şi suferinţă. Le observ că aveau o discuţie destul de serioasă în care Tina gesticula şi se întrista cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, era evident că ceva important se întâmplase, de aceea le mai las un pic să discute. Roza era văzută de către persoanele din firmă ca un confident, veneau la ea şi se confesau când aveau ceva pe suflet, ea era tipul de persoană care emana încredere şi te puteai destăinui în faţa ei, deşi ea era opusul, un pic paradoxal şi antitetic.

Le las să termine conversaţia şi mă duc şi eu pe balcon să fumez o ţigară, mă ardea plămânul şi dorinţa de a sta în compania Rozei. Ele se opresc pentru un moment din discuţie şi se uită una la cealaltă, Tina parcă cerea

aprobarea Rozei din priviri ca să îmi spună şi mie ce o neliniştea. Am aflat că tocmai se despărţise de prietenul ei cu care era împreună de doi ani de zile şi în apartamentul căruia stătea şi acum trebuia să se întoarcă acasă pentru că el a dat-o afară. Nu se înţelegea bine cu mama ei iar Roza i-a propus că dacă vrea se poate muta la ea o perioadă. Când am auzit asta am simţit un disconfort uriaş şi totodată o lipsă de respect a Rozei la adresa mea. Nu voia să facă publică relaţia dintre noi şi acasă la ea era singura opţiune viabilă ca să ne vedem. La mine unde urma să mă mut i-ar fi fost greu să petreacă weekend-urile pentru că o avea pe Princess şi trebuia să aibă grijă de ea, practic asta ar fi însemnat că pentru următoarele câteva luni ne-am fi furişat fie la mine, fie la ea atunci când Tina ar fi fost plecată o seară. Invitaţia era lansată şi aştepta un răspuns în săptămâna ce urma, detaliu care mi-a amplificat starea de nelinişte pe care deja o simţeam din seara anterioară.

În cele din urmă Tina se întoarce în casă şi eu cu Roza rămânem pe balcon să discutăm, evit subiectul cu mutarea Tinei deoarece plănuiam să vorbim despre asta când ajungeam acasă la ea. În timp ce discutăm ea îşi aprinde o ţigară şi nu era atentă la brichetă, părul ei nu era strâns în coadă ci era lăsat să curgă natural pe toată forma capului ei, iar în loc să aprindă ţigara, îşi aprinde părul. Ea încremenise şi nu avea nicio reacţie, flama se ridica rapid de la vârful părului care îi cădea cam cu doi centimetri mai jos de linia umerilor până spre scalp. Fără nicio ezitare îmi întind mâna spre flamă şi i-o strâng în pumn pentru a nu permite focului să aibă oxigen şi să se stingă. În cele din urmă focul se stinge şi un puternic miros de păr ars îmbie balconul, moment în care conştientizează şi ea ce s-a întâmplat şi se uită perplexă la mine şi la păr, scoate ţigara din gură şi rămâne mută câteva secunde. Îmi mulţumeşte şi mă întreabă cum de am reacţionat aşa de repede, eu îi răspund:

— Când am văzut flama primul lucru la care m-am gândit a fost să te protejez, nu aş putea niciodată să văd că ţi se întâmplă ceva şi să rămân fără reacţie.

Ea a rămas uimită şi zâmbea, după care mă întreabă:

— Atât de mult mă iubeşti?

— Da, eşti femeia pentru care aş face orice, i-am răspuns uitându-mă în ochii ei şi dorind atât de mult să o iau în braţe şi să o sărut, dar neputând să fac asta pentru că eram la Livia şi am fi fost reperaţi uşor.

Ea se simţea deja foarte confortabil, uitase că podoaba ei capilară a suferit mici daune şi începem să avem o discuţie mai serioasă despre noi şi viitorul nostru:

— Alfie, tu chiar te vezi cu mine o viaţă?

— Da, mă văd cu tine o viaţă şi chiar mai mult, asta simt şi nu pot schimba.

— Şi mă vezi şi ca mama copiilor tăi?

— Absolut.

— Dar dacă nu o să pot să îţi ofer un copil? E posibil să nu pot să rămân gravidă.

— Nu mă deranjează, important e să fiu cu tine, să-mi petrec timpul cu tine şi să ne bucurăm împreună de tot ceea ce urmează.

— Asta spui acum, dar peste câţiva ani o să vezi că asta o să te deranjeze şi atunci ce mă fac? Dacă mă laşi?

— Dacă nu mă deranjează acum nu mă va deranja nici atunci, îmi iau un angajament şi merg cu el până la capăt, cu tine vreau totul sau nimic, iar dacă aleg totul, faptul că nu putem avea un copil nu mă va deranja.

Era un pic sceptică însă părea mai convinsă de ceea ce simţeam pentru ea. Am terminat de fumat şi ne-am întors în casă, venise mâncarea şi Livia ne-a servit. După ce terminăm de mâncat mai stăm un sfert de oră şi plecăm, eu plec împreună cu Roza şi Vica, o lăsăm pe Vica acasă şi ne continuăm drumul până la Roza. Urcăm pe scări şi Princess bătea cu lăbuţa în uşă la auzul paşilor

noştri, avea nevoie să iasă la plimbare, îi punem lesa şi o ducem împreună la plimbare. Obişnuiam seara să o ducem împreună, dădeam o tură de cartier şi păream ca o familie fericită, pentru mine erau cele mai frumoase momente în afara apartamentului ei pentru că simţeam că trăiesc cu adevărat, nu ne ascundeam şi puteam să fim noi, stângaci şi îndrăgostiţi în văzul lumii.

Princess avea chef de plimbare şi am mai lungit-o un pic, o ţineam pe Roza de mână şi ne priveam în ochi în timp ce Princess ne ghida pe stradă, îmi doream în momentul acela să nu fim colegi de muncă şi să pot să evadez cu ea din cotidian, să iau două bilete de avion şi să mergem unde vedeam cu ochii, să fiu doar eu cu ea, să nu mai mă simt ca un pungaş urmărit la fiecare colţ, să îi sărut buzele sub lumina felinarelor, să o ţin de mână pe bulevard şi să o privesc adânc în ochi pe o bancă în piaţa publică.

Revenim în casă şi ea intră să-şi facă baie, eu rămân cu Princess pe canapea şi oscilez între a deschide sau nu televizorul, era meciul Germania-Italia de la Campionatul European şi mi-ar fi plăcut să văd finalul dar totodată aş fi vrut şi să mă joc cu Princess, stătea în două labe, cu lăbuţele din faţă proptite pe canapea şi dădea din coadă, avea chef de joacă şi ochişorii ei aveau acelaşi efect de înmuiere a sufletului meu pe care îi aveau ochişorii mamei ei, se vedea că sunt mamă şi fiică, cel puţin în accepţiunea Rozei, dar şi a mea după ce am petrecut mai mult timp cu ele. O prind de lăbuţe şi o urc pe canapea pe spate şi încep să o mângâi pe burtă, îşi dă capul într-o parte, deschide gura larg zâmbitoare, scoate limbuţa şi îşi îndoaie urechile, de fiecare dată când mă opream îmi lingea mâna ca să continui şi după aceea îşi deplasa capul din nou într-o parte, în timp ce mişca frenetic din codiţă. Simt şi acum atingerea pielii ei şi bucuria pe care o simţea atunci când ne jucam.

Între timp Roza termină de făcut baie şi vine în halat

şi cu prosopul pe cap la noi, surprinzându-ne în mijlocul acţiunii, mă strânge în braţe de la spate şi mă sărută uşor pe ceafă, moment în care îmi întorc capul şi o sărut la rândul meu. Princess a înţeles că este momentul nostru de afecţiune şi a părăsit nu doar canapeaua, ci şi camera. Ne aşezăm îmbrăţişaţi pe canapeaua ei şi începem o discuţie din nou serioasă despre viitorul nostru împreună, ca un cuplu. În trecut avusesem discuţii despre faptul că într-un cuplu bărbatul trebuie să câştige mai mult decât femeia, lucru cu care şi eu eram de acord însă din cauza diferenţei de vârstă în defavoarea mea, acest lucru nu ar fi fost posibil pentru o perioadă destul de lungă de timp. Ea este o femeie deşteaptă, care ştie ce face şi are ambiţii mari, deci chiar dacă cu am potenţial mai mare decât ea, tot ar fi durat o perioadă destul de lungă să o ajung şi chiar să o depăşesc din punct de vedere al venitului, astfel am început din nou discuţia, de data asta menţionând şi ceea ce intenţionez să fac pe viitor ca să ajung la nivelul scontat:

— Uite, ştiu că momentan mai am multe de învăţat şi trebuie să trec prin multe etape, în următorii ani va trebui să lucrez foarte mult şi cel mai probabil nu voi putea fi tot timpul disponibil pentru tine, dar toate sacrificiile pe care vreau să le fac sunt ca să ne fie amândurora bine şi să avem un viitor liniştit şi fericit împreună.

— Ştiu că ai multe de învăţat şi că trebuie să treci prin multe, dar ştiu ce potenţial ai şi că o să te descurci.

— Nu te va deranja faptul că foarte probabil tu îţi vei schimba locul de muncă înaintea mea şi vei avea mai mult timp liber iar eu nu voi fi tot timpul lângă tine?

— Aş fi nebună la cap să nu înţeleg asta, mai ales că şi eu am trecut prin asta şi ştiu cum este să munceşti mult. Singurul lucru care m-ar deranja ar fi să te duci cu alta, altfel înţeleg totul şi te încurajez.

— Eşti conştientă şi tu că niciodată în viaţa mea nu m-aş duce la o altă femeie, tu îmi oferi tot ce am nevoie şi

nu văd niciun motiv pentru care te-aş înşela vreodată în viaţa mea.

— Spui asta acum, dar dacă o să ajungi să faci şi bani şi eu să îmbătrânesc nu o să mai vezi lucrurile chiar aşa.

— Îţi înţeleg punctul de vedere şi ştiu că e natura bărbatului să se ducă din floare în floare, dar eu nu sunt aşa, nu sunt ca alţii şi nu mă vor interesa alte femei.

— Mulţi mi-au mai zis asta şi în cele din urmă m-au dezamăgit.

— Nu va fi şi cazul meu, ştiu că orice aş promite acum nu are suport, dar ai încredere în mine până la capăt şi o să fac tot ce îmi stă în putinţă să demonstrez că ceea ce spun este adevărat şi că nu sunt ca restul, dacă nu credeam cu tărie în asta nu mai eram acum cu tine.

— O să vedem ce ne rezervă viitorul, momentan sunt doar vorbe.

O înţelegeam perfect la ce se referă, rezonam cu fiecare cuvânt al ei şi interferam pe aceeaşi lungime de undă cu tonalitatea ei. Îi simţeam frica şi când mă uitam în ochii ei îi reperam suferinţa acumulată de-a lungul timpului cu fiecare deziluzie, îmi doream extrem de mult să-mi ofere oportunitatea să-i demonstrez că nu sunt ca restul. Eram conştient că am multe minusuri, am anumite carenţe în comportamentul meu, profesional nu sunt chiar cel mai strălucit individ, mai sunt şi arogant în anumite situaţii, însă am ambiţie şi ambiţia mea în ceea ce o privea pe ea era să fim fericiţi ca un cuplu. Nu m-ar fi deranjat să fiu eu cel care oferă mai mult în relaţie deoarece ştiam că pot să duc, ştiam că limita mea era mai departe decât a ei, ştiam că indiferent de impas eu pot să o scot din derelicţiune, eu pot să îi alin suferinţele, pot să îi dezmierd fruntea când e încruntată şi pot să-i îmblânzesc privirea când e nervoasă.

Era ciudat să ştiu că pot să ofer atât de multe pe termen lung dar că sunt atât de limitat de timp şi circumstanţe în prezent, mă înfuria de cele mai multe ori

că poate trebuia să o fi întâlnit un pic mai târziu, când eram mai bine pe picioarele mele. Eram într-o situaţie în care ea îşi dorea ceva cu adevărat şi eu puteam să îi ofer ceva virtual, ea voia certitudini iar eu eram o promisiune, singurele lucruri pe care i le puteam oferi acum erau respectul, dragostea, afecţiunea, atenţia şi prezenţa mea, una totală şi pură, neviciată de factori externi când eram cu ea mă pierdeam în vastitatea personalităţii ei, mă absorbea şi îmi amplifica punctele forte, simţeam că lângă ea în viaţă pot escalada orice munte, pot trece peste orice obstacol, pot traversa orice ocean şi pot atinge bolta cerească în zbor.

Mi-era greu să fiu conectat sută la sută la prezentul cu ea, viitorul era cel care părea mai incitant, dar ca să ajung acolo trebuia să trec prin furcile caudine. Îmi cream mai mult singur o stare de disconfort pe care mi-era greu să o ţin ascunsă de ea, dar încercam din răsputeri să nu fie evidentă.

Terminăm de discutat şi ea se duce să-şi usuce părul în timp ce eu vin după ea în baie. Mă fascina să stau pe vasul de toaletă cu capacul lăsat şi efectiv să mă uit la ea în timp ce îşi usca părul, era una dintre plăcerile mele nevinovate, felul în care rotea foehnul şi îşi mai întorcea privirea către mine mă făcea să mă simt ca un copil într-un magazin de bomboane, ea era conştientă că îmi place să o admir şi îi hrănea orgoliul dar totodată o făcea să se simtă şi frumoasă, chiar dacă ea de multe ori era nesigură pe ea, pentru mine era cea mai frumoasă femeie din lume.

După ce îşi usucă părul mergem în dormitor, aveam amândoi chef să facem dragoste după ce ne-am apropiat şi mai mult prin discuţiile avute şi eu din nou mă simţeam pe teren minat, îmi doream cu mai multă ardoare să îi ofer un orgasm care să-i facă seara frumoasă şi încep să mă concentrez doar asupra corpului ei, neglijându-mă pe mine. Îi scot halatul uşor şi o mângâi lent pe coapse, pe sâni, pe gât, îmi trec mâna prin părul ei, mă mai opresc să-

i văd privirea, o sărut pe lobul urechii, pe gât, pe sâni, în timp ce îi strâng mâinile şi cobor uşor buzele pe buric şi mai jos până spre clitoris. Îi flexez uşor genunchii şi îi ridic pentru a avea suport pentru umeri şi încep să îi ofer sex oral. O aud cum geme, cum schimbă registrul fonic la fiecare mişcare tacticoasă a limbii mele, simt cearşaful cum fuge sub strânsoarea mâinii ei şi mâna ei plimbată haotic prin părul meu. Este aproape acolo, îşi arcuieşte spatele şi îşi pune ambele mâini pe capul meu după care mă împinge puternic şi îmi cere imperativ să iau prezervativul şi să mi-l pun, rămân şocat şi îi spun:

— Nu am încă erecţie completă.

— Cum nu ai încă erecţie? Eşti defect?

— Pur şi simplu n-am.

— Las-o naibii, gata nu mai facem sex niciodată.

Se ridică, îşi ia halatul pe ea şi se duce val vârtej în baie unde stă în jur de cinci minute. Eu rămân pe pat, în genunchi, gândindu-mă cum am dezamăgit-o din nou, îmi neglijasem plăcerea mea şi voiam să îi ofer orgasm prin sex oral, după care să continuăm cu sărutări şi atingeri până reuşesc să am şi eu o erecţie şi să îi ofer un nou orgasm. Socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg şi am rămas amândoi nesatisfăcuţi şi cu frustrări şi mai mari acumulate, eram posac iar ea de-a dreptul înfuriată. Aud uşa deschizându-se puternic şi pe ea venind în dormitor cu un mers foarte apăsat, îşi luase pijamalele pe ea şi se pune în pat, se întoarce şi se înveleşte. Evit pentru un moment să spun ceva însă în cele din urmă iniţiez conversaţia:

— Roza, nu ştiu ce este cu mine, pur şi simplu am vrut să ai un orgasm doar din sex oral şi nu m-am gândit să am şi eu o erecţie, nu sunt nici robot şi nici nu am putut să mă concentrez pe asta, eram prea concentrat la tine.

— Hai las-o încolo, ai o problemă? Nu poţi face nimic? Mie nu mi s-a mai întâmplat până acum aşa ceva.

— Am simţit cum m-ai împins şi nu am mai putut să mă concentrez pe nimic, am perceput-o ca o respingere, de ce ai procedat aşa?

— Când eram cu Ion îmi oferea mereu un orgasm prin sex oral înainte de sex şi după un mai aveam, pe lângă asta făceam sex doar sâmbăta şi am ajuns să nu îmi mai placă, nu vreau să îmi calculez sexul şi nici să mai am orgasm prin sex oral.

— Am înţeles, asta este, s-a întâmplat, data viitoare va fi mai bine.

— Care data viitoare, că deja e a doua oară când ţi se întâmplă, nu mai facem sex, gata.

Nu ştiam ce să mai zic, nu voiam să insist şi nici nu voiam să mă gudur pe lângă ea pentru a obţine un strop de afecţiune şi sex, îi răspund scurt „Bine” şi ne culcăm amândoi. În toiul nopţii mă trezesc de câteva ori, mi-era greu să dorm şi ea avea o rigiditate şi o răceală în corp pe care nu puteam să o trec cu vederea, se mutase pe marginea patului şi mâna o ţinea în afara patului, nici măcar pe Princess nu o mai ţinea în braţe iar faţa o avea încordată. M-am ridicat din pat şi m-am dus pe canapea unde am început să citesc ştirile, era în jur de patru dimineaţa şi eu nu aveam somn, a fost prima oară când am simţit răceala ei atât de pregnant şi începusem să am semne de îndoială privind perfecţiunea Rozei pe care mi-o creionasem în cap.

Am început să raţionalizez comportamentul ei şi respingerea pe care o repetase de două ori într-o săptămână. De fiecare dată a avut un ton acuzator care însoţea respingerea, limbajul corpului era unul defensiv de fiecare dată iar afecţiunea lipsea cu desăvârşire. Conştientizam că ea încă nu simte ceea ce simt eu pentru ea, dar trăiam cu speranţa că în timp va avea sentimente puternice faţă de mine, la începutul relaţiei mi-a zis că la ea procesul de îndrăgostire e unul de durată, că aşa funcţionează ea şi lucrurile se vor aşeza în timp. Puneam

prea mult accent pe vorbele ei şi mult prea puţin pe acţiuni, îmi ascultam inima şi nu creierul, cel care până atunci nu mă făcuse să mă îndrăgostesc de nicio femeie.

Deja aveam o urmă de îndoială în ceea ce o priveşte pe ea şi viitorul nostru, deşi cu numai câteva ore în urmă o vedeam ca cea care îmi va întregi viaţa. Au fost în jur de 30 de minute în care mi-era greu să disting realitatea de imaginaţie, priveam ca printr-un hublou la amintirile cu ea, încercam să observ tipare comportamentale, să rememorez cuvintele spuse, felul în care le spunea, privirea ei, tonalitatea, limbajul corpului, eram în transă şi asta nu mă ajuta, doar mă făcea mai bolând.

În cele din urmă mă opresc din analizat şi mă duc lângă ea în dormitor să adorm la loc, între timp Princess se trezise şi ea şi mă urma prin casă, o urc în pat şi o iau în braţe, simţeam nevoia de afecţiune şi ea era singurul suflet din cameră care în momentul ăla îmi oferea. Îmi dădea uşor cu lăbuţa pe piept şi mă lingea pe tricou, o vedeam ca pe un copil care îmi simte suferinţa şi vrea să mi-o aline cumva.

De dimineaţă Roza nu era în cea mai bună stare, am văzut-o că în continuare are o aură de răceală şi nu am insistat, m-am dus să fac micul dejun şi ea a venit în bucătărie să prepare cafeaua, am zis să vorbesc cu ea şi să nu o mai lungesc:

— Uite care e treaba, în ultimele săptămâni nu am fost în apele mele, am avut şi nişte probleme în familie şi la muncă şi tu eşti refugiul meu, când am văzut că m-ai respins de prima oară m-am inhibat şi după totul a venit în cascadă.

— De ce nu mi-ai zis că ai probleme şi că te neliniştesc?

— Nu am vrut să te încarc şi pe tine cu problemele mele, ştiu că eşti deja prinsă cu munca şi ale tale şi chiar nu îmi doresc să îţi transmit emoţii negative.

— Data viitoare te rog să îmi spui când mai este vreo

problemă, ştii că te înţeleg, dacă îmi spuneai dinainte nu se mai ajungea aici.

Ştiam că are dreptate şi aici greşisem eu, nu fusesem tocmai sincer cu ea şi evitam să îi prezint toate problemele mele, aveam destul de multe dar consideram că sunt bărbat şi că trebuie să le rezolv, poate m-ar fi ajutat să îi comunic şi ei o parte din ele, dar nu voiam să par nici slab, nici lipsit de soluţii, deci am evitat să îi expun ceea ce se întâmpla în viaţa mea personală. Poate dacă aş fi făcut-o nu aş mai fi ajuns în punctul acesta, însă să mă gândesc la o alternativă era deja tardiv. Termin micul dejun şi ne punem la masă, ea pune pâinea la prăjit iar în momentul în care aceasta iese din aparat ea tresare un pic speriată, moment în care o întreb:

— Ce s-a întâmplat, de ce te-ai speriat?

— Mereu când aud un zgomot tresar.

— Din ce cauză?

— Când lucram la amanet am fost ameninţată cu pistolul de un individ care voia să îmi fure banii, am apăsat butonul de panică şi m-am ascuns sub tejghea, pe moment nu am conştientizat ce s-a întâmplat însă după aceea am început să plâng şi am rămas cu sechele de fiecare dată când aud un zgomot.

— Ascultând-o mi-am dat seama că e o persoană sensibilă, care este uşor afectată de diferite evenimente din viaţa ei. Mantia de titaniu pe care o afişa la fiecare pas în societate era la fel de casantă precum un glob de cristal, internaliza şi bloca înăuntrul ei fiecare experienţă cu impact emoţional negativ, chiar dacă dădea impresia că trece uşor peste şi nu îi pasă, ştiam că nu este deloc aşa. Era frământată de experienţele negative din viaţa ei şi modalitatea prin care ea reuşea să treacă peste era să se detaşeze de amintiri, să intre în lumea ei, iar când interacţiona cu cineva să se ancoreze din nou în realitatea imediată. Făcea acest salt emoţional cu măiestrie, însă era evident că cicatricile rămase îi afectau judecata şi îi

accentuau bipolaritatea oricât ar fi încercat să ascundă asta.

Am continuat să mâncăm şi după aceea ne-am petrecut restul după-amiezii dormind şi urmărind filme, nu mai resimţeam atâta presiune dar nici nu mai voiam să încerc să iniţiez vreun act sexual cu ea. Simţea că nu mai pun presiune şi în cele din urmă s-a mai înmuiat, reluând gesturile de afecţiune la adresa mea, dar nelinişstea mea încă mai pulsa şi în anumite momente îi sesizam încordarea, ştiam că ceva este în neregulă dar evitam orice formă de conflict cu ea. Seara eu am plecat pentru că aveam o delegaţie în provincie, niciodată nu rămâneam peste noapte la ea duminica atunci când plecam luni deoarece ar fi trebuit să las adresa ei pentru a fi ridicat şi asta ne-ar fi dat de gol.

Săptămâna a trecut relativ rapid, mai vorbeam prin mesaje şi destul de scurt seara înainte de culcare. Sâmbătă se împlineau trei luni de relaţie, pentru mine, intensitatea acestora părea veşnică, aşa că m-am hotărât joi seară să îi comand un buchet de flori pe care avea să îl primească acasă sâmbătă. Ştiam care e programul ei şi că avea o programare la unghii la ora 11, motiv pentru care am pus ora de livrare zece. I-am comandat un buchet de 11 trandafiri roşii cu gypsophila, împachetaţi frumos în folie argintie. Trandafirii roşii erau florile ei preferate şi voiam să îi înseninez ziua încă de dimineaţă. Vineri seara ajung la ea şi eram nerăbdător să vină dimineaţa ca să primească florile, am ajuns târziu în oraş şi eram frânt, ea la fel şi ne-am culcat la câteva zeci de minute după ce am ajuns la ea.

Când ne trezim pregătesc micul dejun şi dau un telefon să mă asigur că florile vor fi livrate la timp, Roza voia să plece mai devreme decât anticipasem anterior şi voiam să nu piardă surpriza. Agentul de livrare ajunge şi sună la interfon, Roza înlemneşte, nu aşteaptă de regulă pe nimeni să vină la ea acasă, mai ales într-o zi de sâmbătă, se duce spre interfon şi aşteaptă să vadă când

închide. Cum se opreşte interfonul ea primeşte un apel, era de la Livia, brusc s-a albit la faţă, credea că ea este la uşă şi că ne va găsi pe amândoi împreună şi va ieşi mare scandal în firmă, lasă telefonul să sune şi se aşază speriată pe canapea. În timp ce interfonul sună din nou, mă duc să deschid şi ea strigă spre mine:

— Nu te du la uşă, e o greşeală!

Mă amuzam un pic pentru că cu ştiam cine este la uşă, ea era cuprinsă de o stare de panică şi refuza să se ducă. Între timp îmi sună telefonul, lăsasem numărul meu ca număr de contact, eram conştient că dacă îl las pe al ei ea va neglija telefonul şi nu va răspunde, aşa că îi zic băiatului care făcea livrarea să mai sune odată într-un minut şi eu îi spun Rozei să se ducă la uşă:

— Du-te la uşă te rog.

— De ce să mă duc? Ce ai făcut?

— E o surpriză, o să îţi placă.

— Ştii doar că nu îmi plac surprizele, spune-mi ce ai făcut.

— Du-te te rog la uşă şi deschide când sună şi ai să vezi, ai încredere în mine.

Se duce spăsită spre uşă şi cu o lipsă de încredere privind ceea ce urma să se întâmple când deschide uşa, interfonul sună şi ea îi dă drumul agentului să intre în clădire, era în faţa uşii şi tremura. Se aude bătaia în uşă şi deschide timidă uşa, nu aud ce vorbeşte dar aud uşa când se închide, stăteam pe canapea şi voiam să îi văd chipul atunci când intră în cameră. Vine agale spre mine, mută de uimire, se uită în ochii mei, se uită la flori, se aşază cu ele în braţe lângă mine şi o întreb:

— Îţi place surpriza?

— Da… Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Eşti fericită Roza?

— Da, sunt foarte fericită dar şi uimită, nu mi s-a mai întâmplat asta până acum.

— Mă bucur, voi încerca să îmi fac un obicei din a-ţi face surprize plăcute.

Să îi văd chipul radiind de bucurie îmi umplea inima, mă simţeam împlinit şi satisfacţia de moment era una incomensurabilă, faptul că am reuşit să îi aduc un zâmbet pe buze şi să-i schimb starea îmi oferea un calm şi o linişte interioară întremătoare. Totuşi, după ce am plecat de la ea am simţit că ceva nu era tocmai în regulă, simţirile mele anunţau că urma să vină ceva pentru care nu eram tocmai pregătit.

Capitolul 7

Periplul Vienez

Relaţia mea cu Roza începea să scârţâie, nu mai eram la fel de dezinvolţi şi se simţea o oarecare tensiune şi încordare între noi. Mă sună într-o vineri când eram în concediu şi mă întreabă dacă vreau să îmi anulez săptămâna următoare care era tot de concediu ca să lucrez pe proiectul la care lucra şi ea. Stătusem de două săptămâni acasă şi mai aveam încă două şi deja mă plictisisem, aşa că i-am zis că voi veni să lucrez săptămâna următoare, ea era prinsă cu munca şi prezenţa mea i-ar fi făcut viaţa mai uşoară pentru că eram determinat să lucrez intens pentru ca ea să termine mai repede şi să avem mai mult timp de petrecut împreună.

Weekend-ul îl petrecem împreună şi evităm din nou orice formă de contactul sexual, ea era pe stop şi asta îmi oferea linişte, nu mai trebuia să mă gândesc dacă să forţez ceva sau nu, era totul foarte clar. Am stat mai mult şi am dormit şi ne-am uitat la filme, cam ce făceam de regulă dat fiind faptul că evitam să ieşim oriunde pentru a nu fi zăriţi de cineva. Decidem în schimb ca de ziua mea să mergem la Milano iar eu fac rezervarea de bilete şi ea de hotel, a spus

că vrea să îmi facă un cadou frumos de ziua mea şi că trebuie cumva să-mi răsplătească toate gesturile frumoase pe care le-am făcut pentru ea şi faptul că sunt tot timpul acolo, aşa a simţit ea.

Mă simţeam măgulit, era prima oară când cineva se gândea să îmi facă un astfel de cadou, cu toate că era mai rece în ultima perioadă, ceva îmi spunea că mă iubeşte şi ea dar că îi este frică să se ataşeze întru totul, nu voia să aibă inima distrusă, dar totodată nu voia nici să se poarte cu mine ca o scorpie nerecunoscătoare. Era un conflict interior pentru ea, deşi sunt convins că mă iubea, nu era nici pe departe intensitatea cu care o iubeam eu iar asta o deranja un pic, ştia că niciodată nu o să simtă cu atâta pasiune ceva pentru mine cum simt eu pentru ea.

Luni dimineaţă lucram împreună şi eu îmi petrecusem weekend-ul la ea, era prima oară când lucram pe acelaşi proiect de când eram un cuplu şi trebuia să ne purtăm cât mai natural posibil, fără să dăm impresia că între noi se întâmplă ceva. Eu plec înaintea ei şi ea rămâne să o plimbe pe Princess, după care vine şi ea la client.

Roza era stresată pentru că avea o problemă de sănătate, nu era în apele ei iar ultima dată când fusese la doctor rezultatele nu erau foarte bune. Ştiam asta de vreo lună şi o băteam la cap să îşi facă din nou toate analizele pentru a şti ce are şi să ştim cum rezolvăm problema. Mă deranja să ştiu că ea are ceva, orice zgaibă ar fi avut ea era ca şi cum o aveam eu, sufeream pentru ea şi mi-o doream sănătoasă în permanenţă ca să mă bucur de timpul în compania ei. Dacă ar fi avut orice problemă aş fi fost acolo lângă ea, zi şi noapte, 24 din 24, să mă asigur că trece peste toate şi are aproape o persoană care şi-ar da şi sufletul pentru ea, atât de îndrăgostit eram de ea.

Am bătut-o în continuare la cap cât am fost la masă şi până la urmă şi-a făcut programarea pentru vineri, era un pic speriată dar eu i-am zis să stea liniştită pentru că totul va fi bine. Întotdeauna, chiar dacă nu eram convins că

totul va fi bine, îi spuneam asta, voiam să fiu pozitiv şi astfel şi acţiunile mele îşi urmau cursul vorbelor, ştiam că eu sunt persoana mai puternică în relaţie şi ea se baza pe mine, iar orice îndoială a mea era resimţită din plin de ea.

Fusese prea mult deziluzionată, avea nevoie de un turn de control, de un bărbat imuabil care să ştie ce vrea şi cum să o direcţioneze, iar eu asta voiam să fac, dar nu aveam întocmai toate pârghiile să şi reuşesc asta.

Restul săptămânii părea că nu mai e atât de abătută, la muncă era în apele ei iar seara când discutam, fie la ea, fie la telefon, nu menţiona nimic de problemele ei, urma să se ducă vineri dimineaţă la doctor iar joi am petrecut seara separat, spunea că vrea să fie singură înainte de control şi eu i-am înţeles dorinţa.

Vineri dimineaţă ajung la muncă mai târziu şi ea încă nu venise, avea programarea la opt dimineaţa şi era deja zece, mi se părea că este ceva destul de serios dacă stă atât de mult dar nu am dat prea multă atenţie. Eu eram destul de prins cu munca şi m-am dus să discut cu contabilii firmei pentru a rezolva nişte probleme. În timp ce eram în toiul discuţiei o vând pe ea cum intră iute pe uşă şi se duce în camera rezervată echipei noastre, nu schiţase niciun gest, nu se uitase în stânga sau în dreapta, era teleghidată şi părea absentă, mă pusese pe gânduri şi încercam să deduc ceea ce se întâmplase cu ea.

Când mă întorc în sală ea era posacă, nu vorbea şi era cufundată în gândurile ei. La masă din nou nu spunea mai nimic şi deja trăgeam un semnal de alarmă dar nu intram încă în panică, trebuia să ieşim seara cu Vica şi aveam să discut pe drum cu ea despre ce a făcut la control. S-a dus într-o şedinţă şi am rămas singur, îmi terminasem treaba dar o aşteptam să mergem împreună. La un moment dat se întoarce în sală, eram singuri şi mă întreabă ce fac:

— Tu de ce mai stai, nu ai terminat treaba?

— Ba da, dar vorbisem că ieşim diseară şi te aştept

să termini

— Du-te te rog frumos acasă, vreau să mă văd singură cu Vica.

— Ai păţit ceva?

— Nu, pur şi simplu vreau să fiu doar cu ea, du-te te rog.

După ce mă roagă să plec se întoarce în şedinţă, eu îmi strâng laptopul şi plec spre casă, era ziua mamei şi mă opresc să îi iau un buchet de flori, după ce le plătesc îmi vibrează telefonul, aveam un mesaj de la ea:

— Te rog frumos să nu te superi pe mine.

— Nu mă supăr, este ok, mă duc la ziua mamei şi o să stau cu ea. Trimit mesajul şi imediat primesc un telefon din partea ei:

— Alfie, nu vreau să te superi pe mine, chiar îmi pare rău că nu vii şi tu dar pur şi simplu nu vreau să fiu cu nimeni în seara asta, mă văd un pic cu Vica şi după mă duc acasă să dorm.

— Bine, sună-mă mâine şi discutăm, îi replic eu.

Restul serii am stat şi m-am gândit la ea, nu înţelegeam ce veste ar fi putut primi din moment ce era atât de debusolată şi nu voia să stea cu mine, singura persoană care chiar o iubea sincer şi i-a promis că nu o va lăsa la greu, mi-era greu să accept situaţia şi am stat toată noaptea treaz, nu mă lua somnul şi mă gândeam la ce era mai rău.

A doua zi o las un pic să se liniştească şi o sun spre prânz, nu îmi răspunde şi inima îmi îngheaţă, era prima oară când se întâmpla asta şi nu aveam niciun răspuns. După o oră îmi trimite un mesaj şi îmi zice că nu are chef de nimeni şi nu vrea să vorbească. O înţeleg şi o las în pace restul zilei, nu voiam să o sufoc şi nici să o irit cu întrebări şi telefoane la care ştiam că nu îmi va răspunde.

Duminică o scot pe mama la o cafea ca şi monedă de schimb pentru cadoul pe care nu i l-am luat de ziua ei, în

timp ce stăteam la terasă mă sună:

— Ce faci Alfie?

— Bine, cu mama la o cafea, am scos-o pentru ziua ei.

— Bun atunci, dă-mi un mesaj când termini şi te sun eu, nu vreau să te deranjez.

Deja nu îi mai înţelegeam tiparul, ea nu obişnuia să fie atât de evazivă şi de regulă îmi spunea orice, oricând, m-am gândit că voia să ne vedem diseară şi am continuat să mă bucur de vremea frumoasă de afară şi capuccino-ul vienez pe care îl savuram. Când ajung acasă îi dau un mesaj şi mă sună imediat:

— Ai terminat? Poţi vorbi acum?

— Da Roza, ce s-a întâmplat, cum te simţi?

— Uite Alfie, consider că ar trebui să nu ne mai vedem, nu este tocmai momentul potrivit să fim împreună şi cred că mi-ar fi mai bine singură o perioadă, este mai bine pentru amândoi aşa.

— Nu înţeleg la ce te referi, ai vreo problemă ceva? Până acum câteva zile eram bine şi acum te-ai schimbat brusc, are legătură cu vizita la doctor?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, apreciez tot ce ai făcut pentru mine şi să ştii că nimeni nu a mai făcut vreodată aşa ceva, o să ţin minte toată viaţa şi vreau să rămânem prieteni.

— Eşti sigură Roza că asta e ceea ce vrei, e decizia ta finală? Dacă ne înţelegem atât de bine şi totul e atât de frumos de ce să ne despărţim? Nu are niciun sens, consider că suntem potriviţi şi indiferent ce se întâmplă putem rezolva împreună, ai încredere în mine şi te asigur că

— Totul va fi bine, dă-mi şansa asta şi o să trecem peste orice, mai gândeşte-te te rog şi vorbim în zilele ce urmează, bine?

— Alfie, nu vreau să suferi, nu sunt convinsă că vreau asta, dar cred că e cel mai bine aşa, dar uite, o să mă mai

gândesc şi o să vorbim, dar nu vreau să îţi dau speranţe.

— Sunt convins că vei lua alegerea potrivită pentru amândoi, ştii şi tu că împreună putem construi orice, nu da cu piciorul la asta, am căutat toată viaţa persoana potrivită alături de care să-mi trăiesc viaţa şi sunt sigur că tu eşti aceea, ia asta în considerare când iei decizia şi nu vei regreta.

— Bine, o să văd ce fac, dar momentan am nevoie de un pic de spaţiu şi timp de gândire, o să vorbim zilele următoare.

— Ok, îţi respect decizia, oricare ar fi ea şi o să fiu alături de tine indiferent de ce se va întâmpla.

— Ştiu asta şi apreciez, mulţumesc pentru înţelegere.

Îi respectam decizia dar muream uşor, uşor în interior, deşi aveam doar patru luni împreună cu deja mă vedeam cu ea o viaţă, mi-era greu să accept că persoana pe care am căutat-o până la 25 de ani şi pe care într-un final am găsit-o renunţa aşa uşor la relaţie. Următoarele două zile au fost sfâşietoare, adormeam cu greu şi mă gândeam doar la cum o sărutam seara înainte de culcare, cum îmi lua de fiecare dată mâna înainte de culcare şi mi-o strângea la piept şi adormea mai uşor, cum se trezea în fiecare dimineaţă şi preţ de două minute mă ţinea în braţe ca să se încarce cu energie, cum ne beam cafeaua în fiecare dimineaţă şi cum stăteam pe canapea cu orele, uitându-ne la filme, cu capul ei în poala mea.

Număram orele care treceau prea greu. După trei zile aud telefonul, îl iau să văd cine mă sună şi văd poza ei, mă suna mereu pe Whatsapp ca să nu dea de bănuit pe desfăşurătorul telefonului de muncă faptul că vorbeşte cu mine cu orele, ar fi bătut la ochi. Glisez ecranul şi îi aud vocea, era ce aşteptasem de când mi-a închis telefonul ultima dată:

— Hei, ce faci?

— Bine, stăteam în casă, tu?

— De la muncă, cum te mai simţi, eşti supărat?

— Sunt un pic supărat, normal.

— I-auzi, de acum o să îţi zic ciuflex.

— Ce să zic, foarte amuzant.

— Hai nu mai fi supărat, o să îţi treacă.

— De trecut o să-mi treacă, dar tot nu mi se pare că e alegerea potrivită pe care o facem amândoi.

— Alfie, ţi-am zis că sunt foarte dificilă şi am problemele mele, cel mai bine pentru tine ar fi să ne despărţim.

— Te-ai mai gândit şi eşti sigură că asta e ceea ce îţi doreşti să se întâmple cu noi?

— Nu ştiu sigur, dar mă gândesc şi la binele tău, e şi diferenţa de vârstă şi nu vreau să fiu o povară pentru tine pe viitor.

— Nu o să fii niciodată o povară pentru mine, indiferent ce se va întâmpla vei fi femeia de care am nevoie şi alături de care voi sta, iar problemele tale le putem rezolva împreună, ţi-am mai zis, ai încredere în mine până la capăt şi îţi promit că va fi bine.

— Ştii că nu pot să am încredere în nimeni, am avut multe experienţe neplăcute în trecut.

— Sunt conştient de asta, dar eu nu sunt ca restul, eu sunt diferit şi ştiu că noi doi suntem suflete pereche, simt asta până în măduva oaselor şi când sunt cu tine nu mai vând pe nimeni în jurul meu.

— Chiar nu ştiu, nu vreau să îţi dau speranţe false, dar ţi-am zis, mă mai gândesc.

— Ok, simt că o să iei alegerea potrivită iar eu nu te voi dezamăgi.

— Off, bine, o să văd, vorbim, eu mă duc să mă culc.

— Bine, noapte bună, te pup.

— Te pup, noapte bună.

Ziua următoare însă nu mă sună, nu îmi dă niciun

semn, mă simţeam şi mai gol, speranţele alimentate de ea au fost doar un foc de paie, era miercuri şi pentru mine era deja sfârşitul săptămânii, eram dezolat de răceala cu care mă trata, cum îmi dădea una caldă şi multe reci şi mă ţinea într-un joc în care ea controla nu doar regulile ci şi relieful.

Joi mă trezesc, impropriu spus mă trezesc, nu prea reuşisem să dorm toată noaptea, iau o carte şi citesc. Se numea „Cele cinci limbaje ale iubirii" şi o primisem de la Livia. O devorez în câteva ore şi în jurul prânzului îmi vine o idee năstruşnică. De felul meu eram o persoană imprevizibilă, făceam ce simţeam şi când simţeam, de când cu Roza devenisem mai docil, mai liniar, mai rezervat şi mai calculat, mă înmuiasem. Am decis să fac ceva ce nu mai făcusem niciodată şi care mă va face să-mi refac eul pierdut, intru pe internet şi caut primul zbor dinspre Bucureşti spre orice destinaţie europeană. Cel mai bun bilet ca oră de plecare şi bani era spre Viena, pleca în şase ore şi eram decis, am făcut rezervarea, am plătit şi mi-am făcut bagajele. Mi-am rezervat trei nopţi, urma să plec joi seară şi să mă întorc duminică la prânz.

Ajung în aeroport şi deja eram mai împăcat cu mine, aveam nevoie de timp pentru mine, să plec undeva unde nu era niciun lucru care îmi amintea de ea. Nu voiam să mai văd patul pe care stăteam când vorbeam la telefon, bucătăria de unde ne trimiteam mesaje, restaurantele unde mâncasem împreună, pozele în care eram împreună, nici măcar sala unde ne antrenasem. Trebuia să plec să fiu singur cu gândurile mele şi să pot să regăsesc ceea ce pierdusem, ceea ce mă făcea incomplet şi îmi lipsea… pentru ce? Pentru a fi mai împăcat cu mine însumi indiferent de deznodământ. Mă îmbarc şi îi trimit un mesaj scurt:

— Sunt în avion, plec la Viena.

Nu trec nici două minute şi îmi răspunde:

— Cum adică pleci la Viena?

— Da, plec la Viena.

— Cu cine te duci?

— Mă duc la un prieten, ne auzim când mă întorc.

Scriu mesajul şi pun telefonul pe modul avion, a fost ultima formă de comunicare cu ea până aveam să îmi aşez în ordine emoţiile şi sentimentele, în principal faţă de mine. Ajung în Viena un pic după ora zece, ştiam ce autobuz trebuie să iau şi îmi cumpăr bilet. Credeam că o să mă simt mai bine fiind departe de tot, într-adevăr, era o stare de pozitivism, dar dată în primul rând de adrenalina experienţei inedite, nu mai plecasem nicăieri de capul meu, planificând totul cu doar câteva ore înainte de plecare.

Sosesc la hotel înainte de miezul nopţii şi mă cazez, nu era cel mai luxos hotel, dar nu aveam nevoie decât de o scândură şi un grajd ca să dorm. Îmi luasem o sticlă de Votca din duty free şi cobor la un supermarket să îmi iau un suc de piersici, aveam de gând să mă îmbăt pentru a uita de toate problemele. Ajung în cameră şi dau două pahare pe gât şi în timp ce mi-l pregătesc pe al treilea mă gândesc că asta nu este o soluţie, duc paharul în baie şi îl arunc în chiuvetă şi pun sticla de vodcă în coşul de gunoi. Încerc să adorm însă nu îmi găseam locul în pat, petrec următoarele trei ore răsucindu-mă de pe o parte pe alta, mă perpeleam în pat şi nu îmi puteam lua gândul de la ea, singurătatea mă răpunea. Într-un final adorm în jur de trei ore dar mă trezesc şi nu mai pot să adorm la loc, cobor să iau micul dejun şi după aceea iau Viena la pas.

Mă plimbam pe străzile pline de istorie şi la tot pasul vedeam un mozaic cultural, oameni de toate culorile şi culturile populau străzile. Deşi eram înconjurat de oameni la tot pasul, tot la ea îmi stătea gândul, se purtase cu răceală dar focul lăuntric pe care îl crea de fiecare dată când apărea în gândurile mele anihila amintirea comportamentului ei. Mă gândesc să fac un video cu mai multe persoane în care să îi transmită Rozei un mesaj şi să fac un colaj pe care să i-l arăt la revenirea în ţară. Le spun

persoanelor pe care le intervievez că am venit la Viena de unul sigur şi vreau să fac un video pentru prietena mea pe care să i-l arăt atunci când urma să o cer în căsătorie, trebuia să fie ceva mai inedit şi să creeze un impact emoţional pentru ei ca să fie de acord să filmeze pentru mine.

Prima persoană pe care o întâlnesc este Hakan, era un austriac cu origini turceşti care era foarte prietenos, avea în mână un coşuleţ cu mâncare chinezească şi mânca pe stradă. Îi spun că vreau să fac un video pentru prietena mea şi am venit special la Viena ca să o impresionez cu un colaj de filmuleţe din partea unor străini. E sceptic iniţial dar se înregistrează. Mesajul transmis de el era să îţi urmezi raţiunea şi să iei cu tine inima în orice decizie ai lua, l-am rugat să fie spontan şi am rămas surprins de ceea ce a spus. Am mai rugat încă vreo patru persoane să transmită un mesaj şi m-am întors la hotel unde stau toată seara şi discut cu recepţionerul.

Îl chema Paolo şi era un italian din Torino. Mi-a povestit că era cântăreţ de saxofon la opera din Torino însă din cauza crizei şi a faptului că nu prea mai avea concerte şi nu se putea susţine financiar a decis să vină în Austria, iar primul loc de muncă găsit a fost la hotelul la care lucra, pe post de ospătar. A schimbat după aceea pe house-keeping iar într-un final a ajuns la recepţie, îi plăcea ceea ce făcea şi era într-o poziţie de unde putea creşte pe viitor. Se chinuise mult când s-a mutat, departe de familie, făcând ceva ce nu mai făcuse până atunci, schimba chiria la fiecare două luni iar în prima săptămână dormise în gară, avea o poveste care m-a inspirat şi care mi-a transmis mult pozitivism. Ne întindem la vorbă până târziu în noapte şi mă ia somnul, în sfârşit puteam să dorm şi eu mai mult de câteva ore şi să-mi mai revin un pic.

Era ultima mea zi în Viena şi aveam de gând să vizitez o parte din obiectivele turistice. Mă duc la câteva muzee, la operă şi mă plimb prin parc. Eram abătut şi mă

gândeam doar la revenirea în ţară şi ce să fac să-i recâştig inima Rozei. Sejurul nu m-a ajutat prea mult să o uit, ba din contră, starea de solitudine apăsătoare îmi crea mai multă anxietate şi doream să mă teleportez în braţele ei, distanţa mă făcea să cred din ce în ce mai mult că suntem sortiţi a fi împreună, era singurul gând ce îmi străbătea mintea când mi-o imaginam. Ajung la hotel şi îi las un mesaj scurt:

— Ajung mâine în ţară pe la prânz, vreau să ne vedem şi să discutăm, să mă anunţi când termini munca.

Închid telefonul, internetul şi mă duc să adorm. Dimineaţa era o vreme extrem de mohorâtă, în asentiment cu ceea ce simţeam eu. Era o ploaie intensă care parcă plângea odată cu sufletul meu. Mă duc în staţia de unde trebuia să iau autobuzul ca să mă ducă la aeroport şi aştept în jur de 20 de minute, timp în care îmi pregăteam discursul pe care aveam să i-l spun Rozei când ne revedeam. Autobuzul ajunge şi mă urc în el, lângă mine aud limba română şi deja mă simţeam un pic ca acasă. Era un cuplu cu doi copii mici care se întorceau în ţară, nu intru în vorbă cu ei însă stăteam liniştit şi ascultam ceea ce ei discutau. Mă gândeam la Roza şi cum ar fi să fim noi doi, cu copiii în autobuz, era un gând care părea atât de îndepărtat însă speranţa mea că ne vom împăca şi vom ajunge în acel punct mă făcea să fiu exuberant în ceea ce priveşte viitorul meu cu ea.

Ajung la aeroport, fac check-in-ul şi mă îmbarc, în jurul meu se vorbea numai română, din nou era o oază care-mi amintea de acasă, o oază care îmi dădea inspiraţia să îmi aleg cuvintele potrivite la revederea cu ea. Aterizez după două ore de zbor şi îmi deschid telefonul să citesc dacă mi-a scris ceva, ea îmi scrisese, spunea că lucrează la birou până spre după-masă şi mă contactează când termină ca să ne întâlnim să discutăm. Eram un pic anxios privind starea în care o voi găsi, dar nu îmi făceam probleme mari, mai vorbisem cu ea după ce ne certasem şi

reuşisem să o întorc din drum.

Spre după-masă aşteptam mesajul de la ea care nu mai venea, simţeam că mă ignoră aşa că îl sun pe frati-miu să văd ce mai face, pentru a-mi umple timpul. Îmi spune că tocmai iese pe uşă şi merge la sărbătorirea logodnei prietenului nostru Alin şi că sunt invitat să vin, nu ştiau sigur dacă mă întorsesem în ţară şi din acest moment nu m-au contactat. Deşi o aşteptam pe Roza să mă sune, Alin era mai important, era prietenul meu de-o viaţă şi nu puteam lipsi de la un asemenea eveniment, îi răspund să vină să mă ia şi că vin.

Ajung la punctul de întâlnire şi eram doar noi, grupul nostru de prieteni apropiaţi. Alin şi logodnica lui erau foarte fericiţi şi zâmbeau, eram un pic gelos pe ei având în vedere faptul că cu cu Roza mă certasem şi eu îmi doream foarte mult să o cer de nevastă însă ea nu avea astfel de gânduri, ba chiar mai mult mă şi îndepărta deşi eu ştiam că şi ea şi-ar dori lucrul ăsta în adâncul sufletului însă îi e frică să facă acest pas.

Bem, depănăm amintiri şi ne simţim bine, încet-încet simţeam că viaţa nu mai este aşa de sumbră, prietenii meu reuşeau de fiecare dată să mă facă să râd, să mă simt bine şi să uit de probleme, erau pansamentul meu în vremurile de răstrişte când mă simţeam debusolat şi nu eram încrezător că lucrurile se pot schimba în bine. Spre seară primesc un mesaj de la Roza, era în jur de nouă iar eu deja decisesem să nu mă mai duc să vorbesc cu ea, chiar dacă mă va contacta:

— Hei, ce faci? Ai ajuns în ţară?

— Da, ce vrei?

— Cum adică ce vreau?

— Da, ce vrei?

— Păi nu vorbisem că ne vedem azi? De ce te porţi aşa urât cu mine? Ştii doar că sunt obişnuită cu un astfel de tratament, toţi s-au purtat aşa şi sunt obişnuită să fiu

tratată în felul acesta.

Citesc ce îmi zice şi pun telefonul deoparte, nu aveam de gând să amplific starea ei şi nici eu să îmi stric cheful cu totul, voiam să mă bucur. Mai aştept în jur de 30 de minute şi îi răspund:

— Uite, sunt la o petrecere şi nu putem să ne mai vedem, ne auzim mâine şi hotărâm când ne vedem.

— Din nou, pun telefonul în buzunar şi continui să petrec timpul cu prietenii mei. Nu mai eram atât de anxios chiar dacă ea părea enervată, câteodată e bine să creezi şi o stare de tensiune, iar faptul că se enervase însemna că îi pasă de mine, altfel nu mă mai contacta. Mă întorc acasă şi încerc să adorm, reuşesc relativ repede şi somnul a fost mai liniştitor decât în zilele precedente.

A doua zi nici urmă de mesaje de la ea, termin munca şi mă duc la antrenamentul de kick-boxing, acolo nu eram foarte prezent iar antrenorul meu observă asta, ştia de la fratele meu că am o problemă cu prietena şi mă ia deoparte să discutăm:

— Mi-a spus frati-tu de problema ta cu şefa, las-o în pace, nu te mai gândi la ea şi aşa ei nu îi pasă de tine, e o femeie trecută şi nu mai poate lega relaţii cum cauţi tu, nu îţi trebuie o babă, e plină ţara de fete tinere, ea oricum nu este pentru tine, plus că gândeşte-te serios să-ţi schimbi şi locul de muncă, cât vei sta acolo ea nu va face decât să îţi pună beţe în roate, nu aveţi niciun viitor şi nu ar trebui să te mai gândeşti la ea, detaşează-te, e spre binele tău.

Mesajul lui părea logic, avea sens şi cât îl prelucram din punct de vedere raţional îi dădeam dreptate, acţiunile ei indicau faptul că nu mă iubeşte cu adevărat ci că doar mă vede ca pe o unealtă cu care să-şi umple timpul şi cu care să se distreze şi să-şi confirme încă feminitatea şi atractivitatea. Însă când mă gândeam din nou la ea, mintea mi se înceţoşa, nu puteam să concep cum o femeie care îmi transmite aşa o stare ar putea să nu mă iubească, de ce mi-ar fi permis să mă îndrăgostesc de ea atât de mult dacă

nici ea nu simţea asta pentru mine şi nu voia un viitor împreună? Mă gândeam că nu este pregătită şi că vrea să fie sigură că persoana de lângă o iubeşte întru totul, necondiţionat şi sincer, pentru a putea face pasul ăsta în siguranţă, până la urmă ea vedea căsătoria ca pe ceva sacru pe care îl faci doar o dată în viaţă, cu persoana cu care vei sta alături, de asta şi anulase celelalte două nunţi în trecut, pentru că nu avea siguranţa pe care şi-o dorea.

Continui antrenamentul tot cu gândul la ea şi la final iau telefonul, primisem un mesaj de la ea în care mă întreba ce fac? îi răspund că am terminat antrenamentul şi să mă contacteze în 30 de minute când ajung acasă. După 30 de minute telefonul vibrează din nou, iar ea era cea care mi-a scris:

— Ce faci?

— Bine, am ajuns acasă, ia zi, cum ne vedem zilele astea?

— Păi mâine şi poimâine am treabă că trebuie să raportez ceva, nu cred că ne putem vedea.

— Ok şi astăzi?

— Astăzi sunt acasă şi ai putea să treci, dar vii cu scandal?

— Probabil nu, vei afla când vin.

— De ce să mai vii atunci la mine dacă vei face scandal?

— Bun, nu voi face niciun scandal, dar dacă vin, promiţi că îmi deschizi uşa şi mă laşi să urc la tine?

— Da, vino.

— Ok, acum îmi chem un taxi.

Mă urc în taxi şi deja mă gândeam ce o să-i spun, eram un pic nervos pe felul în care mă percepea, în primul rând cel cu scandalul, nu făcusem niciodată urât şi nici nu ridicasem mâna sau măcar vocea la ea în lunile în care fusesem împreună, deşi de multe ori îmi dăduse motive să o fac. Era din nou o ploaie torenţială, nu se vedea la mai

mult de 50 de metri în faţă şi taxiul mergea încet, ceea ce îmi crea o stare de angoasă, aveam de gând să o văd cât mai repede şi să observ în ce ape se scaldă, în plus, venisem de la antrenament şi eram plin de testosteron, trebuia să mă controlez iar starea de agitaţie îmi sporea nervozitatea.

În cele din urmă taxiul mă lasă în faţa casei ei, urc scările până la interfon şi sun, una, două, trei sonerii, nu răspunde, deja credeam că îmi trage ţeapă, pe la al cincilea apel aud uşa cum se deschide, mai aveam un etaj până la ea de urcat şi trebuia să mă liniştesc total. De regulă o găseam cu uşa larg deschisă, aşteptându-mă cu Princess în braţe, nu era cazul acum. Bat la uşă de două ori până să îmi deschidă. Descuie uşa tacticos, simţeai tremurul mâinii ei în rotaţia făcută de yală pentru a se descuia, după care, foarte timid, deschide uşa. Princess era în braţele ei şi ea era într-o poziţie defensivă, se aştepta probabil să fiu agresiv cu ea şi era pregătită sufleteşte pentru o mamă de bătaie. Mi se părea amuzant, nu aş fi dat niciodată în ea, indiferent de ce mi-ar fi făcut. Mă aplec uşor spre ea să o iau în braţe şi ea se panichează, se retrage uşor într-o parte şi se loveşte cu capul de perete, mi s-a părut extrem de comic. O iau în braţe, o pup pe locul unde să lovit şi mergem în dormitor să discutăm.

Ea se aşază defensiv pe pat, cu Princess în braţe şi cu mâinile încrucişate ca Tutankamon, încă se mai gândea că o voi lua la bătaie şi avea o poziţie pregătită să îşi protejeze faţa de pumni. Mă aplec uşor, îi iau braţele, pe care le avea încleştate şi încordate şi i le pun pe lângă corp:

— Lasă mâinile astea relaxate şi pe lângă corp, nu am să dau în tine, mă ştii doar că nu sunt o persoană violentă şi că nu aş face asta niciodată.

— Eu mă aşteptam să mă baţi.

— Ştiu asta, doar că nu aş face asta vreodată.

— Să ştii că m-ai supărat foarte tare?

— Poftim?

— Ieri m-ai întrebat ce faci, ca şi cum aş fi fost nimeni, aşa se vorbeşte cu mine?

— Ok, nu a fost cea mai bună abordare a mea dar am simţit că mă iei la mişto, îţi spusesem că ajung la prânz în ţară şi tu mă întrebi ceva ce deja ştiai.

— Nu ştiam, de asta te-am şi întrebat.

— În fine, asta e, am greşit şi eu, să trecem peste asta. Am venit aici să te întreb un singur lucru şi promit că dacă răspunsul este cel pe care nu îl aştept voi pleca şi aici se termină tot.

— Aşa, spune.

— Uite-te în ochii mei şi spune-mi dacă simţi sau nu ceva pentru mine. Şi în timp ce o faci, poţi să mă minţi pe mine, dar fii sinceră cu tine însăţi în primul rând când îmi răspunzi, iar dacă răspunsul este „nu” şi eşti sinceră cu tine, promit că nu o să mă mai vezi niciodată.

— De ce mă pui să fac asta? Ştii bine că nu pot să spun „nu”.

Eram sigur că nu poate să spună asta pentru că ochii ei mereu i-au trădat sentimentele faţă de mine, putea să mă mintă prin cuvinte, putea să mă mintă prin gesturi, putea să mă mintă prin acţiuni, însă niciodată nu putea să mă mintă cu privirea. Ochii ei erau singurul lucru pe care îl luam în considerare când vorbeam cu ea deoarece ştiam că ei nu mă mint niciodată, dorinţa ei, fricile ei, sentimentele ei, afecţiunea ei, supărările ei, toate se reflectau în privirea ei, iar eu învăţasem atât de bine să îi citesc încât îmi transmiteau de fiecare dată exact ceea ce simte.

Ajungem la un consens şi ne hotărâm să mergem la o ţigară pe balcon. Ploaia torenţială se înteţise şi pe balcon nu se putea sta, ploua în rafale şi ne ducem în bucătărie. Parlamentăm şi ajungem la concluzia că amândoi am greşit, că putem trece peste orice obstacol şi că de acum

vom fi mai sinceri unul cu celălalt şi vom comunica mai mult. Ea încă avea sentimente pentru mine şi eu voiam să capitalizez pe seama acestora, ştiam că am făcut şi eu la rândul meu nişte greşeli şi nu mai aveam de gând să le repet pe viitor. Era foarte îngrijorată că Princess nu voia să iasă afară, atunci când ploua voia să stea în casă şi îi era frică, iar eu îi promit că o să mă duc cu ea când se opreşte ploaia şi să se liniştească. Ei îi era somn şi voia să meargă la somn, eu nu eram încă sigur că voi rămâne la ea şi în timp ce mă îndrept spre sufragerie să stau până se opreşte ploaia pentru a-mi respecta promisiunea că o voi duce afară pe Princess ea îmi spune:

— Alfie, poţi să vii să dormi cu mine, dacă adormi nu e nicio problemă, o ducem afară mâine dimineaţă, s-a mai ţinut o zi şi în alte dăţi.

Deja eram sigur că problemele noastre s-au rezolvat, cel puţin parţial, mă invita să rămân la ea peste noapte şi nu voia să mă lase să plec, ceea ce îmi diminua anxietatea în ceea ce ne privea. Ea adoarme imediat şi eu rămân să trec prin filtrul gândirii cele întâmplate în ultima săptămână şi mai ales în seara aceasta. Am spus multe lucruri şi de asemenea şi ea mi-a comunicat ce o neliniştea, aveam de gând să nu mai repet greşelile făcute şi să aduc relaţia pe un făgaş normal.

Deşi eram mai liniştit, problemele cu somnul nu dispăruseră complet, aşa că la ora trei mă trezesc. Princess stătea la marginea patului iar atunci când m-a văzut că mă ridic în fund a sărit în pat şi a venit să dea cu lăbuţa haotic şi repetitiv, voia să meargă afară şi nu putea să se mai ţină. Dau draperia la o parte şi mă uit să observ dacă s-a oprit ploaia, se oprise şi hotărăsc să o duc afară, deşi era ora trei dimineaţa. Trag uşa după mine uşor să nu o deranjez pe Roza, îi pun lesa şi cobor cu ea, în timp ce trăgea până la capătul lesei să poată să ajungă mai repede afară. Eu eram buimac şi mă mişcam în reluare, aşa că de câteva ori s-a oprit când a ajuns la capătul lesei şi a făcut

câteva tumbe în aer.

Ieşim afară şi imediat îşi face nevoile şi eu mă trezesc cu o surpriză, mâncase ceva ce nu i-a priit şi avea diaree, iar eu nu puteam să o las în mijlocul străzii, aşa că m-am chinuit să o strâng cu punga. Părea o fază dintr-o comedie proastă, singur în mijlocul străzii la ora trei dimineaţa, eu cu un câine mic şi păros, adormit, încercând să curăţ rahatul ce se prelingea în ploaia care încă îmbuiba asfaltul. Duc lupte seculare cu rahatul însă în cele din urmă îl biruiesc, numai eu ştiind cum, după care îl arunc în tomberon şi consider că am mai câştigat ceva valoros în seara asta, am învăţat cum să curăţ diareea din mijlocul drumului. Când ajungem în casă Roza se trezeşte şi o ia pe Princess să o spele, eram amândoi la fel de adormiţi şi păream ca doi roboţi teleghidaţi cu un câine care deţinea telecomanda. În cele din urmă o curăţă şi vine în pat lângă mine, mă ia în braţe şi mă sărută pe piept, moment în care am putut să adorm.

Când ne-am trezit eram încă sceptic dacă să fac ceva de mâncare însă îmi era foame, aşa că pregătesc masa pentru amândoi. Ea încă dormea aşa că nu am deranjat-o decât în momentul în care totul era pus pe masă şi eram amândoi pregătiţi să mâncăm. Mă duc să o trezesc şi ea era încă adormită, aşa că încerc să o sărut. A fost un sărut ciudat, mai mult să fie bifat decât simţit, la capătul căruia ea şi-a tras capul şi s-a ridicat din pat, venind la bucătărie să mănânce, aparent şi ei îi era la fel de foame cum îmi era şi mie. Nu vorbim mult dar nici nu există vreun reproş din partea cuiva, părea un mic dejun normal între două persoane obosite care nici nu se simt în largul lor atunci când vremea nu este prielnică.

Terminăm de mâncat, ne bem cafeaua şi eu dau să plec, ea mă conduce la uşă şi o întreb în timp ce mă încălţam:

— Deci suntem bine?

— Nu ştiu, vedem.

— Ok, vorbim diseară, bine?

— Nu promit nimic dar dacă ajung devreme da, te sun.

— Bine, plec, serviciu uşor

— Ok, papa.

— Încerc să o sărut de plecare şi din nou o văd un pic ezitantă, dar în cele din urmă mă sărută scurt, urându-mi la revedere. Pe drum mă gândesc la scena plecării, simţeam că deşi aparent lucrurile s-au rezolvat, există o mică gâlceavă între noi. Analizez din nou toată interacţiunea noastră şi decid că ar trebui să mă liniştesc pentru că ea pur şi simplu este bipolară, după cum şi ea mi-a recunoscut, aşa că tiparele ei comportamentale era firesc să difere de la o zi la alta. Fiind în concediu, ajung acasă şi adorm la loc, eram extenuat după periplul vienez.

Capitolul 8

Zona crepusculară şi oferta din Luxemburg

Trecuseră două zile de când ne împăcasem şi vorbisem doar seara la telefon, ceea ce era standard pentru noi în timpul săptămânilor ei încărcate. Spre după-masă în schimb primesc un telefon de la ea, era neobişnuit să vorbim în timpul zilei aşa că răspund imediat şi o întreb ce s-a întâmplat:

— Da Roza, ce s-a întâmplat?

— Uite am venit acasă că mă doare rău un dinte şi nu puteam să mai lucrez.

— Vrei să vin la tine să îţi ţin de urât şi să-ţi domolesc durerea?

— Mi-ar face plăcere să vii la mine, dar tu acum nu eşti ocupat?

— Nu, sunt în concediu, nu am nimic de făcut, hai că îmi fac un duş, mă îmbrac şi vin spre tine.

— Bine, te aştept.

Îi promisesem încă de la început că voi fi lângă ea indiferent de ce probleme ar avea şi nu aveam de gând să nu îmi ţin promisiunea, trebuia să plec să mă văd cu nişte prieteni dar anulez imediat şi mă duc val vârtej spre ea. Chem un taxi şi în 15 minute eram în faţa uşii ei, îmi deschide uşa şi o văd cu faţa un pic umflată, nezâmbitoare şi în pijamale, o strâng în braţe şi o sărut uşor pe frunte, după care o întreb cum se simte:

— Eşti bine? Pot să mă duc să iau ceva? Să te ajut cu ceva?

— Sunt mai bine acum, e suficientă prezenţa ta.

Ne ducem în sufragerie şi ne uităm la câteva filme, îi fac un smoothie de banane pentru că îi era greu să mestece şi nici nemâncată nu voiam să o las, îmi plăcea să am grijă de ea şi îmi doream să se facă bine, mă durea şi pe mine să o văd în suferinţă, empatizam cu durerea ei dar încercam să îmi maschez deranjul. O vedeam neprihănită, lipsită de sprijin şi oameni care să-i fie alături, mi-a spus că nu a sunat pe nimeni şi că oricum probabil pe nimeni nu ar interesa de ea în afară de mine, poate pe mătuşa ei, dar ea era în alt judeţ şi oricum nu ar fi veni la ea.

Eram singura persoană din cercul ei apropiat care ar fi făcut orice pentru ea şi care chiar o iubea sincer şi necondiţionat, aş fi făcut orice să o ştiu bine şi în siguranţă, chiar şi cu preţul vieţii mele, eram înnebunit de ea şi mi-o doream teafără şi nevătămată. Avea părul un pic zburlit, chipul neacoperit de machiaj şi mimica feţei ei îţi inspira o stare de disconfort major, nu era cea mai atrăgătoare femeie însă pentru mine era în orice condiţii. Rămânem fără apă şi dau o fugă la chioşcul din colţ după care o rog să meargă la dentist ziua următoare, stătea pe aceeaşi stradă cu ea şi făcea maxim cinci minute, ea era un pic reticentă dar în cele din urmă îmi urmează sfatul şi îşi face programare. Mai vizionăm un film, cu capul ei pe pieptul meu după care mergem să ne odihnim, avea nevoie

să se refacă şi eu eram acolo să rămân şi să mă asigur că nu duce lipsă de sprijin afectiv pentru a trece peste problemă.

A doua zi eu am plecat în jurul prânzului pentru că aveam ceva de rezolvat iar pe după masă trebuia să mă văd cu un grup de prieteni, îi spun să mă sune indiferent ce se întâmplă şi dacă are nevoie de mine după vizita la doctor voi fi acolo pentru ea, ne sărutăm uşor ca să nu îi pun presiune pe gură şi ne vedem de ale noastre.

Mă văd cu prietenii mei însă gândul îmi stătea la ea şi la problemele pe care le avea, eram un pic absent şi ei observă asta, îmi spun să mă liniştesc şi să mă ancorez în prezent, nu aveam oricum ce face cu mintea în altă parte şi nici nu puteam să îi iau durerea cu mâna. După vreo oră aud telefonul şi răspund instinctiv, vocea ei era slăbită şi cu intermitenţe iar cuvintele erau aproape neinteligibile.

— Bună Alfie, am venit de la doctor şi am toată gura anesteziată şi încă simt nişte pişcături acolo.

— Uite, sunt în oraş, vrei să vin după ce termin, cam în 30 de minute spre tine?

— Da, aş vrea, dar te rog să iei pâine pentru dimineaţă să avem ce mânca.

— Bine, îţi dau un mesaj când mă urc în taxi şi vin spre tine.

— Ok, te aştept, te pup, pa.

Ultimele 30 de minute cu prietenii mei am fost mai mult o fantomă, îmi trecea prin gând doar numele magazinului de unde iau pâine, adresa de unde să chem taxiul să mă ridice şi suferinţa Rozei. În cele din urmă plec mai repede decât cele 30 de minute promise, iau ce mi-a cerut şi ajung la ea. Era timorată, cu faţa uşor inflamată, părul la fel de cum îl avea şi când am lăsat-o dimineaţa, un pic transfigurată şi molcomă. Mă asigur că nu mai are nevoie de nimic şi duc în bucătărie ce luasem pentru dimineaţă. Ea voia să stăm în dormitor în pat, în linişte şi

să nu facem nimic, simţea nevoia să stea culcată iar eu simţeam nevoia să îi fiu aproape şi să o simt în dreapta mea. Stăm în linişte pentru foarte mult timp întinşi pe pat, nu voiam să interferez cu suferinţa ei şi nici nu voiam să o fac să vorbească, îi crea un disconfort şi eram conştient de lucrul ăsta, în schimb ea mă îmbrăţişase şi stătea cu capul pe mine, iar Princess între picioarele noastre.

Mi-a rămas în minte şi acum imaginea asta, Princess era zbuciumată pentru că mama ei era în suferinţă, Roza încerca să treacă mai repede peste durere şi avea nevoie de cineva care să fie lângă ea, chiar dacă nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului, iar eu eram stâlpul care trebuia să fie acolo, pentru amândouă şi să rămână neclintit pentru fetele lui. Deja în capul meu asta erau ele pentru mine, fetele mele, cele pentru care aş fi mutat munţii din loc şi pentru care m-aş fi dus şi la ocna de sare ca să le ştiu fericite, pentru că una fără alta erau debusolate şi incomplete.

Nici nu mi-am dat seama când ne-a furat somnul pe toţi pentru că se şi făcuse dimineaţă iar ele erau în aceeaşi poziţie cum le lăsasem. Încerc să nu o deranjez pe Roza şi în timp ce mă dau în lateral pentru a mă ridica din pat şi a pregăti micul dejun, strecor o pernă uşor sub capul ei. Princess s-a trezit odată cu mine însă a concluzionat că e mai bine să rămână acolo cu ea, să o vegheze cât timp eu nu sunt prezent.

Am pregătit micul dejun cu multă dragoste, nu o simţeam deloc ca pe o povară, o obligaţie sau un serviciu pe care i-l fac pentru afecţiune sau să cresc în ochii ei, nici vorbă, făceam totul pentru că aşa simţeam, pentru că puteam să fac asta şi îmi făcea plăcere să gătesc, chiar şi dacă era vorba de o simplă salată sau omletă, puneam suflet în tot ce făceam iar când era pentru ea, satisfacţia se simţea înzecit. Ea s-a trezit şi deja se simţea mult mai bine, nu o mai durea şi putea să mănânce normal iar cafeaua fierbinte nu o mai deranja, putea să meargă la muncă şi

eram bucuros în sinea mea că i-am fost alături şi i-am făcut suferinţa mult mai uşoară, chiar dacă tot ce am făcut a fost să fiu acolo pentru ea.

Următoarele două zile ea a fost la muncă şi nu ne-am mai văzut iar vineri seară urma să mă duc la ea. Când sosesc ea nu mai prezenta aceeaşi afecţiune pentru mine pe care o avusese atunci când mă chemase să îi fiu alături, nu am băgat de seamă şi m-am gândit că poate pe fondul durerii devenise mai emoţională şi starea aceea o împingea să fie mai caldă şi mai iubitoare cu mine. Nu facem mare lucru, în mare parte discutăm despre cum ne-a fost ziua şi despre ce planuri avem fiecare pentru weekend, ea urma să se ducă duminică seară la o petrecere cu nişte prietene iar luni intra în concediu şi pleca acasă la ai ei, astfel că am convenit că nu ne mai vedem duminică seară.

Sâmbătă s-a trezit ciufută şi era din ce în ce mai respingătoare la adresa mea, la masă se uita mai degrabă în gol şi cafeaua a băut-o privind fix la televizor, parcă nu mai eram acolo şi nu mai simţea nevoia să fiu lângă ea. Deja devenise deranjant şi asta nu făcea decât să îmi ridice mai multe semne de întrebare privind relaţia noastră. Îmi spune că vrea să mergem în dormitor şi speram că vom face sex, însă din păcate nu a fost să fie aşa, încerc să iniţiez actul sexual iar ea mă respingea şi mai mult. Cum nu am avut sorţi de izbândă, am început să vorbim despre cum vede ea viaţa de cuplu după ce voi pleca din firmă, deja îmi căutam de muncă şi aveam câteva oferte pe care ezitam să le semnez:

— După ce voi pleca din firmă vom avea şi noi o relaţie mai normală în care nu ne vom mai feri de lume?

— Până nu plec şi eu din firmă nu.

— Ok, iar până atunci cum vezi relaţia noastră să funcţioneze?

— Păi nu ştiu ce va fi, dacă pleci îţi dai seama că ne vom vedea mult mai rar şi fie se va răci, fie vom continua ca până acum.

Începusem să-mi ridic anumite semne de întrebare şi încerc încă o dată să iniţiez actul sexual, la care ea îmi zice scurt:

— Nu vom face sex.

Mi-a tăiat tot elanul într-o secundă, moment în care am întrebat-o ce o deranjează şi de ce nu vrea să o facem. Îmi răspunde că nu se simte întru totul atrasă de mine şi nici nu fac ceea ce îi place ei. Rămân un pic perplex şi o întreb ce şi-ar dori de la mine să-i ofer? Mi-a spus că ei îi place să fie umilită şi eu nu fac asta.

Devin mai agresiv sexual şi îi prind mâinile încercând din nou să fac sex cu ea şi să termin în modul în care ea mi-a spus că îi face plăcere însă ea nu voia, în schimb se uita la mine cu o privire malefică, mă mângâia uşor pe antebraţ cu degetul şi zâmbea perfid, de-a dreptul zeflemitor şi îmi spune următorul lucru:

— Ce mult îmi place să te văd cum mă doreşti iar eu să te refuz în timpul ăsta.

Deja era un joc prea complex în care intrasem şi eu pierdusem total frâiele, ea mă domina în momentul acela psihic şi îi făcea plăcere să facă asta, tendinţele ei sociopate ieşeau la iveală şi eu nu găseam nicio modalitate prin care să-i stopez tăvălugul pornit, efectiv îmi fugea pământul de sub picioare sub asediile refuzurilor şi răcelii ei, iar ei îi făcea plăcere să mă vadă ca pe o simplă unealtă pe care o foloseşte după bunul ei plac când are nevoie. Bat în retragere şi mă aşez pe colţul patului iar ea îmi răspunde acid:

— Uite, vezi, asta e problema ta, te deranjează tot ce îţi zic şi îmi creezi şi mie o stare de disconfort.

Mi se părea ireală nonşalanţa cu care ea îmi manipula sentimentele şi trăirile, m-am deschis atât de mult în faţa ei încât folosea asta în favoarea ei şi în detrimentul meu, nu aprecia faptul că fac asta special ca să se simtă ea mai confortabilă şi să poată şi ea uşor, uşor să se deschidă, din contră, o percepea ca pe o slăbiciune

ce trebuia fructificată pentru a mă emascula şi a căpăta ea mai multă putere şi satisfacţie.

Cu câteva săptămâni în urmă când ieşisem cu ea şi Vica mi-a spus că nu ştie câtă răbdare pot avea şi cu ce am greşit în viaţă ca să dau tocmai peste ea şi să mă îndrăgostesc de ea, aveam replica asta în cap şi mă gândeam că ce face acum e dinadins, special pentru a-mi demonstra că răbdarea mea este limitată şi supliciul la care ea mă poate supune este insuportabil. Încerc să nu cedez şi ignor săgeţile venite din partea ei însă unele reuşeau să mă atingă iar ea cunoştea perfect ce săgeţi m-au rănit şi profita de asta. În momentul în care a observat că a câştigat a lăsat-o mai moale şi a zis că o să doarmă pentru că se simţea obosită. Adormim în acelaşi pat însă din punct de vedere emoţional eram pe continente diferite, ea nici măcar nu se mai întorcea cu faţa spre mine şi nici nu voia să îi intru în spaţiul personal.

Ne-am trezit după câteva ore şi eu voiam să nu mai ating niciun subiect sensibil care să ne destabilizeze şi mai mult relaţia, o întreb dacă vrea să mănânce ceva, ea îmi răspunde că da şi comandăm ceva de mâncare, era neafectată şi nici nu ai fi spus că în urmă cu câteva ore m-a făcut cu ou şi oţet. A fost o seară anostă în care abia ne-am vorbit, stăteam la capete opuse ale canapelei şi ne ignoram aproape complet, nici nu mai ţin minte ce film am vizionat deoarece mintea mea era plecată de mult din camera aceea. Mă roagă frumos să o plimb pe Princess pentru că este frântă iar eu cedez şi accept, moment în care îi citesc dezamăgirea în ochi, în adâncul sufletului ar fi vrut să fiu bărbat şi să îi spun un „Nu” hotărât, ceea ce nu s-a întâmplat. Eram deja în groapă şi tot ceea ce puteam să mai fac era să aştept groparul să arunce ultimele lopeţi de pământ peste mine.

Când m-am întors ea era deja în pat şi se pregătea să doarmă, nu mi-a mulţumit, nu mi-a zis nimic, a chemat-o pe Princess lângă ea în pat, a luat-o în braţe şi a adormit,

lăsându-mă pe mine stingher pe două treimi din pat. Eram convins în momentul acela că prezenţa mea mai mult deranja decât crea plăcere, deşi cu doar câteva zile în urmă era atât de mult apreciată şi chiar solicitată de către ea. După cum mă aşteptam mai mult m-am foit de pe o parte pe alta a patului iar somnul era în reprize. De fiecare dată când mă trezeam trăgeam cu ochiul să o văd dacă s-a întors spre mine, în majoritatea nopţilor o făcea şi în somn îmi lua mâna şi o ducea la pieptul ei, ceea ce acum lipsea cu desăvârşire. A fost primul moment în care am realizat că relaţia noastră nu are un viitor, însă sentimentele pentru ea mă făceau să neg ceea ce ea îmi demonstra prin fapte.

Ziua următoare ea avea o programare la unghii şi nu avem timp decât să bem cafeaua după care plecăm împreună, manichiurista ei muncea la zece minute de casa mea şi ea m-a lăsat aproape de casă, după care şi-a continuat drumul. Restul zilei a fost o linişte totală, s-a dus să se vadă cu Vica şi pe mine m-a ignorat total, mai îi stătea în caracter când avea stări proaste şi nu am băgat atât de mult de seamă comportamentul ei. Chiar înainte să mă culc aud telefonul şi mă reped să îi răspund, era ea şi voiam să îi aud glasul înainte de culcare. Îmi spune din nou că nu crede că este o idee bună să continuăm şi că ea crede că mai mult sufăr, plus că problemele ei de sănătatea trenează şi nu mă poate supune unui astfel de chin. Deja mi se părea ciudat că invoca problemele de sănătate şi o întreb specific care este problema:

— Poţi să îmi spui te rog care este problema ta de sănătate care ne împiedică să fim împreună?

— Ştii că anul trecut am făcut un tratament trei luni pentru o problemă şi acum a recidivat, nu mai am chef să fac sex şi consider că e o povară pentru tine să stai să mă aştepţi iar eu să nu am chef.

— Nu este asta o problemă pentru mine, o să te aştept cât e nevoie să îţi rezolvi problemele.

— E posibil iar să fac tratamentul pentru trei luni şi nu o să am aproape deloc chef de sex în perioada asta, consider că mai mult rău îţi fac.

— Mie nu mi se pare că e mult să aştept trei luni, aş rezista oricând trei luni fără sex cu tine dacă ştiu că după aceea avem o viaţă normală şi mă pot bucura de prezenţa ta în viaţa mea.

— Nu mi se pare corect faţă de tine, plus că şi la birou e greu să ascundem relaţia.

— Legat de asta, cred că Livia bănuieşte că se întâmplă ceva între noi.

În momentul în care a auzit că Livia e posibil să ştie despre noi i-a pierit glasul pentru vreo cinci secunde iar tonalitatea i s-a schimbat total, din tonul de victimă a preluat un ton acuzator:

— Aoleu, asta înseamnă că nu trebuie să ne mai vedem vreodată.

— Cum poţi să spui asta, ea poate să creadă orice, dacă nu are nicio dovadă şi ne ferim ca până acum nu va fi nicio problemă.

— Nu înţelegi, nu pot să accept să se afle una ca asta, a fost o mare greşeală să încep o relaţie cu tine.

— Şi dacă se află, ce facem?

— Dacă se află voi nega totul.

— Chiar nu înţeleg de ce consideri asta, ne înţelegem atât de bine, putem vorbi orice şi când suntem împreună suntem în largul nostru.

— Chiar nu poţi să înţelegi că eu nu te iubesc?

Cuvintele ei m-au lovit ca un pumnal, virulenţa ei m-a lăsat fără cuvinte şi voiam să cred că ceea ce spune sunt doar cuvinte aruncate la nervi ci nu ceea ce ea simte cu adevărat. Am tăcut preţ de vreo cinci secunde după care o întreb, cu vocea tremurândă dacă vrea să ne despărţim de tot, la care ea îmi răspunde sec că da. Imediat după îmi spune că e obosită, trebuie să doarmă şi îmi închide

telefonul.

Rămân cu un gust amar după conversaţia cu ea însă speram în continuare să fie doar o răbufnire de moment la finele căreia îşi va reveni şi vom putea relua relaţia de unde am lăsat-o, în definitiv pleca în concediu şi timpul petrecut acasă, dormind, avea să o facă să realizeze ceea ce simte ea cu adevărat.

Zilele treceau şi nici vorbă de mesaje de la ea. Între timp primesc un mesaj din Luxemburg dacă sunt interesat să aplic pentru un job de contabil, având în vedere că relaţia mea cu Roza era terminată m-am gândit să aplic şi să văd ce iese. A doua zi am un interviu cu un român care era manager şi cu un reprezentant de la resurse umane, la finele căruia mi se spune că dacă am trecut de video interviu va trebui să zbor până în Luxemburg pentru interviul final cu şefa de departament. După nici două ore managerul român, Dima, mă contactează şi îmi spune că am fost acceptat şi să îmi programez interviul cât mai rapid posibil pentru că e mare nevoie de o persoană care să ocupe poziţia. Aflu de asemenea că Dima lucrase cu Roza timp de doi ani în compania de unde aceasta a venit. Mă gândeam în sinea mea că viaţa este foarte ciudată şi de cele mai multe ori te surprinde în modalităţi la care nici nu visezi, îmi rezerv biletul de avion imediat şi le răspund că voi veni luni la interviul faţă în faţă, era joi şi trebuia să mă mişc foarte repede.

Eram entuziasmat de oportunitatea ivită însă gândul meu era tot la Roza, speram să primesc un semn de la ea însă aceasta întârzia să apară. Aflu că organiza o petrecere la ea acasă sâmbătă şi eram invitaţi toţi colegii din grupul nostru restrâns, inclusiv eu. Oscilam dacă să mă duc sau nu însă în cele din urmă decid să mă duc să stau în jur de două ore, duminică dimineaţa la şase aveam avionul spre Luxemburg.

Ajung la uşa ei şi bat uşor, ea îmi deschide uşa şi se citea pe faţa ei o oarecare bucurie să mă vadă, îmi ia geaca

şi mă invită în casă iar eu i-am zis să mergem până în bucătărie să discutăm un pic:

— Roza, luni am un interviu în Luxemburg.

— Cum aşa? Răspunde ea mirată şi un pic iritată că nu i-am spus până atunci.

— Da, am avut un interviu cu Dima, fostul tău coleg şi luni am interviul final cu şefa de departament.

— Cu Dima? Hai că îl sun să văd exact ce îţi oferă.

Îl sună şi se duce în dormitor să vorbească despre mine şi să mai povestească ce li s-a întâmplat în ultima perioadă, nu se auzeau prea des la telefon iar atunci când o făceau stăteau destul de mult. Termină de vorbit şi eu eram cu Princess pe balcon la o ţigară, vine şi ea şi fumăm împreună, restul grupului se juca în sufragerie şi nu ne băga în seamă:

— Cum te simţi Alfie, eşti bine?

— Evident că nu sunt bine, ştii că fără tine nu mă pot simţi bine.

— Lasă că e mai bine pentru toată lumea să se întâmple aşa.

— Ştii prea bine că nu e bine pentru nimeni să se întâmple asta, îi zic asta în timp ce o iau de mână.

— Ba da, nu sunt potrivită pentru tine şi trebuie să mergi să cunoşti şi alte fete, eu sunt o babă şi într-un final nu va fi bine pentru niciunul dintre noi.

— Din prima seară de când eram pe balconul ăsta baţi aceeaşi monedă, cu diferenţa de vârstă şi cu faptul că nu suntem potriviţi unul pentru celălalt, te-ai gândit vreodată până acum că

— Poate lucrul ăsta nu contează absolut deloc şi eu te voi iubi până la sfârşitul vieţii indiferent de diferenţa dintre noi?

— Ştii şi tu că nu e aşa, spui asta acum însă peste cinci ani nu vei mai gândi la fel, de ce să suferim după când putem să încheiem totul aici?

— Roza, ştii şi tu că ai sentimente faţă de mine ia ceea ce eu simt pentru tine se amplifică pe zi ce trece, mi se pare o aberaţie să spui că nu voi mai simţi pentru tine acelaşi lucru, ba dimpotrivă, cu timpul relaţia noastră va fi şi mai bună, gândeşte-te te rog la ce ţi-am zis şi ia decizia bună pentru amândoi, ştii şi tu care e chiar dacă te faci că nu o crezi.

În timp ce discutam bărbia i se mişca incontrolabil, ochii începeau să îi lăcrimeze, mâna îi tremura şi privirea îi juca fie în ochii mei, fie în podea, se simţea că este un pic emotivă şi că ating nişte puncte sensibile de care şi ea e conştientă însă pe care încearcă să le ignore, pentru ceea ce ea credea că e un bine comun. Nu era deloc aşa, ştiam că nu are dreptate şi că se minte singură, din nou. Îi spun că trebuie să plec şi mă duc spre uşă, ea vine cu geaca după mine, mi-o dă şi îmi spune că se bucură foarte mult că am decis să trec pe la ea, eu o privesc în ochi şi! zic că şi eu mă bucur şi aştept să ia decizia corectă.

Dimineaţa mă trezesc devreme să plec spre aeroport, aveam mintea divizată între oportunitatea nou izvorâtă şi iubirea mea pentru Roza, care avea să se finalizeze abrupt în cazul în care aş fi primit oferta şi aş fi acceptat-o. Pe drum şi în avion mă gândeam doar la cum pot gestiona situaţia şi în cazul în care primesc oferta cum pot rămâne împreună cu Roza şi să plec şi în Luxemburg, sinapsele îmi bubuiau dar soluţia se lăsa aşteptată. Când aterizez îl sun pe Dima şi agreăm să ne întâlnim pentru masa de prânz şi să discutăm despre ceea ce urma să fiu întrebat la interviul final, iau autobuzul şi mă duc la hotelul unde îmi făcusem rezervare. Vremea era mohorâtă, ploaia măruntă nu mai contenea să se oprească iar oamenii nu mi se păreau cei mai ospitalieri.

Până să sosească Dima să mă ia de la hotel am stat în recepţie şi conversam cu recepţionera, am aflat că era o româncă stabilită în Luxemburg de câţiva ani şi am întrebat-o despre cum e traiul şi care ar fi un venit modic

pentru care să accept o ofertă de muncă, dat fiind faptul că eram pe cont propriu. Îmi detaliază cheltuielile lunare, îmi precizează unde să îmi caut chirie, ce condiţii pun proprietarii, magazinele cu cele mai ieftine produse şi modalităţile de petrecere a timpului liber în oraş. Aveam o imagine de ansamblu şi concluzionez că am nevoie de un salariu decent pentru a-mi permite un trai decent, mai ales că eram departe de familie şi prieteni şi nu aş fi făcut din nou o astfel de schimbare fără să ştiu că am şi nişte beneficii pe măsură care să compenseze, în definitiv în ţară nu muream de foame şi aveam şi sprijinul celor dragi.

Dima soseşte şi mergem la un restaurant cu specific italian unde luăm prânzul, îmi explică ce întrebări voi primi, care sunt răspunsurile pe care trebuie să le dau şi ce urmează să fac dacă voi primi o ofertă pentru a lucra cu el. Nu erau străine de mine noţiunile prezentate, ba mai mult erau destul de des întâlnite în munca pe care o prestam deja în România, prin urmare consideram că m-aş fi integrat perfect în peisaj şi aş fi reuşit să îmi îndeplinesc atribuţiile fără probleme.

După prânz mergem la el acasă şi îmi face cunoştinţă şi cu alţi români care locuiau şi lucrau în Luxemburg şi ne uităm la meciul de fotbal Celta Vigo cu Barcelona, ei erau fani Barcelona şi nu ratau niciun astfel de meci al echipei preferate. Petrecem o seară intensă cu mult vin, mâncare şi voie bună într-o atmosferă plăcută şi familiară, eram extrem de încântat că sunt înconjurat de conaţionali şi asta îmi făcea şederea mai plăcută. Dima mă invită să stau la el peste noapte şi se oferă să vină cu mine la hotel să îmi iau lucrurile, mergem, le iau şi ne întoarcem să dormim la el. A fost o gazdă foarte primitoare şi caldă cu mine, m-a primit în casa lui unde stătea alături de soţia lui, Marcela, mi-a pus totul la dispoziţie şi m-a tratat ca pe un membru al familiei deşi nu mă mai văzuse niciodată în viaţa lui. M-am simţit măgulit şi apreciam ceea ce făcea pentru mine deoarece este greu să întâlneşti oameni care se oferă să te

ajute necondiţionat şi mai ales să te primească în intimitatea casei lor.

Ajung cu Dima la compania unde lucra şi eram pregătit pentru interviul final, îl susţineam cu două tipe, una şefa de departament şi una şefa de resurse umane, ştiam că voi fi supus unor întrebări destul de complexe însă aveam exerciţiul interviurilor, îmi căutam de muncă deja de câteva luni şi mai fusesem la mai multe interviuri, aşa că din punctul ăsta de vedere eram foarte dezinvolt. Interviul a decurs cum nu se poate mai bine, întrebările erau standard şi răspunsurile le aveam deja învăţate de la Dima, a fost o simplă formalitate la capătul căreia cu toţii am ieşit încântaţi şi cu un zâmbet pe buze, eram încrezător că voi primi o ofertă şi deja mă gândeam la noul meu trai în Luxemburg. Cum aveam avionul spre după-masă, m-am mai plimbat pe străzile capitalei şi admiram peisajul, era un stil de viaţă diferit de cel de acasă însă asta nu mă speria, mai fusesem plecat şi puteam să mă adaptez foarte uşor unui nou schimbări de mediu şi cultură.

Avionul a plecat la ora patru şi aveam escală în Istanbul, pe drumul de întoarcere eram încă cu gândul la Roza, deşi distanţa dintre noi era mare şi ca lungime şi ca altitudine. Caut prin playlist câteva melodii pe care să le ascult ca să omor timpul şi mă opresc la cea care rezona cel mai mult cu ce simţeam eu pentru ea în momentul acela, Said I loved you but I lied a lui Michael Bolton. O ascult încontinuu timp de peste o oră şi deja nu mai eram convins că vreau să plec în Luxemburg în cazul unei oferte, cel puţin nu fără Roza, aşa că îmi construiesc în cap un nou monolog pe care să i-l spun când aveam să ne revedem, ceva din mine îmi spunea că nu se terminase totul şi că încă mai am o şansă cu ea. În Bucureşti am sosit în jurul orei unu noaptea şi a doua zi mă duceam la muncă, ajung acasă obosit şi mă pun direct să mă culc cu gândul la ceea ce urma să fac în zilele următoare.

Zilele următoare am primit un telefon de la Dima în

care îmi zicea că îmi vor face o ofertă şi că urmează să o primesc până la finele săptămânii, eram încântat că fusesem acceptat şi asta îmi conferea încrederea că aş putea să fac faţă oricând unui loc de muncă într-un domeniu atât de specializat şi tehnicizat într-un mediu străin. Totuşi, ceva lipsea, Roza nu îmi dădea niciun semn şi începeam să-mi pierd speranţa în ceea ce ne priveşte, nu voiam să o contactez înainte de a primi oferta aşa că am aşteptat până vineri seara când mi-a fost comunicată oficial. Îi dau mesaj şi îi spun că am primit oferta şi vreau să vorbesc cu ea, era prinsă cu munca până duminică inclusiv şi agreăm să ne vedem duminică seara după ce termină.

Monologul era deja perfecţionat şi ştiam exact ce urma să îi spun, consideram că o pot întoarce din drum şi o pot repune pe drumul nostru, drumul despre care vorbeam mereu că îl vom construi împreună, cel care ne va aduce satisfacţii atât personale, cât şi profesionale şi care ne va ţine legaţi până la sfârşitul vieţii noastre.

Duminică spre seară primesc mesajul de la ea şi mă îndrept spre ea, într-o ultimă încercare de a schimba ceva ce părea de mult pecetluit. Mă primeşte un pic distantă şi mă invită pe balcon să fumăm o ţigară, ea bea şi un pahar de vin după o săptămână chinuitoare:

— Roza, am primit oferta şi mă gândesc foarte tare să o accept.

— Foarte bine, mă bucur pentru tine.

— Doar că ştiu că dacă plec acolo pierd cel mai de preţ lucru din viaţa mea, pe tine.

— Hai că nu e momentul să dramatizezi.

— Nu dramatizez, este exact ceea ce simt, vreau te rog frumos să vii cu mine în Luxemburg, tu de asemenea îţi cauţi de muncă şi sunt convins că Dima te poate ajuta şi pe tine să îţi găseşti ceva, plec eu şi între timp îţi găseşti şi tu ceva şi împreună ne vom descurca de minune acolo.

— Nu ştiu ce să spun, vreau să plec dar nu sunt convinsă că vreau să merg în Luxemburg.

— Ştiu că e o decizie grea dar îţi promit un singur lucru, dacă iei decizia asta şi mergi cu mine voi face tot posibilul să fim fericiţi împreună, voi munci în fiecare zi şi mai tare cu gândul că acasă mă aşteaptă femeia viselor mele. Mă voi dedica sută la sută şi îţi voi fi alături indiferent de ce probleme vom întâmpina, vreau să îmi fac un viitor cu tine, eşti femeia pe care o doresc în viaţa mea, acum, mâine, peste zece ani şi până îmi voi da ultima suflare.

Ea se uita la mine şi se înmuiase, zidul construit începea să cadă uşor, uşor, cărămidă cu cărămidă, dar era prea înalt ca să se poată dărâma cu totul. O vedeam că îşi doreşte ceva serios alături de un om care să-i fie alături şi care să se dedice pentru ea însă nu era convinsă că eu sunt persoana aceea. Mâna i se relaxase total, chipul nu mai era încordat iar privirea ei nu mai trimitea săgeţi înspre mine în timp ce vorbele ei deveneau mai suave şi mai pline de pozitivism.

— Alfie, îmi doresc ceea ce spui tu dar încă mi-e frică, iar să plec cu tine ar însemna să îmi las viaţa în mâinile tale şi eu nu sunt pregătită pentru asta, nu am încredere în nimeni atât de mult

— Încât să iau o astfel de decizie, ştiu că tu vei face tot posibilul să îţi respecţi promisiunea dar simt că nu pot.

— Te înţeleg şi nu vreau să te presez, te rog frumos însă să cântăreşti decizia şi să te gândeşti la binele amândurora atunci când o iei, nu vreau să plec fără tine, nu sunt pregătit să te pierd, te-am căutat o viaţă întreagă iar o persoană ca tine nu ştiu dacă va mai apărea în viaţa mea.

— Tot nu înţeleg de ce mă iubeşti atât de mult, eu am fost o nenorocită de atâtea ori şi tu de fiecare dată nu renunţi.

— Asta pentru că sunt sincer cu mine şi cu tine şi nu

vreau să abandonez niciodată, merg până la final şi asta e decizia mea.

Cu cât continuam conversaţia situaţia se îmbunătăţea, o vedeam că e mai deschisă şi mai dispusă să îmi spună ce o deranja în relaţia noastră, astfel începe să-mi enumere:

— Alfie, mă deranjează mult că mă sufoci, îmi oferi prea multă atenţie şi eşti tot timpul în sufletul meu, eu am nevoie de spaţiu şi nu îmi place să îmi arăţi atât de multă afecţiune. În plus, mă mai deranjează că tu faci totul, îmi dai ocazia să te calc în picioare şi asta fac eu de regulă cu bărbaţii care îmi oferă totul pe tavă, mă deranjează. De asemenea, faptul că eşti arogant şi plin de tine mi se pare foarte deranjant, câteodată mă irită.

— Bine Roza, dar de ce nu mi-ai spus toate astea de la început sau din momentul în care au început să te deranjeze?

— Mă gândeam că o să-ţi dai seama şi singur.

— Partea cu afecţiunea am făcut-o pentru că pur şi simplu ador să stau cu tine, să te sărut, să te ţin în braţe, să fiu în viaţa ta şi să mă bucur de energia pe care mi-o transmiţi. Cât despre partea cu oferitul, aici da, am greşit, o să te las şi pe tine de acum încolo să faci lucruri, nu o să mai fac totul, o să împărţim atribuţiile.

— Şi cum te gândeşti să faci asta? Nu o să te deranjeze?

— Nu o să mă deranjeze, cât petrecem timpul împreună nu voi mai fi atât de afectiv cu tine, când simţi nevoia de afecţiune ţi-o voi oferi, când nu, stăm pur şi simplu şi nu te voi mai sufoca. Cât priveşte alte sarcini, dimineaţa de exemplu tu vei făcea cafeaua şi salata şi eu omleta, astfel nu vei mai avea impresia că fac eu tot, vom face totul în cuplu şi ne va fi bine.

— Şi crezi că poţi să faci asta?

— Absolut, important e să ştiu că ne e bine amândoi

şi nu se crează nicio presiune pentru niciunul din noi, eu sunt fericit să fiu cu tine iar atât timp cât ne e bine şi suntem împreună îmi e suficient.

— Mă mai deranjează că te simt pe tine tot timpul agitat şi îmi creezi o stare de nesiguranţă pe care o resimt.

— Mi-a fost frică să nu te pierd şi de asta starea de anxietate, acum că te-am pierdut de două ori nu mai simt la fel, observi şi tu că sunt mult mai calm şi sigur pe mine.

— Observ, da, mă bucură asta şi am remarcat de când ai intrat pe uşă lucrul ăsta la tine.

— Ok, acum că am rezolvat ce ne neliniştea, putem să trecem peste şi să începem să construim din nou ce am început?

— Mă mai gândesc, încă nu ne-am împăcat, să ştii.

Deşi la nivel declarativ ea nu se împăcase cu mine, simţeam că tumultul trecuse şi puteam să ne reluăm relaţia, ba chiar pe o fundaţie şi mai puternică datorită discuţiei avute şi setării de obiective pe care ni le-am impus. Avea dreptate, eram poate prea afectuos cu ea, de multe ori o strângeam în braţe şi o sărutam când ea nu simţea nevoie şi o făcea mai mult din obligaţie, în timp a ajuns să o deranjeze şi a explodat, poate putea să îmi comunice mai devreme asta şi aş fi înţeles, dar nu voiam să o judec, nu am judecat-o niciodată şi nici nu o voi judeca, nici pentru trecutul ei, nici pentru ceea ce a greşit în relaţia cu mine, timpul nu îl mai poţi da înapoi şi mortul de la groapă nu se mai întoarce.

Consider că nu are rost să ne concentrăm pe cele întâmplate ci trebuie să ne concentrăm pe ce facem în continuare, maturitatea reiese din felul în care reacţionezi când treci o cumpănă, nu aveam niciun resentiment faţă de ea, nici în prezent nu am, nu sunt omul care să o judece, ci doar omul care să-i scoată în evidenţă ceea ce faptic a greşit. Mi-aş fi dorit enorm să poată să îmi înţeleagă perspectiva, să vadă că tot ce fac este pentru binele nostru şi că, indiferent de greşelile făcute, au fost

pentru că am vrut să ne fie bine amândurora, sunt tipul omului de sacrificiu, care se sacrifică pentru persoanele dragi, tot timpul am fost aşa şi nu am cum să mă schimb, chiar dacă ştiu că din cauza asta s-a profitat de mine, poţi să îţi corectezi anumite tipare comportamentale dar nu îţi poţi schimba esenţa personalităţii tale.

Terminăm seara în termeni buni şi îmi zice că pot dormi la ea şi să plec spre dimineaţă la muncă, urma să lucrăm pe acelaşi proiect şi ea era managera mea, deci nu conta prea mult dacă întârziam la birou. Ne băgăm la somn şi ea evită să mă sărute, în schimb îmi ia mână şi o strânge la pieptul ei, era un semn bun, părea că relaţia reintră pe făgaşul normal.

Dimineaţa bem cafeaua în grabă şi eu plec spre casă să mă schimb, nu aveam pregătite hainele pentru birou şi trebuia să mi le iau. Ea se bagă din nou la somn, pentru încă vreo oră şi eu mă aplec să o sărut, nu opune rezistenţă şi se implică. Când dau să ies pe uşă îmi reaminteşte că încă nu ne-am împăcat dar că rămâne să vorbim, probabil a zis asta să se îmbărbăteze pe ea.

Capitolul 9

Renaşterea relaţiei

Restul săptămânii lucram de la birou cu Roza şi eram amândoi angrenaţi pe acelaşi proiect, zâmbeam foarte mult şi rădeam, mergeam la ţigară şi ne consultam. Nimeni nu bănuia nimic deoarece toţi o ştiau pe ea că se înţelege bine cu colegii, iar eu eram în grupul ei restrâns de prieteni, prin urmare era normal să relaţionăm atât de bine din punctul lor de vedere. Vorbeam zi de zi însă nu ne mai vedeam în afara programului, nu atinsese niciunul punctul ăsta până spre sfârşitul săptămânii.

Vineri Roza trebuia să se vadă cu Vica după program

iar eu cu nişte prieteni, plecăm împreună şi ne întâlnim cu Vica. Ele mergeau spre bistroul lor preferat să bea vin iar eu mergeam spre metrou care era fix lângă. Le ţin companie până ajungem la metrou şi îmi iau la revedere. Nu trec nici cinci secunde şi aud:

— Alfie!

— Da?

— Vrei să vii şi tu cu noi?

— Da, vreau.

— Păi haide.

În cele din urmă nu voi afla niciodată cum de a decis Roza să mă cheme şi pe mine, timpul petrecut cu Vica era preţios şi era timpul lor între fete, mă gândeam că din moment ce a făcut asta are ceva gânduri pentru seara asta. Ne comandăm vin şi bem câteva pahare iar la intervale regulate eu cu Roza ieşim afară la ţigară. După al treilea pahar ea mă întreabă direct:

— Vrei să vii la mine diseară?

— Da, vreau să vin.

— Bine, cerem nota şi mergem.

— Ok.

Cerem nota şi chemăm două taxiuri, unul pentru Vica şi celălalt pentru noi, o trimitem pe Vica în primul taxi iar noi îl luăm pe al doilea. Brusc îmi ia mâna şi mi-o strânge iar eu îmi întorc capul spre ea, o vedeam că se uita la mine cu aceeaşi privire cu care mă privea la începutul relaţiei şi mă aplec să o sărut, ea se conformează şi ne sărutăm din nou cu aceeaşi pasiune cu care ne-am sărutat şi prima oară, după care pur şi simplu rămânem stană de piatră şi ne privim în ochi unul pe celălalt. Ea părea totuşi că-şi pregăteşte paşii, pe faţa ei se citea că e pregătită de a iniţia un nou joc, un nou test pentru mine, nu trece mult timp şi începe:

— Alfie, o duci şi tu pe Princess afară când ajungem acasă?

Acum am ştiut că este din nou pusă pe jocuri iar dacă mă conformam mai mult ca sigur aş fi pierdut din start, aşa că aleg să fac ceva contra-instinctiv, ce nu aş fi făcut până atunci şi îi răspund sec:

— Nu.

— Cum adică nu?

— Adică nu o duc pe Princess afară.

— Hai măi, sunt obosită şi nu am chef să o duc.

— Nu o duc, în cel mai bun caz pot merge cu tine, e tot ceea ce pot să îţi ofer.

— Atunci o să o duc singură.

— Bine, mă găseşti în pat.

Părea intrigată de faptul că am refuzat-o, era prima oară când o făceam şi când eram nonşalant în timp ce o făceam şi până a ajuns acasă stătea să se gândească la ce să mai zică pentru a mă convinge. Coborâm din taxi şi urcăm spre apartamentul ei:

— Alfie, deci o duci tu pe Princess, da? Eu trebuie să fac baie.

— N-ai auzit ma? În cel mai bun caz vin cu tine, gata, nu mai discutăm.

— Acum ţi-ai găsit şi tu să fii bărbat? Fii bărbat în alte situaţii, dar acum du-o te rog pe Princess afară, îmi spune asta în timp ce cască ochii la mine şi bate uşor din gene pentru a mă impresiona.

— Nu mai funcţionează vrăjeala asta cu datul din sprâncene cu mine, încearc-o cu altcineva, hai pune-i lesa şi mergem împreună afară.

Ştiam că nu trebuie să mai fiu moale cu ea, de fiecare dată când o făceam ea mă călca în picioare, trebuia să fiu tot timpul în alertă şi să o ţin oarecum din scurt, orice greşeală din momentul ăsta putea fi fatală, pierdusem frâiele de prea multe ori şi acum trebuia să o ţin sub control.

Mergem afară şi ea era încântată de faptul că nu am

cedat, se purta ca un copil mic şi mă îmbrăţişa şi săruta cum nu o făcuse niciodată, iar după mai multe astfel de du-te-vino-uri mă întreabă din nou:

— De ce nu ai vrut să o duci singur pe Princess afară, nu ai văzut că sunt obosită şi poate aveam chef să stau să mă relaxez? Moment în care din nou pe chipul ei blajin apare acel joc de sprâncene, care oricât de plăcut şi senzual ar părea, deja ajunsese să mă irite când făcea asta intenţionat ca să obţină ceva.

— Ba da, tocmai de asta, am zis să te scot un pic la aer să te relaxezi mai bine plimbând-o pe Princess şi ţinându-mă pe mine de mână, nu voiam să te las singură în casă.

Era un pic iritată că o tachinez dar îi plăcea foarte mult asta, voia să nu aibă oameni în preajma ei care se gudură pe lângă ea, din contră, voia să simtă din când în când şi că este pusă la punct sau nu primeşte ceea ce vrea, era plictisită deja să i se facă toate poftele şi toţi să îi spună doar „da”, iar refuzurile deşi le înghiţea mai greu o satisfăceau.

Ne întoarcem în casă şi începem să discutăm mai pe îndelete despre problemele noastre şi ceea ce o mai neliniştea pe ea. S-a schimbat în pijamale şi m-am aşezat cu spatele la uşa dulapului ei glisant de pe hol iar ea în braţele mele, cu Princess la picioarele ei. Era încântată că se află în braţele mele şi a început să-mi destăinuie problema ei care o măcina cel mai mult:

— Alfie, ştii că eu am o problemă de sănătate, am avut-o şi anul trecut şi acum a revenit, de asta nu am vrut să te expun şi am zis că nu vreau să complic şi viaţa altcuiva, vreau să trec peste ce am şi consider că te-aş încurca dacă am sta împreună.

— Ţi-am spus că nu mă deranjează problema asta, nu e nimic din care se moare şi totul e tratabil, voi fi alături de tine până îţi trece şi nu voi pune presiune pe tine din niciun punct de vedere, voi fi sprijinul tău şi împreună vom

trece peste asta, poţi să te bazezi pe mine.

— Mi-e teamă că am fost dezamăgită în trecut şi am mai auzit asta în nenumărate rânduri, toţi mi-au vândut gogoşi şi şi-au bătut joc de mine eventual, mi-e greu să mai cred orice în prezent.

— Nu sunt ca alţii, dacă eram ca alţii eram de mult plecat şi nici nu mai încercam să îmi bat capul cu tine, dacă ţi-am zis că voi sta cu tine, înseamnă că voi sta cu tine.

După ce dezbatem că problema ei nu mă deranjează şi acesta nu va fi un impediment pentru viitorul nostru mergem în bucătărie şi mai stăm un pic de vorbă, ea voia să afle ce îmi place cel mai mult la ea şi îmi cere să îi enumăr trei lucruri:

— Alfie, care sunt cele trei lucruri care îţi plac cel mai mult la mine:

— Nici nu ştiu de unde să încep, privirea ta, bunătatea ta, atingerea ta, felul cum ne înţelegem, modul în care îmi vorbeşti, chipul tău, râsul tău, faptul că te fâstâceşti de fiecare dată când eşti în dificultate, modul cum îmi iei mâna şi o duci la pieptul tău în somn în flecar seară, Princess, uite că deja am găsit zece, pentru o fată de nota zece. Dar la mine?

— Eram sigur că o să vină şi întrebarea asta.

— Păi şi, care e răspunsul?

— Privirea ta, felul în care mă priveşti în ochi de fiecare dată, îmi place că niciodată nu îmi reproşezi nimic din ce am făcut chiar dacă de multe ori ai putea să o faci, că eşti inteligent, că pot să vorbesc cu tine orice, că ai grijă de mine.

Zâmbeam şi o priveam cu aceeaşi privire pe care ea o descria, eram fermecat de candoarea şi inocenţa pe care o deborda, era sinceră iar ochii ei îi trădau ceea ce simţea pentru mine, pupilele erau dilatate, îşi ţinea palmele încrucişate între picioare şi era uşor aplecată spre mine.

Mă aplec să o sărut şi ea îmi răspunde, se ridică de pe scaun şi mergem îmbrăţişaţi în timp ce ne sărutam spre dormitorul ei şi avem parte de cea mai pasională partidă de dragoste de până atunci, mă vedea cu alţi ochi şi eu eram mai sigur pe mine, scăpasem de starea de anxietate şi nu îi mai transmiteam nici ei o stare de disconfort. Ea era mai implicată decât în celelalte dăţi şi asta mă stârnea şi mai mult, în sfârşit aveam după mult timp un act în care chiar simţeam că între noi există o legătură foarte puternică şi nu mă mai respinge sub nicio formă, din contră, mă dorea şi mai mult ca până atunci şi asta îmi crea o stare de catharsis. Buzele ei erau mai senzuale, atingerile mai delicate, gemetele mai profunde iar mişcările corpului ei în armonie cu ale mele, bazinul era foarte relaxat şi gâtul i se rotea uşor după cursa buzelor mele care i-l sărutau lent şi pasional.

După ce terminăm şi ne întoarcem să dormim, ea se propteşte cu capul pe pieptul meu, cu piciorul drept peste mine şi cu mâna dreaptă îmi prinde cuprinde toracele până la umăr, iar eu o mângâiam uşor cu palma dreaptă pe cap. Eram destul de precaut şi mă limitam în a o mai complimenta, a o săruta frenetic sau a o cuprinde la rândumi cu mâna, o lăsam pe ea să ia iniţiativa şi să fie cea care iniţiază actele de afecţiune, încă simţeam durerea pricinuită de vorbele ei când mi-a spus că am fost o greşeală şi nu mă iubeşte şi chiar dacă nu le credea, ele tot erau apăsătoare. Simţeam că trebuie să îi spun că nu voi mai accepta un comportament ca cel avut înainte şi îi spun:

— Roza, m-am ars cu tine o dată şi nu vreau să se mai repete pentru că sunt sigur că dacă se mai repetă nu voi mai fi doar ars, ci şi carbonizat.

— O să trăim şi o să vedem, îmi răspunde ea în timp ce mă sărută pe piept.

— Să ştii că nu o să te mai las pe tine să ţii frâiele relaţiei, ai văzut cum a fost când te-am lăsat în trecut şi

cum ne-ai dus pe amândoi, nu doar în şanţ, ci în câmp, nu mai vreau să mai întorc maşina din câmp cum am făcut-o acum.

Ea râde în timp ce îi zic asta şi răspunde sec:

— Ţi-am spus de la început că nu îmi place să conduc, dacă mă laşi ştii că o să se ajungă aici.

— Acum am aflat pe propria piele asta şi nu se va mai repeta a doua oară, mi-a ajuns cât am tras.

— Foarte bine faci.

— O să stau cu bâta sub pat şi când te văd că vrei din nou să treci la conducere o să o scot şi o să-ţi dau în cap.

— Abia aştept să faci asta, spune ea râzând.

Aproape am adormit şi o aud cu o voce uşor mormăită cum îmi adresează o întrebare la care sincer nu m-aş fi aşteptat după toate prin care am trecut:

— Alfie, tu crezi că noi suntem suflete pereche?

— Nu cred în conceptul de suflete pereche, există doar persoane cu care te potriveşti foarte bine şi cu care eşti sigur că îţi vei petrecere restul vieţii alături, dar dacă ar fi să mă raportez strict la ce înseamnă suflete pereche, da, cred că noi doi suntem suflete pereche.

Aude răspunsul şi îşi mişcă uşor capul pe pieptul meu în semn de aprobare, după care mă sărută timid. Nu doar că cu credeam că suntem suflete pereche, eu şi simţeam lucrul ăsta, când stătea în momentele alea lângă mine nu simţeam că împart patul cu o altă persoană, ci cu o extensie a mea, mă simţeam incomplet atunci când nu o aveam aproape sau dormeam singur în delegaţie sau acasă, însă în compania ei simţeam că dogma vieţii mele sentimentale este desăvârşită.

Săptămâna următoare am fost cu ea la birou şi am lucrat până târziu, am reuşit să plecăm împreună la ea doar miercuri, asta după ce am dus lupte grele cu Yuri să îl trimitem acasă şi să putem să ne ducem să ne facem de capi ca doi porumbei îndrăgostiţi ce redevenisem. Vineri

seară ea trebuia să plece în Olanda pentru cursurile de manager şi trebuia să o lase pe Princess la Ion. Ultima oară când a lăsat-o aceasta a plâns tot timpul după ea şi el i-a comunicat că dacă o lasă cinci zile cu el aceasta s-ar putea să fie nefericită şi i-a sugerat să o lase altundeva. Rămăsesem singur cu ea şi mă ofer să rămân eu cu Princess pe perioada cât ea e plecată, urma să stau în fiecare seară la ea să o plimb şi dimineaţa să plec de la ea, era prima oară când stăteam în casa ei atât de mult fără să fie ea. Totuşi, sunt precaut şi îi zic că rămân cu ea dacă îmi dă bani pentru taxi şi mâncare, altfel ar trebui să o lase la un hotel de câini, mi-a spus că sunt pe interes şi i-am zis că ştiu, însă nu mai aveam de gând să fiu luat de prost încă odată. Astă vară a fost la nunta lui Dima la Sinaia şi m-a rugat pe mine să stau cu Princess pe parcursul nopţii, să nu o lase singură, eu am acceptat şi după ce s-a folosit de mine şi-a pierdut interesul şi nici nu a apreciat, nu mai aveam de gând să îi ofer nimic pe gratis, trebuia să înţeleagă că deşi o iubesc şi îi vreau binele, timpul meu este valoros şi nu accept să fiu folosit ca o hârtie igienică după bunul ei plac şi după aceea să fiu aruncat la gunoi.

Iniţial a fost sceptică însă m-a întrebat de câţi bani am nevoie şi i-am zis suma, îmi acopereau taxiul seara după muncă şi mâncarea, oricum de banii ăia mai mult am luat pentru casă şi i-am făcut şi ei provizii, însă cel puţin aşa ştia că nimic nu este gratuit din partea mea şi că nu mai accept chiar orice.

Următoarele zile au fost sfâşietoare, adormeam în patul ei cu Princess în braţe, ea plângea de dorul ei şi îi lingea perna unde stătea cu capul. Eu mă mai trezeam în toiul nopţii şi îi strângeam perna la piept, îmi plăcea să îi adulmec mirosul, mi-o imaginam în cele mai tandre şi pure ipostaze şi astfel puteam trece noaptea mai uşor iar Princess era cea care mă ajuta să am impresia că timpul trece mai repede. Ea era cel mai de preţ bun al ei, singura făptură din Univers pe care Roza chiar o iubea sincer şi

faptul că stăteam cu ea şi mi-a încredinţat-o să am grijă de ea denota încrederea ei în mine şi ceea ce simţea pentru mine. Princess avea multe din trăsăturile ei, era încăpăţânată, jucăuşă, nu asculta şi când voia atenţie şi nu îi ofereai făcea gălăgie, îi plăcea să o mângâi pe burtă exact cum îi plăcea şi Rozei.

Când mă uitam la ea o vedeam pe Roza şi asta îmi umplea sufletul de bucurie, ştiam că sunt binecuvântat să am în viaţa mea două fiinţe care mă fac complet şi alături de care pot trece ziua cu speranţa că viitorul va fi unul mai bun. Chiar îmi imaginam cum ne plimbam în parc şi ne ţineam de mână, eu împingând căruţul cu copilul şi ea ţinând-o pe Princess în lesă, era tabloul la care visam şi pentru care eram dispus să aştept, oricât ar fi fost nevoie, ceea ce aş fi obţinut ar fi meritat fiecare efort, sacrificiu, suferinţă sau tortură, psihică şi emoţională la care ea mă supunea. Aveam încredere deplină în ea că dacă îi încredinţez inima mea ea va avea grijă de ea şi va face tot posibilul, cum poate ea mai bine, să mă răsplătească pe măsură, era o persoană echitabilă şi credeam că este foarte corectă în ceea ce priveşte disponibilitatea afectivă.

Cu o zi înainte să se întoarcă cu eram prins cu munca şi ea băuse la petrecere de final de curs şi mă contactează prin mesaje?

— Ce faci?

— Bine, sunt la tine şi lucrez.

— Am băut un pic cam mult deci poţi profita şi mă poţi întreba orice vrei.

— Cât de mult mă iubeşti?

— Foarte, răspunde ea.

După răspunsul ei eram foarte fericit şi m-am întors la muncă mai cu spor, eram prins într-un excel şi chiar trebuia să termin, după 10 minute mă uit iar la telefon şi văd mesajele de la ea.

— Dar tu cât mă iubeşti? De ce nu îmi răspunzi?

— Te iubesc la fel de mult şi totodată şi cu o aură protectivă.

— Adică nu mă iubeşti mai deloc? Gata, asta e, trebuie să îmi caut alt bărbat.

— O să vezi cât te iubesc când te întorci acasă, o să îţi demonstrez asta şi o să te rog frumos să îţi ceri scuze după ce vei avea răspunsul.

Ea nu a mai zis nimic şi nici eu nu am mai insistat, mai mult ca sigur era un test al ei, chiar dacă trecuseră atâtea luni ea tot mă testa continuu, aveam zile când efectiv fiecare vorbă părea un test iar dacă avea impresia că ezit venea cu unul nou, eram tot timpul în corzi şi trebuia să trec examene psihologice importante ca să trec cu brio asediile pe care ea le iniţia.

S-a întors joi dimineaţă cu mâna plină, atât pentru mine, cât şi pentru prietenii noştri. Avea de gând să se vadă cu Vica să îi ducă nişte dresuri şi dulciuri însă era un pic reticentă şi cu inima strânsă. Ele două nu prea se mai înţelegeau bine, în special din cauza muncii Rozei. Vica era o persoană foarte posesivă şi geloasă, îşi dorea să petreacă timpul cu Roza iar ea nu putea, fie din cauza muncii, fie pentru că îşi petrecea timpul cu mine, asta era un lucru neacceptabil pentru ea şi o considera ca pe o trădare. Îi trimite Rozei un mesaj, mai mult ceaslov, în care îi reproşează cum o ignoră, cum îşi petrece timpul cu mine şi cum atunci când ne-am certat şi am plecat la Viena i-ar fi fost alături indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Deşi ar fi trebuit să mă simt un pic lezat eu am încurajat-o să se ducă şi să se vadă cu ea, era prietena ei cea mai bună şi nu aş fi vrut niciodată să aibă probleme cu ea din cauza mea. Niciodată nu am condiţionat-o să nu se vadă cu cineva anume, de multe ori am şi renunţat la a o mai vedea pentru că voiam să se bucure şi ea de timpul petrecut cu persoanele pe care nu le vede tot timpul, îi înţelegeam nevoia de socializare iar unele aspecte eu nu i le puteam satisface. Roza era circumspectă şi îmi spune că

oricum nu are încredere în nimeni:

— Dar dacă ar fi să îmi dai un procent cât de mult ai încredere în Vica, cam care ar fi?

— Cam 80 la sută.

— Chiar şi cu ea care îţi e cea mai bună prietenă?

— Da.

Mă simţeam un pic prins la mijloc între cele două, simţeam un pic de presiune şi nu îmi plăcea să le văd certate, iar finalitatea unui conflict între ele două în care eu să fiu parte din el, ştiam că nu îmi poate fi favorabilă. În fine, în cele din urmă se vede cu ea însă Vica era destul de rece, îmi spune din nou că ea nu înţelege cum de o persoană care ar trebui să fie cea mai bună prietenă a ei are aşa o atitudine, cum de nu apreciază că s-a gândit la ea şi mai ales cum nu apreciază că m-a trimis de câteva ori acasă dimineaţa special ca să se vadă cu ea. Deja situaţia mă depăşea şi i-am propus să se vadă şi să vorbească pe îndelete să-şi rezolve problema, nu aveam de gând să fiu prins într-un război civil şi chiar îmi făcea plăcere să ies cu amândouă şi să le văd cât de bine se înţeleg.

În cele din urmă relaţia dintre ele s-a mai răcit, chiar dacă îşi mai vorbeau ocazional şi plecarea la Milano se apropia, vineri trebuia să plecăm seara la ora zece iar întâlnirea ne-am dat-o în jurul orei opt şi jumătate în aeroport. Trebuie să recunosc că aveam o mică teamă că nu va veni însă atunci când am văzut-o cum mă aştepta mi-am dat seama că am greşit şi că nu trebuia să o etichetez aşa. Era prima dată când plecam undeva, doar noi doi şi aveam să stăm două zile, să fim liberi să facem ce vrem şi să nu stăm cu teama că ne poate vedea cineva. Pe aeroport am fost precauţi şi nu am avut multe gesturi de afecţiune unul la adresa celuilalt, însă în momentul în care ne-am îmbarcat ea a devenit extrem de afectivă. Puteam să jur că şi ea şi-a dorit momentul ăsta, poate mai mult ca mine, în sfârşit să scape de presiunea că ar fi urmărită şi să poată să se bucure de relaţie într-o atmosferă de relaxare

deplină.

Ajungem aproape de miezul nopţii la hotel şi ne cazăm, a fost cadoul ei de ziua mea şi mi-a zis că plăteşte ea, nu m-am opus, am observat că îi făcea plăcere să facă asta şi am acceptat situaţia. Nu pot să zic că am fost întru totul de acord cu gestul ei, nu îmi plăcea când îmi făcea cadouri destul de însemnate material şi nici nu aveam astfel de aşteptări de la ea. Da, într-adevăr, ea câştiga mult mai mult decât mine, dar eu niciodată nu am văzut-o pe ea ca pe o persoană care să mă întreţină sau să îmi ofere lucruri materiale, voiam să fiu cu ea pentru cum e ca om, invariabil de cât ar fi câştigat, puteam să stăm şi în cort şi să mâncăm supă la plic şi să bem apă plată, asta nu ar fi contat pentru mine. Simpla ei prezenţă, starea de bine pe care mi-o transmitea şi zâmbetul ei candid erau suficiente pentru a mă simţi împlinit.

Mergem să ne culcăm pentru că eram frânţi de oboseală şi ne pregăteam de o zi lungă de shopping şi plimbări. Luăm un mic dejun copios împreună şi ne începem turul oraşului, vizităm mai multe puncte turistice şi ne plimbăm în parc, admirăm natura şi ne admirăm şi reciproc, era o zi cenuşie însă ploaia nu îşi făcea apariţia, vântul adia uşor şi simţim miros de castane prăjite. Ea era pofticioasă de fel şi ne cumpărăm o cană de castane, era prima oară când încercam şi gustul de fiecare dată când mă gândesc îl asociez cu prezenţa ei. În cele din urmă decidem să mergem la un outlet în Elveţia, era un drum de aproximativ o oră cu autocarul şi ni s-a părut o idee bună, până la urmă vedeam şi o parte din Elveţia şi făceam şi cumpărături.

Ajungem acolo şi nu rămânem deloc impresionaţi, preţuri exorbitante pentru produse care nu-şi meritau costul, ne plimbăm din magazin în magazin dar nu găsim decât câteva articole interesante pe care ni le cumpărăm. În timp ce ne căscam ochii într-un magazin, pe lângă noi trece un cuplu, un bărbat de culoare, înalt, bine făcut şi

îmbrăcat la patru ace, în jurul vârstei de 30 de ani, de mână cu o femeie blondă, aranjată, stilată, de înălţime medie şi care avea în jur de 45 de ani. Din reflex mă uit la ei pentru că era un contrast ţipător şi din punct de vedere al culorii, dar şi al diferenţei de vârstă, iar în timp ce fac asta îmi intersectez privirea cu a bărbatului care se uită la mine şi dă din cap aprobator în timp ce zâmbeşte. Din fericire Roza nu era pe fază şi nu a prins momentul, aveam să i-l povestesc ulterior şi nu a fost prea încântată de ce a auzit. Adevărul este că atunci când era obosită şi nearanjată iar eu eram odihnit, între noi ai fi spus că este o diferenţă mai mare de şase ani, poate undeva în jur de opt, nouă ani, nu păream tocmai un cuplu care stă împreună din dragoste, ci unul în care bărbatul stă din interes, ceea ce şi ea a resimţit de câteva ori, poate involuntar, şi mi-a menţionat.

Trecem peste momentul ăsta şi ne întoarcem la Milano pentru o seară relaxantă la piscină şi saună, eram doar eu cu ea în bazin şi ea înota. Eu stăteam la un capăt şi o admiram, îmi plăcea să o privesc şi să o văd cum se manifestă în mediul ei natural, într-un loc publi şi nederanjată de nimeni şi nimic. Terminăm momentul de relaxare şi ne pregătim să ne schimbăm şi să ieşim în oraş să sărbătorim aniversarea mea cum se cuvine. Vorbesc la recepţie şi întreb dacă este o pizzerie italiană bună în proximitatea hotelului, ne este indicat un restaurant nu foarte departe de hotel, undeva la 800 de metri. O luăm la pas şi după ce mai întrebăm două persoane cum să ajungem, reuşim să îl găsim. Era un restaurant îngust, cu bun gust, cu atmosferă de familie, personal prietenos şi clienţi liniştiţi şi joviali, se auzea muzică pe fundal dar suficient de încet cât să poţi comunica şi lumina era difuză. Primim meniul, comandăm o porţie de nachos, câte o pizza fiecare, ea quattro formaggi şi eu carnivora şi comandăm o carafă din vinul casei. Între porţia de nachos şi pizza ieşim afară să fumăm o ţigară. Ea se uită la mine, un pic

emoţionată şi îmi spune:

— Sper că te simţi bine.

— Este tot ce îmi doream de ziua mea.

— Mă bucur, la mulţi ani şi noroc.

— Mulţumesc şi la cât mai multe aniversări împreună.

Ciocnim paharul, zâmbeşte complice şi trage din ţigară în timp ce mă priveşte insistent să-mi ia pulsul şi să observe cât de mult mă bucur de seară, eram extaziat şi asta se vedea pe chipul meu iar ei îi plăcea. Comandăm şi desertul casei, îl dăm gata imediat şi cerem nota, după care ne îndreptăm spre hotel şi luăm loc pe o bancă. Schimbăm din nou registrul şi vorbim mai serios despre viitorul nostru:

— Roza, m-am gândit serios şi vreau să ştiu cât de mult te deranjează faptul că încă nu sunt la nivelul tău profesional vorbind şi dacă eşti dispusă să ai încredere în mine şi să mă aştepţi să cresc?

— Ţi-am mai zis că momentan e normal să fie diferenţa asta între noi, dar ştiu că ai potenţial şi cam în doi ani aşa aş vrea să văd că ajungi şi tu şi la un nivel cât de cât acceptabil.

— Ce înseamnă cât de cât acceptabil pentru tine?

— Nu ştiu, mă gândesc să ai perspective şi să ajungi şi tu să câştigi în jur de 5.000 de RON pe lună.

— Nu cred că va fi o problemă asta, mă duc doar în sus şi ştiu că am ce îmi trebuie să ajung acolo, vreau să ştiu totuşi că o să ai răbdare cu mine şi nu îţi vei pierde speranţa, vreau foarte mult să îmi demonstrez mie în primul rând că pot şi cu tine alături ştiu că asta nu va fi o problemă.

— O să vedem, dintre noi doi, cel mai mare risc mi-l asum eu, nu pot de exemplu să te aştept până la 35 de ani şi tu după să mă laşi, tu vei avea toată viaţa înainte şi pentru mine va fi foarte greu să mai încep ceva, eşti şi tu

conştient de asta.

— Sunt foarte conştient de asta şi îmi asum totul, nu mă gândesc să te las vreodată, dacă îmi acorzi credit şi ai răbdare cu mine anii ăştia îţi promit că te voi răsplăti pe măsură şi vom avea un viitor frumos împreună, îmi doresc totul cu tine, vreau să avem o familie, un cămin şi să fii persoana alături de care îmi voi trăi restul zilelor. Am nevoie doar de timp, ştiu că pentru tine e mult mai valoros decât pentru mine dar îţi garantez că voi face tot ce îmi stă în putinţă să ajungem acolo unde ne-am propus şi să ne construim viaţa la care visăm împreună.

— Nu pot să am nicio garanţie că va fi aşa cum spui tu, nu am nicio garanţie că tu nu mă vei lăsa, iar atunci ce mă fac? Unde mă duc şi ce mai pot începe?

— Ştiu că momentan cuvintele mele sunt vorbe goale, dar uite ce îţi propun, uite care e garanţia pe care eu ţi-o ofer, luni la prima oră după ce ajungem în ţară sun şi îmi iau zi liberă şi mergem la un notar cu un avocat şi facem un contract prin care în cazul în care eu te înşel vreodată sau te părăsesc, îţi voi da jumătate din tot ce voi câştiga de atunci şi până la sfârşitul vieţii, atât de convins sunt că nu te voi părăsi şi asta este garanţia pe care eu pot să ţi-o ofer.

— Eşti nebun.

— Da, sunt nebun, nebun după tine şi îmi doresc să simt ce simt acum toată viaţa şi pentru asta sunt dispus să fac orice, ai încredere în mine, atât te rog, ai văzut şi tu că până acum am fost tot timpul lângă tine şi voi continua să fiu, necondiţionat, să fac relaţia să meargă şi să nu avem nicio problemă.

— Şi dacă într-o zi o să te trezeşti că eu nu sunt ceea ce vrei şi nu vei mai simţi ce simţi acum? Oamenii se schimbă şi ştii şi tu asta.

— Singurul mod în care mă pot schimba în ce ne priveşte pe noi doi este doar pozitiv, sunt destul de matur şi trecut prin suficiente experienţe cât să zic sus şi tare că

tu eşti ceea ce vreau de la viaţă şi că nu îmi voi schimba părerea niciodată, indiferent de problemele prin care o să trecem.

Rămâne un pic gânditoare, ea într-adevăr este cea care are cel mai mult de pierdut iar eu mi-am asumat încă de la începutul relaţiei lucrul ăsta, eram conştient şi eu că diferenţa de vârstă poate fi o piedică şi un impediment în calea relaţiei noastre pe termen lung. Sunt şi eu om şi mă pot schimba, este purul adevăr, însă de asemenea eram foarte conştient că ea este ceea ce îmi lipseşte în viaţă, ceea ce am căutat şi singurul motiv pentru care merită să lupt pe plan personal. Avem familie, părinţi, fraţi, surori, facem copii şi cresc, pleacă la casele lor, însă cu persoana de lângă împarţi patul, viaţa, eşecurile, dorinţele, supărările, fricile, frustrările, neajunsurile şi idealurile.

Persoana de lângă îţi va rămâne tot timpul alături, te va lua în braţe când ai nevoie de afecţiune, te va săruta pe frunte şi îţi va spune că nu contează că ai greşit, important este că sunteţi împreună şi puteţi trece peste orice, ea îţi va face o supă caldă când eşti răcit cobză şi nu te poţi ridica din pat şi tot ea te va face să uiţi de orice necaz atunci când eşti singur cu ea şi vă priviţi în ochi. Ea însuma pentru mine toate aceste idealuri, pătrunsesem atât de mult în interiorul ei încât câteodată o speria teribil lucrul acesta şi nu pentru că era o slăbiciune, ci pentru că puteam să văd ce e mai bun în ea, puteam să-i văd toate calităţile pe care ea şi le nega, puteam să trec cu vederea toate acele hibe care îi provocau nesiguranţă. Era conştientă că am acces la toate lucrurile pozitive pe care le posedă şi că trebuie să se ridice la un alt nivel şi să şi le însuşească însă ea era cuprinsă de teamă, până atunci nimeni nu o mai citise atât de bine, nimeni nu îi mai voia binele cum i-l voiam eu şi nimeni nu a încercat să o ridice cu atâta devotament cu care am încercat eu. Se mulţumea să fie în situaţii în care cei din jur vor s-o pună la pământ şi să se complacă, nu ştia să aprecieze eforturile afabile şi

dezinteresate ale persoanelor din jurul ei şi îi era teamă că orice act benevol este o cursă pentru a o face să-şi deschidă din nou inima pentru a primi lovitura de graţie.

Mergem în cameră şi cadoul de ziua mea este complet, facem dragoste şi mi-am consfinţit cea mai frumoasă aniversare din viaţa mea, după care adormim îmbrăţişaţi. Dimineaţa mai facem câteva cumpărături şi ne ducem spre aeroport, pe drum ea îmi spune că se gândeşte serios că dacă nu îşi schimbă locul de muncă într-un an să plece din ţară la care eu îi spun că mergem împreună, eu eram cel care folosea noţiunea de noi mai mult, în timp ce ea folosea eu. Avea un simţ al independenţei foarte bine împământenit, frica ei de o relaţie deriva şi din posibilitatea de a pierde această independenţă şi de a fi luată de proastă şi a se profita de ea şi chiar dacă cu tot timpul i-am spus că nu o voi îngrădi cu nimic ea nu putea să-şi reprime această teamă. Mi-era greu să mă lupt cu morile de vânt, încercam tot timpul să trec prin cavalcada de obstacole pe care ea mi le arunca în faţă, de multe ori mă gândeam că ea doar încearcă să vadă care este limita mea şi câtă răbdare pot să am, nu cred că mă iubea sincer pe mine ci iubea emoţia pe care o primea din încercările ei repetate care se loveau de voinţa mea de fier de a lega ceva.

Ajungem pe aeroport şi în timp ce aşteptăm avionul bem o cafea şi ne facem planuri pentru weekend-ul următor, eu trebuia să plec imediat cum ajungeam acasă cu Livia la Braşov la un client şi ea rămânea aici, weekend-ul rămânea singura noastră fereastră pentru a ne vedea. Stabilim încă de acum că ne vom vedea vineri seara şi ne îmbarcăm.

În Bucureşti odată ajunşi luăm taxiul şi o lăsăm pe ea, după care mă duc acasă, am avut o mică ceartă pe aeroport însă în cele din urmă ne-am calmat amândoi şi după ce plec de la ea îmi transmite un mesaj în care îmi zice să nu mă supăr pe ea.

Săptămâna următoare am lucrat până târziu, stăteam până în jur de ora două să termin un proiect pe care eram cu Roza şi Livia, rămăsesem singur şi făceam munca a patru persoane, deja trecuse o lună şi jumătate de când aveam programul ăsta şi eram epuizat. O făceam în primul rând pentru Roza, anul trecut rămăsese singură să termine toată treaba şi ştiu cât de greu ne-a fost să ne vedem, weekendurile vorbeam doar printre picături şi ea termina mereu în jur de ora 12, nu voiam să se mai repete asta aşa că băgam cu gândul că astfel o degrevez de sarcini şi vom avea mai mult timp pentru noi, în plus ştiam că psihic ea era surmenată, nu avusese concediu decât o săptămână pe timpul verii şi muncise foarte mult, încercam să o ajut cât puteam eu de mult în limita cunoştinţelor mele. Serile am vorbit pe scurt, câteva zeci de minute, obişnuiam să vorbim mai mult dar dat fiind faptul că eram amândoi obosiţi am convenit că erau suficient de lungi conversaţiile.

Vineri seara am ajuns mai devreme decât îmi plănuisem şi m-am dus direct la ea, avusesem o discuţie interesantă cu şoferul care m-a adus despre relaţia lui cu nevasta lui şi mi-a spus că cel mai important lucru este iubirea şi respectul reciproc, chiar dacă unul dintre ei câştigă mai mult decât celălalt, fusese plecat în Germania şi se întorsese pentru că voia să stea acasă lângă familie, iar nevasta lui câştiga mai mult ca el. Discuţia cu el mi-a reconfirmat că dragostea este cel mai important liant între două persoane şi astfel m-am dus cu o stare de spirit foarte bună la Roza.

Ea mă aştepta ca de obicei, îmbrăcată în pijamale şi cu un zâmbet pe faţă de fiecare dată când deschidea uşa, mă primeşte în casă şi avea chef de vorbă mai mult decât de obicei. Cum şi eu eram într-o dispoziţie bună începem să bârfim iar într-un final ajungem din nou la lucrurile serioase privind relaţia noastră şi perspectivele pe termen lung, deja aveam ceva luni bune în spate şi ne

stabilizasem. Ea tocmai se văzuse cu nişte prietene de la fostul loc de muncă şi avuseseră o discuţie despre relaţii, evident:

— M-am văzut cu fetele şi am vorbit despre relaţii, la un moment dat m-au întrebat dacă tot singură sunt şi mi-au zis că ar fi bine să nu mă combin cu un asistent.

— Păi care ar fi problema dacă ai fi combinată cu un asistent?

— Nu m-ar deranja atât de mult dar nu m-aş simţi tocmai bine.

— Dar ţie îţi este ruşine că eşti cu mine?

— Nu e vorba de asta, doar că ar fi foarte ciudat având în vedere diferenţa de vârstă şi poziţie, îţi dai seama că toţi ar zice de tine că eşti pe interes şi de mine că sunt disperată că nu îmi găsesc bărbat.

— Pe mine nu mă interesează ce crede lumea, ştiu ce simt pentru tine şi mi-e suficient. Dar alor tăi le-ai spune?

— Doamne fereşte, păi dacă le-aş spune alor mei nu m-ar înţelege niciodată, ar zice că sunt bagaboantă şi că sunt proastă.

— Dar contează atât de mult asta având în vedere că te iubesc?

— Îmi şi imaginez ce mi-ar zice, de fiecare dată când am vorbi la telefon m-ar întreba dacă m-ai părăsit deja.

— Asta e absurd, eu chiar vreau să îţi cunosc părinţii şi să le zic cât de mult te iubesc şi că o să fiu tot timpul cu tine, dacă nu acceptă asta nu mă interesează, le voi demonstra şi lor şi ţie asta cu timpul.

— Eşti nebun la cap tu. Apropo, am aflat că o colegă care lucrează cu mine pe proiect stă în blocul de lângă, deci nu o să mai ieşim amândoi seara cu Princess să o plimbăm, ies singură.

— Tu vorbeşti serios acum?

— Da, nu vreau să risc nimic.

Discuţia cu ea mi se părea destul de absurdă, deşi ea

tot timpul susţinea că nu îi pasă de ce spune lumea, se ferea cât putea de mult să ascundă relaţia dintre noi, chiar şi faţă de prietenii şi familia ei. Mă punea un pic pe gânduri privind intenţiile ei pe termen lung în ceea ce mă priveşte dar am zis că probabil exagerez.

Următoarele zile aveam liber şi ne pregăteam pentru un examen important de profil. Discutăm şi agreăm să nu ne vedem decât seara pentru ca să avem timp să învăţăm. Ea picase examenul de două ori şi voia să îl ia, certificarea ar fi ajutat-o pe viitor să aplice pentru o poziţie la care ea aspira. Deşi mi-era greu să accept că nu o voi vedea pe cât de mult voiam eu, am acceptat situaţia pentru că eu îmi doream ca ea să ia examenul şi să fie fericită, puneam accent foarte mult pe satisfacţia ei şi o susţineam întotdeauna în tot ce întreprindea.

În ziua examenului am plecat împreună de la ea şi pe drum am avut prima discuţie în contradictoriu mai serioasă de la împăcare. Eu urma să am un interviu pentru o poziţie mai mare la o firmă concurentă şi ea nu era de acord cu faptul că voi pleca pentru că nu mă considera pregătit. Mă irita lipsa ei de încredere în capacităţile mele şi i-am replicat că nu mă cunoaşte suficient de bine:

— Nu cred că ştii cum funcţionez eu, am nevoie să fiu aruncat în foc pentru a mă dezvolta, cu cât situaţia este mai provocatoare, cu atât eu reuşesc să învăţ şi să cresc mai mult.

— Nu contează asta, eu ştiu mai bine decât toţi cât de multe ştii şi nu te consider pregătit, faci o alegere proastă că pleci.

— Întotdeauna am ars etape şi m-am descurcat, ştiu că îmi va fi greu dar o fac şi pentru că pot şi asta ne va ajuta şi pe noi pe termen lung.

— Nu înţelegi, nu mai are rost să mai vorbim despre asta, pur şi simplu eşti încăpăţânat şi nu mai avem ce discuta pe subiectul ăsta.

— Credeam că ea, dintre toate persoanele, mă va

susţine şi mă va încuraja să fac pasul ăsta, însă tot ce făcea ea era să mă tragă în jos şi să-mi transmită din lipsa ei de încredere care o caracteriza.

Ziua următoare am fost la interviu şi am primit oferta la doar câteva ore după, eram entuziasmat şi abia aşteptam să îi dau Rozei vestea, ea era sceptică privind o eventuală ofertă însă m-a felicitat. În aceeaşi seară urma să mergem la petrecerea de Crăciun a companiei însă cu un voiam să merg, o întreb dacă merge şi ea era hotărâtă, nu mai ieşise de mult şi avea de gând să iasă să se distreze, mi-aş fi dorit să petrec timpul cu ea însă am acceptat situaţia şi m-am dus la ea să stăm împreună până avea să plece.

Stăteam în baie cu ea şi o urmăream cum se aranjează, îşi pusese o rochie neagră uşor decoltată şi se machiază destul de strident. Eu nu eram într-o stare prea bună pentru că primisem şi nişte veşti proaste de acasă şi totodată îmi doream să stau cu ea. Cu o voce puţin ezitantă o întreb dacă ar prefera să stea cu mine în loc să meargă la petrecere, nu i-a plăcut faptul că tonul vocii nu a fost foarte hotărât şi mi-a zis că ea se duce şi că dacă mă deranjează e problema mea. Se uita insistent în oglindă şi îşi admira formele, o întreb de ce pune atât de mult accent pe felul în care arată pentru că ea e frumoasă şi când e naturală la care îmi răspunde pe un ton superior, agresiv şi cu un chip uşor sinistru:

— Îmi place să mă aranjez aşa ca să mă admire toţi şi să se dea la mine, să-i refuz şi să se ducă acasă să se masturbeze gândindu-se la mine, asta îmi face cel mai mult plăcere.

Eram destul de şocat, partea asta a ei nu o dezvăluise până acum iar când a simţit sânge şi că sunt nesigur a zis să pluseze şi să-mi creeze şi mai mult disconfort, încă aştepta momentul când voi ceda, în aer era un iz de fricţiune, deşi niciodată nu ne certasem, întotdeauna ea crea o stare de conflict prin care aştepta ca eu să retaliez

şi să-mi arăt faţa violentă, neagră, urâtă, dar ce nu înţelegea ea era că deşi se comporta în felul ăsta, prezenţa ei scotea ce e mai bun din mine, prin urmare cât eram cu ea, oricât m-ar fi înţepat, eu nu aş fi dezlănţuit niciodată acea parte sumbră a personalităţii mele.

Înainte să plece am întrebat-o de curiozitate cam la ce oră crede că se întoarce, lucru care a înfuriat-o, avea impresia că îi fac programul şi a zis că nu mă interesează şi că va sta cât consideră ea că vrea, chiar şi până dimineaţă. Nu am intrat într-o polemica, ea deja era foarte agresivă şi aştepta orice motiv de ceartă, ceea ce voiam eu să aflu era dacă vine mai devreme sau nu pentru a şti dacă mă culc mai devreme sau o aştept, dar nu mi-am justificat întrebarea, nu avea niciun sens, plus că nu mi-a plăcut niciodată să-mi justific acţiunile.

Petrec seara singur şi adorm în jur de patru dimineaţa, mai aveam şi ceva să termin pentru la muncă şi am profitat de ocazie, stăteam pe canapea cu Princess şi lucram. Înainte de culcare i-am pregătit pijamalele pe marginea patului să le ia pe ea când soseşte acasă, mă aşteptam că o să bea un pic peste măsură şi voiam să nu se chinuie să le caute. În jur de cinci dimineaţa aud o uşă de maşină trântindu-se şi nişte tocuri care mergeau haotic şi apăsat, i-am recunoscut imediat mersul şi puteam să-mi dau seama că a băut un pic mai mult decât ar fi putut duce din felul în care călca. Aştept să aud cheia în uşă şi mă trezesc, o priveam din pat cum se chinuia să se dezbrace şi să-şi ia din debara o altă pereche de pijamale, nu i-am zis nimic şi am vrut să văd cum se descurcă, într-un final i-am spus că are pijamalele pe pat şi le-a luat pe ea, mi-a zis că a băut cam mult şi că se culcă, mirosea de la o poştă a vin şi ştiam că este beată. Adoarme imediat şi eu deja mă gândeam cum voi avea grijă de ea în weekend.

Capitolul 10

Finalul relaţiei

Ne trezim în jurul prânzului şi ea era mahmură cum mă aşteptam, o întreb dacă vrea să-i pregătesc ceva de mâncare să-şi mai revină iar ea spune că nu poate mânca, ia în schimb un iaurt din frigider şi mănâncă nişte biscuiţi, fac în schimb cafeaua şi o bem liniştiţi pe canapea. Ea încă avea buzele un pic vinete de la vinul roşu pe care îl băuse cu o seară înainte şi încă mai duhnea a alcool, părul era nearanjat şi purta o pijama largă albastră cu un ursuleţ imprimat pe ea, dar asta nu mă deranja, o vedeam la fel de frumoasă ca de obicei şi firea mea protectivă mă împingea să am grijă şi mai mult de ea. Mă duc până la magazin să cumpăr câte ceva să avem să mâncăm zilele astea şi când mă întorc ea era la fel de ursuză şi mă întreabă:

— Alfie, de ce îţi place ţie atât de mult de mine şi faci atâtea pentru mine? Nu vezi că sunt o babă bagaboantă şi alcoolică? Chiar nu înţeleg, sunt deja trecută şi tu eşti atât de tânăr, nu cred că meriţi să treci prin toate astea.

— Roza, nu vorbi prostii, eşti şi mai frumoasă decât erai la început şi îmbătrâneşti ca vinul, îmi umpli sufletul de bucurie şi ştii că aş face orice pentru tine, mai ai mulţi ani frumoşi în faţă şi vreau să mă bucur de ei în compania ta.

— Dar eu am impresia că te chinui foarte mult pe tine, nu ar trebui să fac asta, nu te bucuri de nimic şi sunt o nenorocită, te fac doar să suferi şi simt asta, de multe ori mă deranjează şi pe mine câte îţi fac.

— Atâta timp cât eu nu mă plâng nu ar trebui să te gândeşti la asta, hai să ne bucurăm de ce avem şi de ce trăim împreună, totul va fi bine şi vom avea multe momente frumoase împreună. Mă văd trăind o viaţă cu tine şi ştiu că după ce ne vom schimba amândoi locul de muncă totul va fi frumos.

— Ca să ajung să trăiesc o viaţă cu cineva e greu, eu oricum dacă mă mărit o să o fac din dragoste şi doar

atunci când voi considera că am încredere totală în persoana de lângă mine. Să mă mărit înseamnă să îmi las viaţa în mâna omului ăla, uite de exemplu aseară dacă eram căsătoriţi şi mi-ai fi zis să stau acasă stăteam.

Din ce îmi spunea îmi întărea din nou convingerea că îi este frică şi nu este pregătită de un angajament pe termen lung, ea mai voia să copilărească şi căsătoria pentru ea nu era o opţiune, deşi eu eram pregătit să o fac cu ea şi atunci, în ciuda vârstei pe care o aveam. Ne uităm la un film şi stăm liniştiţi evitând orice subiect mai serios.

Mai pe seară avem din nou o conversaţie despre dragoste şi o întreb din curiozitate dacă a iubit pe cineva cu adevărat:

— Roza, tu ai iubit vreodată pe cineva cu adevărat?

— Hmmm, cred că da.

— Mă refer să îţi doreşti foarte mult să stai cu persoana aia şi să ai sentimentul ăsta nu doar la început ci pentru o perioadă mai lungă de câteva luni.

— Atunci nu cred că am iubit cu adevărat. Mereu când am simţit că mă îndrăgostesc şi că e posibil să am o relaţie frumoasă cu un bărbat l-am îndepărtat din viaţa mea.

— De ce ai îndepărta pe cineva pe care iubeşti şi cu care ai vrea să ai un viitor împreună?

Nu are sens.

— Pentru că sunt handicapată şi e mai bine aşa, dacă m-aş înşela aş suferi din nou foarte tare.

— Dar în cazul nostru la început cum ai văzut relaţia?

— Păi eu oricum nu aveam gânduri serioase şi tu erai tânăr şi nu voiai să te însori oricum cu o babă deci am zis că o să fie aşa.

— Adică o să avem câteva escapade şi gata.

— Da, exact.

— Păi şi după, te-ai gândit cum să gestionezi?

— Nu, am zis că pur şi simplu să văd unde ajungem şi

ce o să fie între noi, dar nu m-am gândit că o să fie ceva de durată. Oricum ştiu că tu eşti singura persoană din lume care dacă aş avea o problemă mi-ar aduce o cană cu apă

În capul meu era clar că ea are o problemă de ataşament şi suferă de sindromul abandonului. Încă din copilărie ea fusese abandonată fizic sau emoţional de cei din familia ei, nu simţise afecţiune şi deja i se formase în cap ideea că nu ar fi suficient de bună şi merită să fie abandonată. Cu cât a trecut timpul şi a avut diferite relaţii a suferit din nou din această cauză, au fost multe cazuri când a simţit o formă de abandon, a fost înşelată, nu a primit la schimb niciodată afecţiunea pe care a oferit-o şi a ajuns şi ea să îi părăsească pe bărbaţii pe care îi iubea deoarece considera că nu e demnă de a primi iubirea lor şi într-un final oricum ei o vor părăsi.

Prin urmare, deja îşi crease un mecanism de autoapărare puternic ce se activa de fiecare dată când era în pragul unei decizii importante pe plan emoţional, era masochistă şi îi plăcea să sufere, a căutat mereu relaţii abuzive sau în care nu primea ceea ce merită sau şi-ar fi dorit, astfel, la vârsta aceasta concepţia ei despre relaţii era una şubredă şi iremediabilă. Eram un pic temător că cu voi fi următoarea victimă, ea căuta tot timpul un pretext pentru a-şi confirma că are dreptate şi se lega de orice lucru, oricât de mărunt ar fi fost, ca să-şi ofere o scuză să plece din relaţie. Putea să se mintă singură foarte uşor şi percepţia ei despre realitate bascula de la o zi la alta.

Evit să mai discut cu ea şi să mai ating orice subiect legat de relaţie, mai ne uităm la un film şi mergem să dormim. A stat toată noaptea cu capul pe pieptul meu şi mă strângea în braţe, inconştient avea nevoie de toată afecţiunea din lume şi aprecia ceea ce primeşte, în acele momente o simţeam că şi ea mă iubeşte, era un sentiment antitetic, asemănător cu mâncatul de ciocolată cu ardei iute, în acelaşi timp simţi şi dulceaţa şi usturimea, nu poţi distinge niciuna dintre arome în totalitate şi ai dubii dacă

ceea ce mănânci este într-adevăr una sau alta.

Ne trezim şi discutăm despre ce urma să facem în timpul zilei, ea se vedea cu nişte prietene şi eu mă duceam să mă văd cu Livia să îi spun că voi pleca din firmă, lucram pe cele mai multe proiecte cu ea şi mi se părea normal să afle de la mine. I-am spus Rozei că indiferent ce se întâmplă voi pleca şi m-am decis, ea a spus că e convinsă că nu voi pleca şi avea dreptate. Mă văd cu Livia şi într-un final mă convinge să nu plec, îmi spune că îmi va da atribuţii mai multe şi că mă va ajuta să asimilez cât mai multe informaţii ca să pot să plec peste un an pe o poziţie şi mai bună şi pe bani mai mulţi, părea un târg cinstit însă eram convins că Roza va fi dezamăgită. Mă întorc acasă, o sun şi îi dau vestea, se aştepta şi îmi ţine morală, cum că niciodată nu pot să îmi asum o decizie şi ea nu are ce să facă în viaţă alături de un om care atunci când trebuie să îşi asume dă bir cu fugiţii Mi-a spus că ceea ce zic e în contradicţie cu ceea ce fac şi că deşi afirm că vreau să trec prin foc să învăţ, aleg calea mai uşoară. Într-un final o întreb dacă vrea să ne despărţim şi ea îmi răspunde sec că nu ştie şi că vorbim mâine după care îmi închide telefonul.

În momentul acela am ştiut că am pierdut-o pentru totdeauna, ceva din mine îmi spunea că a fost portiţa de ieşire pe care ea o aştepta de luni de zile şi era un pretext suficient de bun care să-i confirme că a avut dreptate şi e îndreptăţită să mă părăsească fără nicio remuşcare, fără nicio discuţie, fără niciun resentiment, simţeam că e eliberată că i-am oferit această oportunitate pe care nici în ruptul capului nu avea cum să o refuze.

Zilele următoare au fost un fiasco, eu am plecat la Sibiu în delegaţie şi mă gândeam doar la ea, speram că o voi îmbuna cumva şi ne vom împăca, ne mai despărţisem în trecut şi trăgeam speranţă că dacă mă văd cu ea faţă în faţă voi putea să o întorc din nou din drum. Îi dau mesaj miercuri seară să văd ce face:

— Ce faci Roza?

— Mai bine

— Pot să te sun?

— Nu, nu vreau să vorbesc cu nimeni, vreau să mor singură, lasă-mă în pace.

Deja eram convins că nu vrea să ne mai împăcăm, în cazurile precedente eventual a acceptat să ne vedem şi să vorbim însă acum refuza asta. De fiecare dată îmi spunea că o manipulez şi că cedează, voia să îşi ferească ochii de ai mei şi dacă reuşea asta câteva săptămâni putea să mă uite mai uşor. Mi-era greu să accept că femeia pe care o iubeam enorm mă aruncă aşa uşor ca pe o măsea stricată dar continuam să sper.

Joi seară mi se face rău şi ajung în recepţia hotelului după ce vomitasem şi eram ameţit, mâncasem ceva stricat la prânz şi nu aveam nici medicamente la mine, o rog pe recepţioneră să îmi dea nişte pastile să îmi treacă şi să pot să adorm însă ea se panichează şi cheamă ambulanţa. Spitalul Judeţean era la doar 500 de metri de hotel şi m-am gândit că poate ei vor veni cu nişte medicamente mai puternice şi mă voi linişti. Aud ambulanţa cum vine şi vând cum din ea coboară patru persoane, toate venite pentru mine, eram un pic mirat că au venit atât de mulţi dar nu băgam de seamă.

Procedura standard îi obliga să îmi măsoare tensiunea şi m-au întrebat dacă mă ştiu cu probleme, le-am zis ca de regula am 14 cu 8 şi că sunt un pic hipertensiv. Aparatul arată 18 cu 11 şi se instaurează panica în rândul medicilor sosiţi să mă investigheze şi îmi spun că e nevoie şi de un EKG deoarece nu este deloc normală tensiunea. Îmi pun electrozii pe piept şi aparatul începe să piuie şi foaia cu rezultatul începea să iasă destul de lent, cu fiecare centimetru care ieşea şi era citit de doctorul principal de pe ambulanţă se vedea o schimbare în rău pe chipul lui, eram aşezat pe fotoliu şi mi-au zis că e neconcludent EKG-ul şi să mergem în ambulanţă să îmi facă altul în timp ce ne ducem la spital. Al doilea EKG iese şi mai rău şi

urmează să mă trimită fix în sala de primiri urgenţe unde mă aşază pe pat, îmi pun o perfuzie şi mă lasă să aştept în jur de o oră.

Mă uit în jur şi observ diferite persoane, majoritatea pensionari care se văitau şi aveau probleme grave, mă întrebam ce or fi văzut pe aparat de au ales să mă aducă acolo în fieful răniţilor. Un pic în stânga mea, într-un cărucior era Viorel Hizo, fost antrenor de fotbal, m-am gândit în sinea mea că dacă mor înaintea lui ar fi nasol, era aproape de pensionare când terminam clasa a patra. Doctorul de gardă vine şi îmi spune că trebuie să mă ducă la secţia de cardiologie să îmi facă un control amănunţit şi o ecografie a inimii. Eram un pic şocat cum am ajuns de la un pui stricat mâncat la prânz până la a fi controlat pentru o problemă pe care nu ştiam că o am.

Brancardierul mă ajută să mă urc în cărucior şi mă duce până în secţia de cardiologie. Trebuia să traversăm tot spitalul şi mă duce prin cele mai sinistre holuri pe care le-am văzut. Arătau precum o parcare părăsită, ecoul scârţâitului roţilor de la cărucior era amplificat şi o parte din geamuri erau sparte iar frigul îţi intra prin oase. Ajung în cabinetul de cardiologie şi doctorul de pe tură mai îmi face un EKG şi o ecografie, mă simţeam deja ca un cobai şi nimeni nu ştia să îmi spună ce am, mi-au zis că nu e bine şi că trebuie să mă ţină internat peste noapte în spital.

Odată instalat în rezerva insalubră mă gândeam cum s-a întâmplat în doar cinci zile să ajung din patul Rozei pe care o iubeam atât de mult şi era atât de cald şi primitor într-un salon mizerabil din spitalul judeţean. De dimineaţă o sun pe Roza să afle de la mine faptul că sunt internat în spital, nu îmi răspunde însă mă sună ea după cinci minute:

— Da Alfie, ce vrei?

— Uite, te-am sunat să ştii de la mine că am fost internat în spital la Sibiu că am nişte probleme la inimă?

— Cât de serioase sunt?

— Nu ştiu exact, ei zic că nu e bine dar nu ştiu ce să

zic de doctori, oricum, vin acasă pe după-masă şi vreau să ne vedem.

— Sub nicio formă nu vreau să ne vedem, plus că mâine sunt ocupată şi merg la muncă.

— Ok, dar la Berlin mai mergem?

— Eşti tâmpit la cap? Cum vrei să mai mergem cu problema ta la inimă? Nu mai mergem nicăieri. Hai, lasă-mă că mă pregătesc să merg la muncă, vorbim, pa.

Aveam biletele cumpărate pentru perioada dintre Crăciun şi Revelion să mergem patru zile la Berlin, le luasem cu o lună în urmă şi vorbeam de cum o să fie o vacanţă în adevăratul sens al cuvântului pentru noi şi cum ne vom bucura de acea perioadă. Însă pentru ea nu mai conta ce vorbisem, m-a tratat cu o răceală cum nu o mai făcuse până atunci şi m-a făcut să mă simt ca ultimul ignobil.

Câteva minute mai târziu îmi lasă un mesaj pe telefon:

— Zic să aşteptăm un pic să ne mai liniştim amândoi şi vorbim după.

— Bine, aşteptăm până după sărbători şi o rezolvăm după cum am mai făcut-o şi până acum.

Aveam inima frântă şi la propriu şi la figurat, nu puteam să concep cum femeia căreia i-am oferit tot şi pentru care am sacrificat atât de mult mă poate abandona cu atâta uşurinţă, fusesem mereu lângă ea când avea nevoie, nu i-am arătat niciun moment că aş trata-o cu indiferenţă şi lipsă de atenţie şi făcusem tot ce mi-a stat în putinţă, atât cât am putut şi cu mijloacele pe care le aveam să o fac fericită. Tot ce discutasem, toate planurile făcute împreună, toate momentele frumoase nu au contat nicio secundă în decizia ei, a tranşat totul cu cinism şi s-a eschivat cum ştia ea mai bine.

Ce era şi mai frustrant era că de fiecare dată când ne-am despărţit a făcut-o la telefon, niciodată nu a avut

curajul să îmi spună lucrurile în faţă, asta şi pentru că niciodată nu a crezut cu adevărat că vrea asta şi îi era frică de faptul că ia decizia proastă şi eu ştiam asta, nu avea suficientă putere de caracter să admită faptul că a greşit şi că face asta pentru că e temătoare şi alegea varianta cea mai uşoară. Mă durea enorm faptul că în cel mai jos moment al meu, în loc să mă ridice ea era cea care se asigura că dă ultima lovitură pentru a nu mă mai ridica deloc, era primul moment când aveam nevoie cu adevărat să îmi fie alături şi să mă ajute să trec peste o cumpănă şi ea a ales să îşi pună palma în fund şi să mă lase de izbelişte. În momentele alea nu puteam să mai discern care e adevărata Roza, cea pe care eu o văzusem de la început şi de care m-am îndrăgostit iremediabil special pentru bunătatea pe care o avea, sau cea care în loc să îmi fie alături şi să lupte împreună cu mine pentru relaţia noastră a decis să mă lase în voia sorţii, singur şi vulnerabil.

În fine, timpul era scurt şi nu mai aveam timp de gândire, ajunge şi profesorul universitar care era şeful secţiei de cardiologie însoţit de o echipă întreagă de medici, ai fi spus că se pregătesc de un transplant de inimă la cât de mare era echipa, îmi explică faptul că analizele nu sunt concludente, rezultatele pot indica o problemă gravă şi că îmi sugerează să rămân internat încă 48 de ore pentru supraveghere şi intervenţii mai amănunţite şi că dacă vreau să plec o fac doar pe proprie răspundere. Semnez foaia de externare şi înainte să părăsesc spitalul mă întâlnesc cu doctora de pe ambulanţă din seara precedentă:

— Să ştii că EKG-ul tău nu arată bine deloc, l-am trimis pe grupul de Facebook al medicilor din Sibiu pentru că nu s-a mai văzut aşa ceva la o persoană de vârsta ta.

Ce puteam să mai spun, nimeni nu ştia ce am însă toţi spuneau că nu e bine, mi-au sugerat să îmi fac o serie de controale la Bucureşti şi mi-am făcut programare luni la

prima oră la cardiologie. Mă duc la hotel să îmi iau bagajul şi plec spre casă, fusese o săptămână încărcată şi voiam să o uit cât mai repede.

Roza nu s-a sinchisit să îmi dea niciun semn, zilele treceau şi ea mă ignora total, între timp mi-am făcut toate analizele şi a rezultat că ceea ce se temeau iniţial doctorii nu se adeverea, nu aveam probleme serioase şi puteam să îmi continui viaţa normal. Între timp am început să citesc o carte care avea să-mi schimbe viaţa şi să mă ajute să iau o decizie importantă, o termin chiar în seara de dinainte să încep din nou munca şi primul lucru pe care îl fac este să-mi dau demisia şi să accept oferta pe care o primisem anterior.

Am decis că poate Roza avea dreptate şi mă feream să accept pentru că alegeam calea mai uşoară, ceea ce era antitetic cu felul meu de a fi, toată viaţa am fost un luptător şi am ales doar variantele cele mai grele, nu am fost pasiv şi asta nu era congruent cu mine, astfel că am ales să trec prin foc şi să fac schimbarea asta, chiar dacă poate nu aş fi fost întru totul pregătit. Din păcate alegerea mea a fost tardivă şi nu mai aveam ce să mai schimb în relaţia mea cu ea, dar nu o făceam pentru ea ci pentru mine, ştiam că era momentul în care să fac o schimbare şi să ţintesc mai sus, indiferent de obstacolele şi greutăţile pe care avea să le întâlnesc pe drum.

Încep proiectul pe care eram cu Roza şi nu ştiam cum să o abordez, întârzii un pic şi ea era deja acolo, intru pe uşă şi mă ia imediat:

— Ia zi Alfie, am auzit că eşti în preaviz, o să mai lucrezi ceva sau îţi bagi picioarele şi ne laşi baltă?

— Ştii doar că o să lucrez până la capăt, sunt un profesionist.

O simţeam foarte agresivă şi în ofensivă, se vedea pe chipul ei că e un pic surprinsă că nu am venit ca mielul la tăiere şi încerca toate tertipurile să mă atace din toate poziţiile. Stătea pe telefon toată ziua să mă facă gelos şi

trăgea cu ochiul la mine dacă o observ, avea comentarii legate de viaţa ei personală şi spunea cât de bine se înţelege cu prietenele ei. Mergeam totuşi în pauzele de ţigară împreună şi voiam să văd în ce ape se scaldă:

— Roza, cum mai eşti?

— Cum să fiu, obosită, am lucrat toată perioada aia, şi de revelion am lucrat.

— Şi eşti fericită?

— Sunt pe dracu' fericită? Dar tu cum eşti?

— Nu prea bine, cum ai vrea să fiu?

— Păi nu ştiu, oricum e mai bine aşa pentru tine.

— Nu, nu este mai bine aşa nici pentru mine şi nici pentru tine şi ştii şi tu asta. Hai să ne vedem în weekend?

— Unde vrei să mergem?

— Vin la tine.

— Sub nicio formă.

— De ce?

— Că nu mă simt confortabilă.

— Bine, atunci mergem la bowling.

— La bowling? Bine, mă mai gândesc.

Ne-am întors la muncă şi a continuat să fie în continuare sfidătoare, atât la adresa mea cât şi a Liviei pe care nu o înghiţea deloc şi acum era în transă. La un moment dat, văzând că nu reacţionez în niciun fel, într-un moment de linişte deplină exclamă în gura mare:

— Gata, plec cu fetele mele în Sicilia, mergem pe 29 Aprilie, abia aştept, şi se uită la mine fix şi zeflemitor în timp ce o zice.

Ştia că atunci plănuiam să mergem împreună cu toţii, fie în Madrid, fie în Italia şi voia să sublinieze faptul că nu mai fac parte din planurile ele de viitor şi să mai sucească un pic cuţitul în rană, avea un râs satisfăcut şi privirea ei nu o mai văzusem aşa până atunci, îi făcea plăcere să dea în mine în continuare şi să mă calce în picioare. Ignor ceea

ce a zis, îmi pun căştile şi continui să muncesc fără să mai bag de seamă ce se întâmplă în jurul meu, îmi pusesem nişte stand-up şi râdeam isteric pe alocuri, lucru care o enerva teribil. La un moment dat aud un comentariu îndreptat către echipă:

— Lăsaţi-l pe Alfie că el e prins acolo cu ceva, nu vedeţi că nu ne mai bagă în seamă?

Mă fac că nu aud şi nu schiţez niciun gest, eram însă conştient de ce se întâmpla în jurul meu şi cu vederea periferică îi observam felul în care ridica privirea din laptop spre mine pentru a mă face să mă uit la ea, ştia că e kryptonita mea şi că orice ar face eu îi voi acorda atenţia cu care ea îşi hrănea ego-ul sintetic.

A doua zi era ultima pentru mine pe proiect cu ea, aveam să nu mai lucrăm niciodată împreună şi simţeam o oarecare nostalgie, în sinea mea acceptasem că am pierdut-o deşi o flacără a speranţei încă mai ardea molcom în subconştientul meu. Ajung mai devreme şi ea era acolo, eram singuri şi începem să discutăm:

— Merg la un interviu la o firmă şi e foarte probabil să plec, îmi spune ea.

— Bravo, îi replic eu, la cine mergi?

— Merg la o firmă, îmi spune numele, la care lucrează nişte foste colege de la locul de muncă anterior, e foarte probabil să mă ia.

— Mă bucur, ţi-am zis mereu că o să reuşeşti să îţi găseşti ceva şi că o să fie bine şi poate dacă o să ai timp liber reuşim să ne vedem şi să discutăm mai pe îndelete

— Mulţumesc, da, nu îmi fac încă speranţe prea mar, vedem ce va fi.

— Roza, vreau să fii sinceră cu mine, tu ai încredere în mine?

— Da, am.

— Bine atunci, să ştii că totul va fi bine şi o să rezolvăm toate problemele, ai încredere în mine şi o să

vezi.

— Ok.

— Roza, am văzut ceva în ochii tăi în timpul discuţiei noastre dar să ştii că o să-ţi dau un mesaj după ce plec în legătură cu asta.

— Bine, aştept.

Aveam impresia că e posibil să mai am o şansă să o întorc, înainte de sărbători spunea că voia să se liniştească şi vorbim după aceea despre ce vom face şi acum era în pragul de a pleca de la locul de muncă. Restul zilei de muncă trece repede şi noi mai ieşim din când în când la ţigară, o simţeam că parcă ar vrea să ne apropiem din nou dar nu eram insistent, îi ofeream tot spaţiul din lume deoarece îi promisesem asta şi întotdeauna am vrut să nu pun presiune pe ea.

Ultimele două săptămâni eu am fost plecat în delegaţie la Braşov şi nu prea mai eram interesat de muncă, nu am vorbit decât odată cu Roza însă doar legat de muncă, ea îşi dăduse demisia între timp şi am aflat de la Livia, nicidecum de la ea, nu mai eram o persoană suficient de importantă pentru a-mi da direct de veste şi asta mă neliniştea.

A doua zi după ce mi-am terminat perioada de preaviz i-am dat un mesaj în care i-am transmis ceea ce văzusem la ea, aşteptam un răspuns şi mă gândeam că o să mă sune să ne vedem, mi l-a văzut doar şi nu m-a mai contactat, ştiam că ceva e în neregulă. Mă simţeam neliniştit şi abătut, am luat telefonul şi l-am sunat pe Robert să văd dacă vrea să ne vedem, avea o seară liberă şi am agreat să ne vedem la un restaurant aproape de el.

El bănuia că am făcut ceva dubios în firmă şi că de asta am plecat, iar eu i-am zis că într-adevăr, aşa a fost şi i-am povestit despre relaţia mea cu Roza, timp în care am pierdut şirul berilor băute şi ţigărilor fumate. Nu se aşteptase la aşa ceva şi era şocat de toate cele întâmplate, nu o vedea pe Roza în ipostazele în care eu i-am prezentat-

o şi nici pe mine să am vreo treabă cu ea.

După ce i-am povestit toată relaţia mea cu ea, el mi-a dat o sugestie pentru care o să-l apreciez şi admir toată viaţa, mi-a spus să mă duc la ea, chiar ziua următoare şi să vorbesc cu ea faţă în faţă să vedem dacă mai vrea ceva sau nu, mi-a spus că aşa voi şti sigur dacă mai este ceva între noi sau nu. Ea era foarte evazivă şi ezitantă, în trecut ne mai despărţisem şi împăcasem iar când am fost pe acelaşi proiect mi-a zis că vorbim şi vedem ce facem, ea lucra extrem de mult şi weekendurile le petrecea la birou, deci o înţelegeam perfect. Totuşi, nesiguranţa mă rodea şi voiam să aflu dacă mai e sau nu ceva între noi şi am decis să îi fac o vizită duminică dimineaţa, la ora zece.

La ora opt m-am trezit să mănânc şi să mă pregătesc de revederea cu ea, aveam să îi dau înapoi cheile de când am fost ultima oară la ea şi cadoul de Crăciun pe care nu mai apucasem să i-l dau. Îi luasem o poză alb negru de pe Facebook în care era ea cu Princess în braţe, poză făcută de mine astă-vară, în care ea stătea pe canapea şi i-am înrămat-o sub formă de fotografie, respectiv o carte de colorat şi creioane colorate. Tot timpul mi-a spus că i-a plăcut să deseneze însă nu avea timp, mă gândisem să îi iau cartea special pentru a avea o activitate care îi făcea plăcere şi pentru a-şi ocupa timpul şi cu ceva creativ. Termin de mâncat, mă îmbrac şi mă duc la metrou.

Ajung la ea aproape de ora zece, m-am gândit să vin atunci deoarece ea se mai vedea cu Vica pe la prânz să ia masa împreună, astfel că mă gândeam că o voi găsi încă acasă. Sun la interfon însă ea nu răspunde. Având cheia, am deschis uşa şi m-am dus către apartamentul ei. Nu mi-am permis să bag cheia în uşă şi să o deschid, aşa că am bătut la uşă. Aud mişcare în casă şi răsuflu uşurat, ea era acasă şi puteam vorbi în sfârşit şi rezolva, bine sau nu situaţia. Deşi se auzeau paşi haotici în casă ea tot nu a deschis uşa şi decid să mai bat o dată, după care urma să îi descui uşa. Imediat după ce am bătut crapă uşor uşa şi

iese doar parţial, avea părul vâlvoi, era nemachiată, îmbrăcată într-o pijama alb cu roz şi se vedea că tremură, era terifiată şi stânjenită.

Voiam să fac o remarcă despre felul în care am găsit-o însă ea îmi spune direct pe un ton expeditiv şi plin de dispreţ:

— Pleacă Alfie, pleacă te rog, sunt cu cineva. Pleacă, nu îmi face probleme, te rog eu, pleacă, vorbesc serios, chiar sunt cu cineva deci pleacă.

Acele secunde parcă au durat o veşnicie, le-am trăit cu încetinitorul şi parcă timpul se oprise în loc. Am simţit cum mi-a înjunghiat sufletul cu un pumnal şi mi l-a eviscerat, eram în faţa uşii casei ei unde am trăit cele mai frumoase momente împreună, unde îmi spusese că mă iubeşte mult, unde făcusem dragoste pasională, unde i-am promis iubire veşnică şi unde ne-am fortificat legătura dintre suflete. Îmi treceau prin minte o multitudine de acţiuni, să fac scandal, să ţip, să o trag la răspundere, să îi reproşez, să intru peste ea să văd cu cine este, dar nu am făcut asta.

Femeia pe care eu o iubeam cu atâta cerbicie şi pentru care mi-aş fi dat oricând un rinichi sau un lob al ficatului îşi petrecuse noaptea în braţele altui bărbat, îl sărutase cu aceeaşi pasiune cu care mă săruta pe mine şi uitase complet de existenţa mea. Cu ultima fărâmă de demnitate şi respect de sine i-am întins cheile şi punga cu cadourile, m-am uitat pentru ultima oară în ochii ei plini de panică şi haos, am i-am întors spatele şi am plecat fără să îi zic un cuvânt şi auzind cum se închide uşa în spatele meu. Nu puteam să concep cum a putut să îmi facă una ca asta, cum nu a avut curajul să-mi spună că totul s-a terminat şi a întâlnit pe altcineva, cum m-a ţinut agăţat atâta amar de vreme, dându-mi speranţe în timp ce ea ştia bine că totul se terminase. Mă gândeam la momentele când mi-a spus ce greu îi e ei să se ataşeze de cineva şi mai ales să doarmă lângă cineva pe care abia l-a cunoscut,

probabil se vedea cu el de mai mult timp şi nu făcea decât să mă ţină pe mine ca variantă de rezervă în cazul în care nu ar fi mers.

Nu ştiam ce să mai cred, paradigma vieţii mele fusese dată peste cap, simţeam la început în adâncul sufletului că ea este diferită, că ea are ceva special şi anume loialitatea, aceasta a fost senzaţia pe care mi-a transmis-o încă de la început şi care m-a convins să mă îndrăgostesc nebuneşte de ea. Tot ce văzusem în ea fusese doar o minciună, o minciună pe care eu mi-am spus-o la nesfârşit până am ajuns să o cred. Îmi era imposibil să îi accept natura şi să văd cum era ea cu adevărat, astfel că ajunsesem să îmi spun că ea nu ar face niciodată aşa ceva, ea este sufletul meu pereche şi mereu va fi lângă mine.

Avusesem discuţii în contradictoriu cu mulţi dintre cunoscuţii mei în care ei îmi ziceau cum este ea de fapt din cele relatate de mine însă cu întotdeauna îi găseam scuze, îi justificam acţiunile, prezente şi trecute, îi blamam pe cei dinainte pentru eşecurile ei în amor, pe părinţii ei pentru felul în care au tratat-o şi nu luam deloc în considerare sursa, pe ea. Voiam să o cred nevinovată, o victimă, un suflet bun chinuit de acţiunile răuvoitoare ale celor din viaţa ei şi nu puteam să concep vreodată că ea ar fi sursa problemelor avute de ea în trecut, până în acest moment.

În clipa în care am văzut-o cu câtă lipsă de respect m-a tratat am ştiut că pentru ea totul fusese doar un joc, că m-a minţit de multe ori şi că probabil niciodată nu a avut măcar în gând vreun plan serios cu mine, aşa cum vorbeam cu regularitate. M-am simţit trădat ştiind că cu mereu mi-am pus sufletul pe tavă în faţa ei şi am fost sincer până în măduva oaselor şi ea nici măcar nu a putut în al 12-lea ceas să îmi spună adevărul, nici măcar nu m-a respectat suficient de mult să facă asta. Dar în esenţă nu o pot blama, ştiam de la început că este genul de femeie care abandonează mereu şi fuge de această responsabilitate, o făcuse în nenumărate rânduri şi nu

avea cum să se schimbe pentru mine, nu eram special şi nici ea nu avea dorinţa să facă ceva în privinţa asta, am crezut într-o himeră care nu avea niciun suport real, mi-am pus bazele într-o fantezie cu care am trăit de când eram copil şi eram convins că se va îndeplini când am întâlnit-o pe ea. Mi-am bazat fericirea pe o iluzie şi în cele din urmă am fost carbonizat.

Cuvintele erau de prisos, îl sun pe Robert să-i povestesc ce s-a întâmplat şi îmi răspunde imediat:

— Ce faci Robert?

— Bine, ai fost la ea?

— Da, era cu altul, e totul gata.

— Mi-am nu mă aşteptam la una ca asta de la ea, chiar nu o credeam în stare de aşa ceva, nu pot să mai zic nimic.

— Mă simt de rahat şi e doar vina mea.

— Ştiu cum te simţi dar nu ai ce face, până la urmă ai încercat şi tu ai fost acolo până la capăt, nu cred că ar mai fi făcut cineva asta, tu ţi-ai făcut datoria.

— Da, dar nu mă încălzeşte cu nimic asta. În fine, îţi mulţumesc frumos pentru tot şi să ştii că îţi rămân dator, măcar acum ştiu care este adevărul.

— Nu-i nimic mă, asta este, se întâmplă, ai grijă de tine, mă duc la sală, pa.

Îi spusesem Rozei că în viaţa asta îi ofer două opţiuni, totul sau nimic, totul reprezentând să o iau de nevastă şi să-ntemeiem o familie împreună, iar nimic să nu mai avem niciodată nimic de-a face unul cu celălalt. Din păcate, ea a luat decizia, de una singură şi fără să ne consultăm, să aleagă nimic, iar eu nu puteam decât să îi respect dorinţa astfel că în timp ce mă întorceam acasă am făcut toate demersurile să mă ţin de promisiune, i-am şters numerele de telefon şi am scos-o din toate listele de reţele de socializare.

Regretele există, a fost o relaţie pe care eu mi-am

dorit-o foarte mult încă din prima seară şi care credeam că va dura o viaţă, îmi imaginam zilele când o voi cere de nevastă, când ne vom căsători, când va da viaţă primului nostru copil, când îl vom boteza sau când vom sărbători nunta de argint. Îmi setasem nişte obiective pe care credeam că le pot atinge şi speram că şi ea le doreşte la fel de mult ca mine însă nu a fost să fie aşa. Ea mi-a spus odată că atunci când se desparte de cineva, mai ales o persoană pe care ea a iubit-o, vrea ca acela de care s-a despărţit să o urască pentru a fi sigură că nu o va mai contacta. Nu este şi cazul meu, oricât de mult s-a străduit să mă facă să o urăsc niciodată nu am urât-o şi nici nu o să o urăsc, nu poţi urî persoana pe care ai iubit-o cel mai mult pe lumea asta şi care a setat un standard foarte greu de atins de oricine va urma. Nu poţi şterge cu buretele toate amintirile frumoase şi chiar dacă în unele cazuri m-a minţit, ştiu că atunci când mi-a zis că mă iubeşte chiar a simţit asta, poate simte asta şi acum dar este prea orgolioasă să recunoască şi probabil bănuieşte că s-ar izbi de un zid de gheaţă dacă ar recunoaşte că a greşit şi ar vrea să ne vedem, asta şi pentru că în esenţă noi doi suntem aproape similari şi ea ştie că avem un comportament în oglindă

Dar chiar şi după câte mi-a făcut tot simt ceva puternic pentru ea, ceva ce probabil nu se va stinge prea rapid şi care, în cazul în care ea şi-ar recunoaşte greşeala şi ar fi sinceră cu ea însăşi privind ceea ce simte, m-ar face să o reprimesc înapoi în viaţa mea, dar doar cu condiţia să vrea cu adevărat opţiunea pe care eu i-am pus-o la dispoziţie şi anume totul, să mergem până la capăt, dar cu condiţiile şi termenii puşi de mine.